

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமநுஜன் 259-B

குசிரியர் : P. B. அணங்கராசாரியர்.

திருவாறூர் பிரபுநாதர் திருவட்டாலூர்
திருவாறூர் கலை மன்றம்.

திருவாறூர்பிரபுநாதர் திருவட்டாலூர் மன்றம்.

மெஷலோகாசாரியர் அருளிச்செய்த
தத்வத்தியத்தின்

ஸ்ரீ ராமநுஜன் திட்டமைக.

மாழுளிவனரூபர்ரூண்டு நினைவு மாலையில் முன்றுவது மலர்

ஞி.

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானூர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

மாழுளிவன் திவ்யஸமக்தி ஸாரார்த்த மாலிகையில்

— இரண்டாவது மலர் —

தந்வத்ரப் ஸாரார்த்த தீபிகை

விசதவாக்சிகாலனிகளான மதுவாள மாழுளிவன்

அனுளிச்செய்த வீபாக்திபாளத்தையுடையாற்றி

ஹி காஞ்சி. விரதிவாதிபயங்கரம்

அ ண் ணை ங் க ரா ர் ய தா ஸன்

எழுதியது

ஹி டாமாரூஜன் வெளியீடு

சென்னை ரத்தினம் விளை அச்சக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது

இதன் விலை 1—50

ஸாதாரண ஸம்வத்ஸர ஆண்த் திருமூலம்

1970

அத்யாவச்யக ஸத்ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களின்
விளம்பரம்.

[பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்கள்]

ஸ்ரீமதி வரவரமுநந்தர க்ரந்தமாஸுவீன முதல் ஸம்புடம்—இதிலைங்கி
யின்ன க்ரந்தங்கள்—ஸ்ரீதேவராஜமங்களம், ஸ்ரீகாஞ்சி திவ்யதேச
ஸ்ரூதி, யதிராஜவிமசதி, உபதேசரத்தினமாகூ, நிருவாய்மொழி
நூற்றாதி, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், நூனஸாஸ்ப்ரமாணோயோஜினா,
ஜீயிப்படிநிதயகரந்தம், முமுகஷாப்படி. தத்வத்திரய ஸ்ரீவசநஷ்டாணா
ஆசார்யஹருதய வியாக்கியானங்கள். 25 00

ஒந்த இரண்டாம்ஸம்புடம்—பெரியாழ்வார் நிருமொழி வியாக்கியானம்...	10 00
பகவதவிஷயம்—கடு முப்பத்தாறுயிரப்படி—ஸம்பூர்ணமான பதிப்பு— தெலுங்கு லிபியிலும், தமிழ் லிபியிலும் (தனித்தனி விலை)	25 00

— P. B. A. நூல்கள் —

நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் நீடிகையுடை	... 75 00
பூர்வாசார்ய ப்ரணீத ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் தமிழுர ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் எனிய தெளிய உடை	... 22 00
தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயார்த்த ப்ரகாசகங்களான 12 நூல்கள்	... 10 00
ஸம்ப்ரதாயஸ்தா முதலிய நலை க்ரந்தங்களுக்குக் கண்டனமான ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யம் முதலிய 10 மறுப்பு நூல்கள்	... 8 00
மற்றும் பல புத்தகங்களுக்கு விரிவான கியாடலாக் தருவித்துக் காண்க.	

கீடைக்குமிடம்:

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

க்ரந்தமாலா நிலையம், காஞ்சிபுரம்.

தத்வத்ரய குரியீகளின் அட்டவணை

[ஸக்கம்—குரியீகளின் வரிசை லக்கம்]

அவிலேஷப்ரத்யநக	142	அங்குலங்கள்	63	கரியாகுண	70
அசித்துக்கழிந்த	47	அங்குலநிச்சிகார	166	காத்துக்குவம்	35
அரித்துஜ்ஞாநகுந்	77	அங்குலபி	168	காத்துக்குவபோக்கு	30
அசித்துயமாகை	19	அங்குல்ஸம்ஹார	163	காம்பாதந்தர	158
அஜுடமாகில்	71	இத்தைச் சிலர்	80	காம்மதியாக	179
அஜுடமாகை	8	இத்தைக்குறுப்புகளை	90	காபிலர்	155
அஜுடமான	81	இதில்தின்றுப்பக்கா	99	காவந்தான்	124
அங்டாங்கள்	112	இதில்ப்பத	88	குணங்கள்	91
அண்டத்தை	111	இ சிலமுறப்பட்	128	குணவிதியம்	116
அணுவாய்	15	இ சிலவைகாரி	171	குணஸம்பாத்த	34
அணுவான	18	இதில்சுத்த	79	ச்சுநிதாபாதி	58
அதாவதுகட்டடங்க	147	இதுஅவிபக்த	89	ச்சேர்தாதி	114
அதில் அப்ரா	191	இதுக்குப்ப	162	சீர்கத	145
அதில் ஆதி	135	இதுசுத்த	78	சித்தென்கிறது	3
அதில்சில	66	இதுசங்கரக	68	சிவர் ஆக்மபேத	49
அதில்பரத்வ	182	இதுதாங்க்குறு	41	சிலர் ஆவர	129
அதில்ஸங்கங்களை	188	இதுதாங்க்பெங்கைம்பல	87	சிலர் இந்தியயு	107
அதுதேவும்பேதத்	51	இதுப்பகுதி	120	சிவர்காலத்தை	125
அதுசுதுகிறுத்தம்	24	இதுஸாத்திக	88	சிவர்குணங்க	31
அதாஸல்தாஸிரு	108	இந்தியத்வாக	67	சிலர்பரமானு	153
அந்தபகுதத்தில்	50	இந்தயுக்தி	7	சிலகரஸாவிகாரகும்	178
அந்தச்சாமித்வ	168	இப்படி அசித்து	140	சேநலனும்காரண	157
அந்தச்சாமியா	144	இப்படி சுவர	151	சேஷமரகை	40
அந்தநஞ்சக	149	இப்படியிரு	22	நினுநாதவெங்கபோதே	29
அதிருத்தி	188	இப்போதிலை	61	நினுநாத்தைபொழிய	87
அந்தகேதேஹபி	25	இம்முன்றும்	48	நினுநாம் அந்துக்கு	150
அப்போதிவலுக்கு	32	இப்பூன்றும்	174	நினுநாம் நிதய	66
அப்போதுதேவமழு	58	இவக்கு	62	நினுநாசுத்ரயமாவி	36
அச்சாவதார	200	இவங்காண	160	நினுநாசுத்ரயமாக	28
அவ்யக்தமாகை	18	இவந்தான	165	நினுநாம் நித்தை	146
அவதார	184	இவங்குன்	180	நிலத்துக்குஅக்கி	46
அவைதந்னிலே	197	இவங்குடய	148	நிலத்துக்குநிறம்	137
அவுமிங்கா	100	இவனேஸ்கல	152	நாங்யமான	69
அங்காசம்	117	இவந்தில்	149	நாங்யத்தியத்தாலே	133
அங்காசதி	115	இவைகுடித்து	110	நால்தரய	2
அங்கையால்சுவரன்	159	இவைப்பகுதி	92	நாமரந்த	104
அங்கையால்சுத்தம்	80	இவைகள் மிக்கான	99	நம்ஸ்பா	95
அந்தம் பெதம்	55	ஈசுவரன் அகில	111	நாய்யமரகை	89
அந்தம்ஸ்வருபந்தான்	42	ஈசுவரன்ஸ்குஷடி	171	நெஜல்ஸாக்கு	136
அந்தம்ஸ்வருபாந்஦ென்று	4	ஈசுவரஸ்வநுப	182	நெஜல்ஸ்பொதிக	134
அந்தம்ஸ்வருபாந்தேஹாதி	5	ஈசுவராத்மக	75	நெஹாதிகள்	6
அந்தாகஜ்ஞாநத்து	27	உணர்ந்தவன்	10	நான்றவி	28
அந்தாகிழுமு	83	எப்போதுமுன்	12	நானங்நுதோற்றுமை	84
அந்தந்தருபந்துந	73	ஒருவிளந்திக	170	நிதயமரகை	11
அந்தந்துபாமரகை	9	ஒநுவன்ஏக்கால	17	நித்யாங்கிறது	45
அந்துறை	28	ஒதுவன்ஸ்ப்பாரி	53	நிதபோதித	139

தத்வத்ரய குரினைகளின் அட்டவணை

பொரம்பயங்கரமாக	38	போக்யங்கள்ர	122	ஸ்திதிப்பிக்கை	172
திடீக்காரமாக	21	மனிதபுமணிதீபா	16	ஸ்திதியில்வி	176
திவாய்வாரங்க	20	மழங்கயத்வம்	190	ஸ்பர்சதந்மாதர	103
பாக்ருதியென்கிறது	86	மற்றையாறுக்கல்ய	76	ஸ்பர்சம் இது	139
பாத்யங்கூத்தா	126	மற்றையபிரண்டசீத்	121	ஸ்வரிக்கூதர	199
பாத்யப்பார்	187	மற்றையபிரண்டதயங்	105	ஸ்வருபத்துக்கு	187
பாதாதம்	156	மிச்சாலத்வமா	86	ஸ்வஞ்சுப்பதீமி	64
பாசாணமில்லை	72	முக்ததென்கிறது	44	ஸ்வஸ்ஸாமிபாலஷ்	202
பக்ததென்கிறது	43	முழுஷாலங்க	1	ஸ்வஸ்ஸங்கம்ப	161
பாத்வத்தில்	185	முள்புத்தை	118	ஸ்வங்குந்தய	119
பாரமானு	154	மோஷாத்தை	67	ஸ்வங்கர்ஜ்ஞான	98
பரிமாணமும்	59	ஏஜன்ஸ்யாக	94	ஸ்வஸ்ஸிக்ஞக்கு	82
பஸ்பரமாணம்	196	குரிஜூதக	201	ஸ்வஸ்ஹரிக்கை	173
பஸ்ருப திக்கெக்டி	127	வஷ்டங்கமாவது	184	ஸ்வஸ்ஹாரத்தில்குதர	177
பஸ்ஸாதுபரி	195	விக்ரஹந்தான்	181	ஸ்வஸ்ஹாரந்தானும்	164
பஸ்ரேஷன்க	128	விதிசிவப்பாவக	192	ஸாத்விகாந்தம்	106
பாவுபேண	130	விபவம்	189	ஸாம்பாரிக	33
நந்தங்கள் ஆபாய	109	விசிஷ்டாவிசேஷண	169	ஸ்வங்கடபில்	176
நந்தங்களில் ஆதார	113	விஷுசஸ்தாதி	74	ஸௌபரிசீரத்	52
நந்தாதிவிள்ளிக்	102	விஷாமனிகாரங்	97	நந்தயப்பர்தே	14
நந்தாதிவிலெபிரக்கை	132	விஷாமன்ஸ்ரஷ்டி	84		
நந்திக்கு	138	வேறைவிலர்	181		

தத்வத்ரய குரினைகளின் அட்டவணை முற்றிற்று.

பேருங்காளன் பெருங்கேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்
ஆழ்வாரெம்பெருமானூர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரவண்ஞரான்

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதசாஹஸ்யங்களுள்

தத்வத்ரயம்

விதவரக்கீர்மணிகளான மணவாளமாழுனிகளருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தைத் தயவி
ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
ஸாராச்ததத்திலைகடிடன் கூடியது.

முன்னுடைய

தமிழ்நடைய ஸம்பந்தமாக மதோபகாரக்களாகத் திருவ்வதவித்தகுவின ஆசாரியர்களில் பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரதாந பரிகணிதாவர். இவ்வாரியர் ஸ்ரவண்ஞராக எழுத்தகுளி யிருந்தது பெறின்று; பரமகாருணிகரயெழுத்தகுளியிருந்ததே இவர்க்குத் தங்கேற்றம். ஸம்பந்தமிலை முழுநாட்களாக்களும், முழுநாட்களை முக்தப்ரயாசங்களுக்குவது, முக்தப்ரயாசங்களை முக்தங்களாக்குவது எல்ல திவ்ய ஸுதீக்திகளை பருவரிசெய்தவர் இவ்வாரியரைக்கும்போக்குவரதி. இவருடைய தமிழ்நடையன் * ஸம்பந்தமே உத்தங்கட நீர்வழிவாதவே நாடு என்கிற விலகநடையமான வாசக்கிதியாலும் அுமாயக் காண்டிரேமு. ஸம்பந்தமே கொடிய ஸம்பந்தி ஏல் கடியானட சேதநாகம் உட்டுத்திக்கர் பொறுவேஞ்சுமாயில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸுதீக்திகளைக்கொண்டே உட்டுத்திக்கவேஜுமென்று பூதுவர்கள் அறுதியிட்டிருந்தார்கள். அரிய பெரிய ரஹஸ்யாத்தநாயகின் படபெடுத்திவைத்து உலகத்தை வாழ்விக்க முந்தூற் முக்கள் ப்ரவர்த்தித்தவர் இவ்வாரியரே. இவருடைய ரஹஸ்ய காந்தங்களைத் தழுவி ஆசாரியரின்மூலதானாகி சிலசீல சில ரஹஸ்ய காந்தங்களை இட்டருளியர். ஸுதாரம்பேன்ற இவ்வாரியருடைய திவ்ய ஸுதீக்திகளின் ஆழ்பொருளைத் தெனும் பாஜுமழுதுமாக வெடுத்துரைத்துப் பரமோபாதம் செய்தகுளினவசி மணவாளமாழுனிகள். விதவாரக சிகாமணிகளைத்தும் விருது அவர்களுடைய வர்க்கே ஏற்கும். அவருடைய அழுதமென்மொழிகளான வியாக்கரணங்கள் அவதிரித்திராகிடில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய பரம கருணையும் பயனற்றதாகும். உபயவேதந்த ஸாராச்தங்களை நாம் மணவாளமாழுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலிருந்துதான் தனிவாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

நமக்கு, திருமந்தரம் நவயம் சாமச்லோகமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அத்தன்னாலும் எப்படி ஆழ்வகமோ, அப்படியே சிந்து அசிந்து சுவரங்குமிற தந்தவந்தியத்தின் ஸ்வதுப ஸ்வபாவந்தானமும் மிகவுமிகாக்கியாகசூழும். ஏற்கெனவே பிள்ளைலோகாசார்யருளிச்செய்த தந்தவசேகரம் முதலான சில திவ்ய காந்தங்களிருந்தாலும் நீங்கீருமென்கிற இந்த காந்தமே திதிரித்தவர் ஸ்வருபஸ்வரவிசேஷங்களை ஸாக்ரஹமாகவும் ஸ்வயங்குதமாகவும் வெளியிட்டது. இந்த திவ்ய காந்தம் தாரவிட பானங்கில் அனாந்ததாயினும் விடையங்கள் மிகவும் காற்றங்களைக்கொடுவதே இல்லாமையாததாகும். ஆசாரிய முந்தைஸ்ராம், ஸ்ரீ வசதபூஷணஸாராம், முழுநாட்படிஸாராம் என்னும் நூல்களை அடியேன் எனிய தடையில் எழுதியிருப்புத்துபோலவே தந்தவந்தரயாச்த ஸாராமான வித்தையும் மணவாளமாழுனிகளில் திருவடிகளைச் சிந்தினி செய்து கொண்டே எழுதப்படுகின்றேன்.

முக்குரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஓயியர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீசௌலைசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிருணுர்ணவம்
யதீந்தரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸுநவே.
ஸம்ஸாரபோகிலந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:.

தத்வத்ரயம் — சித்ப்ரகரணம்

1. ஸ்ரீஸ்ரூபார் சேநநுக்கு மோகநுண்டாம் போது தத்வத்ரயஜ்ஞான
முண்டாகவேனும். *

1. ஸம்ஸார பந்தத்தில் நின்றும் விடுபடவேணுமென்னுமிச்சையும் சைதந்யப்ரயோஜுநம் பெறவேணுமென்னு மிச்சையழுடைய விலக்ஷ்ணாதிகாரிக்கு மோகநுக்காகி புருஷார்த்தம் எதித்திக்கும் போதைக்கு தத்வத்ரயத்தினுணர்ச்சி இன்றியமையாததாகும். தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி:" என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. பெரும்பாலும் இதுவே ஸகல எதித்தாந்த ஸாதாரணாமான வார்த்தை. தத்வம் என்றால் எது? தத்வங்கள் எத்தனை? மோகநுமாவது என்ன? என்று உட்புகுந்து விசாரிக்குமளவில் பல பல மதவேற்றுமைகள் விளையுமானாலும் 'தத்வஜ்ஞானாத்தினுல் தான் மோகநும்' என்னும்கொள்கையில் பல மதங்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றனவென்று காண்கிறோம். தத்துவங்களை ஏற்றக் குறைவாகக் கொள்ளுகிற பாற்றிய குத்துஷ்டிகள் போலன்றியே மூன்றே தத்துவமென்பது எதித்தாந்திகளின் கொள்கையாகும். * போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜூஷ்டஸ் ததஸ் தேந அம்ருதத்வமேதி * என்று உபநிஷத்து ஒதுக்கையாலே சேதநன் அசேதநம் ஈசவரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்களையும் அறிந்தே—அவற்றின் ஸ்வருபஸ்வபாவங்களை யறிந்தே முத்திப்பற முடியும் என்பது நம் ஆசாரியர்களின் கொள்கை. ஆனால்: * பகர் மநுஷ்யா பகரி வா யே ச வைஷ்ணவஸமீர்யா *, தேநூவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத விஷ்ணோ: பரமம் பதம் * என்று ஒரு வைஷ்ணவங்கே ஸம்பந்தம் பெற்ற பக பகவி மாதவியனவரை அந்த வைஷ்ணவாயிராந்த்தினுலேபோ முக்திப்பற முடியுமென்றும்; * யம் யம் ஸ்ப்ருஶி பாஹி ப்யாம் யம் யம் பச்யதி சகாஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர் பாந்தவா ஜுநா ** என்று, ஒரு வைஷ்ணவதுடைய கையால் தொடப்படுதலும் கண்ணுல் கடாக்ஷிக்கப்பெறுதலுமான பாக்கியம்பெற்ற திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் மோகநுமண்டாகுமென்றும் இப்படி சாஸ்தரம் சொல்லுகிறையாலே ஜூநாந யோக்யதையில்லாத திர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸபந்தத்தாலே மோகநுமிழ்தியென்று தெரியாறிற்க, தத்வஜ்ஞானமுண்டானுஸ்வலது மோகநுமண்டாக மாட்டாதென்று சொல்லக் கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா ; மோகநுத்தில் இச்சையுடைய சேதநனுக்கே

தத்வஜ்ஞான முண்டாகவேலூவு மென்றன்றே இங்குச் சொல்லியின்னாது. வைஷ்ணவாபிமாநத்தாலே மோகாம் பெறுகிற நிர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கு முழுகூட்டுவழும் தத்வஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டுமில்லையானாலும் அபிமாநிக்கிற விலகங்களுதிகாரிக்கு இவைபிரின்டும் குறையற்றிருக்க வேண்டுமாகவையாலே நியமபங்கம் யாதுமில்லை. இங்கே மணவாள மாபுரவிகளின் நிய்யஸலுக்கிற காண்மின் ;—“ அபிமாநியானவ னுடைய ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைக் கடாக்கித்தே அபிமாநத்தர்ப்புதமான இவற் றுக்கும் [—நிர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும்] ஈச்வரர் மார்யம் செய்கையாலே ‘ தத்வஜ்ஞாநாந்மோகா’ மென்கிறவிதுஅவ்விடத்திலும் ஸத்வாரகமாக எதித்திக்கும்’ என்று.

இனி, மோகாவித்திக்காக மூன்று தத்துவங்களையும் அறியவேணுமென்கிற நிப்பந்தம் ஏதுக்கு? “ தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இலை பவதி! நான்யா பந்தா அயநாய வித்யதே” என்று வேதாந்தங்கள் ஈச்வர தத்வத்தைப்பற்றின ஜான மொன்றுமே மோகா ஸரதனமென்று ஒதியிருக்க, மற்றையிரண்டு தத்துவங்களை யுங்கூட அவசியம் அறியவேணுமென்கிற நிப்பந்தம் பொருந்துமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். கேண்மின், ஈச்வரதத்துவ மொன்றை நன்றாக அறிந்தால் போதும்; ஆனால் அந்த தத்துவத்தை யறியும்போது அதை ஸகல சேதநாசேதர விலகங்களமாகவும் அந்த இரண்டு தத்வங்களுக்குக் காரணமாகவும் வ்யாபகமாகவும் தாரகமா வெம் நியாமகமாகவும் சேஷியாகவும் அறியவேண்டுமென்றே; அவற்றின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யறியாதபோது இப்படியெல்லா மற்றுதுகொள்ள இயலாதாகவையாலே மூன்று தத்வங்களையும் அறியவேணுமென்றது மிகப்பொருந்தும். * தமேவம் வித்வாந் * என்ற ச்ருதியே * போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா * என்றும் * ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா * என்றும் ஒதியிருக்கையாலே இவ்விஷயத்தில் வேதாந்த விரோதப்ரஸங்கமுமில்லை யென்றுணர்க. ... (1)

2. தத்வத்ரயமாவது - சித்தும், அசித்தும், ஈவரும்.

3. சித்தென்கிறது - ஆத்மாவ.

2 - 3. * முழுகூடுவான சேதநனுக்கு மோகா முண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞானமுண்டாகவேணும் * என்று கீழே சொல்லிற்று; தத்வத்ரயமென்கிற சொல் லால் விவகைத்தங்களான மூன்று தத்துவங்கள் இன்னைவெய்க்கிற தெரிந்துகொள்ள வேணுமே; அவை எவை யென்னில் சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரருமாகிற மூன்று தத்வங்களே தத்வத்ரய மெனப்படுவது வென்கிறது. சைதந்யத்திற்கு [அந்வக்கு] ஆதாரமானவஸ்து சித்து எனப்படும். அறிவையுடைத்தாகாத வஸ்து அசித் தெனப்படும். [சேதநன் என்பதும் சித்து என்பதும் பர்யாயம்: அசேதநம் என்பதும் அசித்து என்பதும் பர்யாயம்.] சேதநா சேதநப் பொருள்களுக்கு நியாமகங்களவன் ஈச்வரனெனப்படுவன். சித்து என்பது ஜீவாத்மாவை. ... (2 - 3)

4. ஆத்மஸ்வருபம் — “ சென்றுவெறு பரம்பரமாய் ” என்றெடுப்பே, தேவே ந்திய மத: ப்ராண புத்ர விஷத்தையாய், அஜடாய், குந்தகுபயாய், நீத்யாய், அனுவாய், அவ்யக்தமாய், அசித்தமாய், நீவயவாய், தீவ்கர மாய், ஜ்ஞாநாச்ரமாய், ஈவருக்கு நீபாம்யாய், தார்யாய், சேதா பிருக்கும்.

5. ஆத்மவருபம் தேஹாதி விளக்கனமானபடி யென்? என்னில் :

6. தேஹாதிகள் “என்னுடைய தேஹாதிகள்” என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தூங்கிவிடுகிற தேஹாதிக்கொட்டும், ‘இதம்’ என்ற தோற்றுக்கொட்டும், ஆத்மா “நான்” என்ற தோற்றுக்கொட்டும், இவையொருமால் தோற்று யொருமால் தோற்றுமை என்றும் ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுக்கொட்டும், இவை பலவாக்கொட்டும், ஆத்மா ஒருவளமுகையொடும், ஆத்மா இவற்றில் விளக்கனமென்ற கொள்ளவேணும்.

4-6. ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்குனோயென்னில், *சென்று சென்று பரம்பரமாய்க் என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடிபே தேஹாத்திற் காட்டிலும் இந்தியத்திற்காட்டிலும் மால்ஸ்ரிர்காட்டிலும் ப்ராணனிர்காட்டிலும் ஜ்ஞாநத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அஜ்ஞாய் அழன்நத்துப்பமாய் நிதியமாய், அனுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்தயமாய் நிரவயவமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞானத்துக் கிருபபிட மாய் ஈச்வரதுக்கு சரீரமாயிருக்கும். இந்த ஆகாராய்கள் மேலே க்ரமேண விவரிக்கப்படும்.]

தேஹமே ஆத்மாவென்றும் இந்தியப்பக்கானே ஆத்மாவென்றும் மநஸ்ஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும் ஜ்ஞானமே ஆத்மா வென்றும்—இப்படிப் பலர் பலவாக்கைக் கொல்வதற்கானுடு; இவையொன்றும் ஆத்மாவல்ல; இவைபெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு ‘அறம்’ (நான்) என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு இலக்கான பொருளே ஜீவாத்மாவெங்பபடும். தேஹம்

இந்தியம் முதலானவை ஆத்மாவல்ல என்பதை எங்களே தெரிந்துகொள்ளும்படி யென்னில், என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந்தியம், என்னுடைய மனம், என்னுடைய ப்ராணன்; என்னுடைய ஜ்ஞானம் என்றிப்படி ‘என்னுடையது’ என்கிற புத்திக்கும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கும் விஷயமாய்க்கொண்டு தேஹாதிகள் தோற்றுகின்றன; ‘என்னுடைய’ என்கிற கொல்லானது நான் என்பதன் ஆரூபம் வேற்றுமை; நான் என்பதற்கு எது அர்த்தமோ அதுவே தேஹம் இந்தியம்...என்பவற்றுக்கும் அர்த்தமாக இருக்குமுடியாது. ‘நான் தேஹம், நான் இந்தியம்’ என்றிப்படி வ்யவஹாரமிருந்தால்தான் அறமார்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றேயாயிருக்கமுடியும். ‘என்னுடைய மகன், என்னுடைய பிதா’ எள்குல் மகனும் பிதாவும் அறமார்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களேயன்றி அறமார்த்த மல்லவென்று எப்படித் தெரிந்துகொள்ளுகிறோமோ, அப்படியே ‘என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்தியம்’ இத்யாதி வ்யவஹாரங்களினால் ‘தேஹாதிகள் அறமார்த்தமல்ல—அறமார்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவை’ என்று தெரிந்து கொள்ளக் குறையில்லை. அன்றியும், ‘என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்தியம்’ என்றிப்படி என்று தோற்றுவதுபோல ‘இது தேஹம் இது இந்தியம்’ என்றிப்படி தேஹாதிகள்

இதம்புத்தி வ்யவஹாரங்களுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுகின்றன. இதனாலும் அறமார்த்தத்திற்காட்டில் அவை வேறுபட்டவையென்று அறுதியிடப் படும். இப்படியல்லாமல் ஆத்மாவானவன் நானென்கிற கொல்லுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டே தோற்றுக்கொலே தேஹம் முதலியவற்றிற் காட்டில் (ஆத்மா) வேறுபட்டவனுவன். இங்கே சிலர் சங்கிக்கக் கூடும் :—ஆத்மா எப்படி அறமார்த்த விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுகிறுனே அப்படியே தேஹமும் ‘ஸ்தூலோஹம்,

க்ருசோஹம்' என்று அவன்புத்திக்கு விஷயமாகித் தோற்ற வில்லையோ? நான் ஸ்ரூலனுயிருக்கிறேன், நான் க்ருசனுயிருக்கிறேன் என்கிற வ்யவஹாரங்கள் அபலபிக்க முடியாதவைகளைன்றே; ஸ்தூலத்வமே க்ருசத்வமே ஆத்மாவுக்குக் கிடையாதே; தேவுதிற்குத் தானேயுள்ளது. ஆக, ஸ்தூலோஹம் க்ருசோஹம் என்கிற வ்யவஹாரங்களில் தேஹம் அஹம் தத்மாய்க்கொண்டு தோற்றுக்கொலே இது ஆத்மாவயிருக்கத் தட்டென்? என்று சங்கிக்கக்கூடும். இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கொண்மின்; 'ஸ்தூல' அஹம்' என்பதற்கு, நான் 'ஸ்தூல சரீரத்தோடு சுடியவன்' என்றும், 'க்ருச' அஹம்' என்பதற்கு நான் 'க்ருசமான சரீரத்தோடு சுடியவன்' என்றும் பொருள். 'அஹம் மதுஷ்பா, அஹம் தேவ;' என்றால் நான் மநுஷ்ய சரீரயுக்கான். நான் தேவசரீ விசிஷ்டன் என்று பொருள் படுவது போல இதனைக் கொள்க. அன்றியும், தேஹமானது 'ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று அஹம்புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்வேந தோற்றுவது ஜாக்ரத் தசையில் மட்டுமேயன்றே; ஸ்வாதாப்தி தலசையில் இல்லையே. ஜாக்ரத் தசையோடு ஸ்வாதாப்தி தசையோடு வாசியற எப்போதும் ஆத்மா தோற்றுகிற படியைக் காணலாம். என்னான் காணலாமென்னில்; 'உறங்குவதற்கு முன்பு இவையெல்லாமறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்பும்பட்ட அறிந் திலேன்' என்று ஸர்வஸம்ப்ரதிபண்ணமான வ்யவஹாரமுள்ளது. இதனால் இரண்ட வஸ்தையிலும் தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மாவானைப்பது தேற்றிற்கும். அன்றியும் ஜனன மரணங்களை யடையுந் தன்மையினுடே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற்றுகிறக்கக் காணகிறோம்; ஆத்மா ஜனன மரண ரவித னுய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்று நின்றுன். 'நான் முற்பிறவியில் பண்ணின வதினுடைய மூலன் இது' என்கிற லோக வ்யவஹாரமும் இங்குச் சான்றாகும். இத்தகைய மேற்கூர்க்காலே தேஹாதி விலக்கணானுத்ம என்னுமிடமறியத்தக்கது. (6)

7. இந்த யுக்திக்குக்குக் கண்ணறிவுண்டோயிலும், சாந்தரப்பத்தானே ஆத்மா தேஹாதி விலக்கணானுக்க் கடவுள்,

7. இங்கனே யுக்திகொண்டு ஸாதிப்பது ஒருபுறமிருக்க, சாஸ்தர பலத் தாலும் இது எதிர்திக்கக் கடவுது. நாம் எதையும் யுக்தி கொண்டே ஸாதிப்பவர்கள் ஸ்லோஹ்; யுக்திக்கு ஒருங்கால் கண்ணறிவு விளையவும் கூடும்; எதற்கும் நமக்கு சாஸ்தரமே ப்ரபல ப்ரமாணம். * பஞ்சவிமிசோயம் புருஷ: * பஞ்சவிமிச ஆத்மா பவநி. * ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிமிச: ப்ரகீத்திதஃ * என்றிப்படி சிருதி ஸ்வருதிகள் முறையில் ஸகல சாஸ்தர ங்களாலும் ஆத்மா தேஹாதி களிற் காட்டிலும் வேறுபட்டவைன்று அறுநியிடப்பட்டிருக்கிறது. .... (7)

8. அஜடமாகையாவது—ஜ்ஞானத்தை யோழியவும் நானே தோற்றுக.

8. இப்படி தேஹாதி விலக்கணமான ஆத்மவஸ்துவானது அஜடமென்றும் ஆனந்தரூபமென்றும் நியமென்றும் அஜுவென்றும் அவ்யக்தமென்றும் அசிந்தயமென்றும் நிரவையவெமென்றும் நிர்விகாரமென்றும் ஜ்ஞாநாச்சர்யமென்றும் சக்வரனுக்கு சரீராத்மென்றும் சொல்லிற்று கீழ்; இவற்றையெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்வதே ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானமாகும். இனி அடிடவே இவை

விவரிக்கப்படும். ஆந்தமா அஜுடமாயிருக்கையாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை. (அதாவது) தன்னுடைய தோற்றத்திற்கு இன்னென்று வஸ்துவை எதிர்பார்க்க வேண்டாதபடியிருக்கை. ஒரு தீபமானது இன்னென்று தீபத்தை அபேக்ஷியாமலே தன் வ்யவஹாரத்திற்குத் தான் மேற்கொள்கிறுப்போலே ஆந்தம் வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தைக்கூட அபேக்ஷியாமல், தானே தோற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அஜுடத்வமாவது. “அத்ரயம் புருஷ ஸ்வயம்நீயாதிர் பவதி” என்பது முதலான ப்ரமாணங்கள் இங்கே காணத்தக்கன. .... (8)

9. ஆந்தருப்பமாகையாவது—ஸ்கருபமாயிருக்கை.

10. உணர்ந்தவன் ஸ்கமாக் ஏற்கினேன்கையாலே ஸ்கருபமாக்கடவது.

9, 10. ஆந்தமவஸ்து ஆனந்தருப்பமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று : அது எங்கனேயென்னில்; ஆந்தமஸ்வருபம் தனக்குத்தானே ஸ்கருபமாயிருக்கும். இதை நாம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்றுந் தேடவேண்டா ; உறங்கியெழுந்தவன் ‘நான் ஸ்கமாக வறங்கினேன்’ என்று சொல்லுவது ஸ்வவஸ்மிப்பாற்றிப்பனம். உறக்க நிலைமையில் வெளி விஷயங்களின் அநுபவம் கிறிதுமில்லையென்றும், கேவலம் ஆந்தம் ஸ்வருபம் மட்டுமே ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அத்தகைய உறக்கத்தை விடடு எழுதிதவன் ‘ஸ்கமாகவறங்கினேன்’ என்றால் அந்த ஸ்கமாக ஸ்வருப ஸ்கமே யாகவேலுறுமே யல்லது வேற்குரு ஸ்கத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. ‘ஸ்கமாகவறங்கினேன்’ என்பதற்கு இப்போது ஸ்கமுண்டாகும்படி யுறங்கினேனென்று பொருள் கொள்ளலாதோவென்னில், உள்ளதான் சொல்வடிவத்திற்கு இங்கும் பொருளாக வழியில்லையே. ஒருவன் நன்றாகப்பாடியிட்டு, பிறகு ‘இனிதாகப் பாடினேன்’ என்கிறான். இதற்குப் பொருளென்ன? பாடினமிறகு இனிமையுண்டாகும்படி பாடினேனென்பதா பொருள்? பாடும்போதே இனிமையுண்டாகுப்படி பாடினேனென்ற பொருள்லவா? அதுபோல ஸ்கமாக வறங்கினேனென்ற விடத் திலும் உறங்கும்போதே ஸ்கமுண்டாகும்படி யுறங்கினேன் ‘என்று பொருள் படுவதுதான் நியாயமானது. இதனால் ஆந்தமாலிலுடைய ஆனந்தருபத்வம் ஸ்வஸ்பஷ்டமாகக் குறையில்லை. * ஸ்ரீவாஸாய ஏவய மாந்தி * ஸ்ரீநாந்தமாயல் தவாத்யா * ஸ்ரீகுநாந்தகலக்ஷ்மீ * இத்யாதி ப்ரமாணங்கள்தும் இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியன. .... (9, 10)

11. நித்யமாகையாவது—பாப்போது முண்டாகை.

12. எப்போதுமுண்டாவில் ஜ்ஞம் மாண்பக்குன்டாரிபடி என? என்னில்;

ஜ்ஞமாவது—தேவூஸம்பந்தம், மாண்பாவது—தேவூவியோகம்.

11, 12 ஆந்தமஸ்வருபம் நித்யமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று : நித்யத்வமாவது—ஒருகால் இருந்து மற்றொருகால் இல்லாமற்போன்கையன்றிக்கே எப்போது முண்டாயிருக்கை. எப்போதுமுண்டாயிருக்குமாகில், சாஸ்தரங்களால் ஆந்தமாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞம் மரணங்கள் கூடும்படி எங்கனேயென்னில்; ஜனிக்கிறான் மரிக்கிற என்றால் ஆந்தமாவுண்டாகி ஆந்தமா இல்லையா கிறான்

என்றதாக அர்த்தமள்ளு. ஆத்மா தேஹத்தோடு ஸம்பந்திப்பது ஜன்மமெனப் படுகிறது; தேஹத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகக மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா எப்போதுமுள்ளனர் தட்டில்லை. * ந ஜூயடே மிரியடே வா விபச்சிக் * இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அனுஸந்திப்பது. (11, 12)

13. அனுவாபாடி என்னென்னில்;

14. ஷங்குபா பரதோத்தில் நிற்றும் ஷங்கரிமந்துப் பேவது வருவதமென்ற ராஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஆத்மா அனுவாகக் கடவது.

13, 14. ஆத்மஸ்வரூபம் அனுவாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; இதையறியப்படி எங்குனே யென்னில்; ஆத்மாவுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருப்பெயும், அங்கிருந்து உத்கரமணமாவதையும், மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குத் திருமிபி வருகையையும் சுடர்மிகு கருதி சொல்லுகையாலே அனுவென்னுமிட மறியலாம். விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதே. உத்காந்திக்யாதீந்தாம்! என்கிற ப்ரஹ்ம ஸுதரமும் அதற்கு அவங்கம்பமான ப்ரமாணங்களுமிக்கே அனுஸந்திப்பது. (14)

15. அனுவாயி, ஷங்குதயத்தைவிலே நிற்குமாகில், சீரை ஷங்குமொக்க ஸாக்ருக்கங்களை புஜிக்கிறையாகி யேன்? என்னில்;

16. மனித்யுமனித்பாதிகள் ஓரிட்டநிலே பிருக்க சீரைப் பங்குமொக்க ஸ்யாபிக்கு மாபோலே ஜ்ஞானம் ஷங்குமொக்க ஸ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டிக்கூ.

17. ஒருவன் ஏக்காலத்திலே அடேக் தேஹங்களைப் பரிக்குறிக்கிறதும் ஜ்ஞான ஸ்யாப்தியாலே.

15 - 17. ஆத்ம வஸ்து அனுபவினாணமுடையதாய் ஷங்குதயத்தோக்கத்தில் மட்டும் நின்றுவிடுமாகில் 'எனக்குக் காலில் நோவு; எனக்குத் தலையில் நோவு; எனக்குக் காலில் ஸாகம். எனக்குத் தலையில் ஸாகம்' என்றிப்படி காலே பிடித்துத் தலையளவும் சரீரமெங்கு மொக்க ஸாக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி கூடுமோ வென்னில், ரத்னம் ஸலுகியன் விளக்கு முதலான சுடர்ப்பொருள்கள் ஒரோ விடங்களிலே இருக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் ஒளியானது சுற்றெந்தும் வியாபிக்கிறுப்போலே. ஆத்மா ஹ்ருதயப் பிரதேசத்திலிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவின் தர்மமான ஜ்ஞானம் எங்கும் பரம்புகையாலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸாகதுக்கங்களை புஜிக்கைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. * குணைற் வா ஆலோகவற் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸுதர் ரத்தின் முடி பாஷ்யத்திலே இவ்வர்த்தம் ஸப்ரமாணமாகக் காணாததக்கது. ஒரு சரீரத்தில் ஸாகதுக்கங்களை புஜிக்கிறபடிக்கு இங்குகிண கூண்டாலும் ஸெள்பரி போன்ற சிலர் ஏக்காலத்திலே அனோக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிப்பது ஜ்ஞான வியாப்தியாலன்றிக்கே ஸவரூப வ்யாப்தியாலே யாகவேண்டாவோ வென்னில்; அங்கும் ஜ்ஞான வ்யாப்தியைக் கொண்டே நிர்வாகிக்கக் குறையில்லை. (15-17)

18. அவ்யக்தமாகையாவது - கடப்பாத்திகள் க்ரஹிக்கிற சுந்தராதிகளால்தோற்குறிக்கை.

18. ஆத்ம ஸவரூபம் அவ்யக்தமென்றும் சொல்லிற்று. அவ்யக்தத்வமாவது என்னென்னில்; உலகில் காலூம் போருள்களைக் க்ரஹிக்கின்ற கண் முதலிய வற்றுல் தோற்குறிக்கைதான் அவ்யக்தத்வமாவது. “சேதநாதியோக்யாதி

கடப்பாதீநி வஸ்தூநி யை: பரமாணீர் வியஜ்ஞாயந்தே, நை: அபமாத்மா ந வியஜ்ஞாயதே-இதி அவ்யக்த:” என்கிற கிராபாஷ்ப ஸ்ரீஸுக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ‘ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்றுதிருக்கைதான் அவ்யக்தத்தவம்’ என்று சொல்லலா காதோ ‘வெள்ளில்’ அங்ஙனம் சொன்னால் வஸ்துவே இல்லையென்றாகும். முயற்கொம்பு ஆகாசத்தாமனை மலடிமகன் என்பன போலே ஆத்ம ஸ்வருபமும் துச்சமென்ன வேண்டிவரும். மாநஸஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமத்தனின யல்லது இந்தியஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமதன்று என்று கொள்க. நிருவாயமொழியில் * சென்று சென்று பரம்பரமாய் * என்று ஆத்மஸ்வரூப வைல்கைனாயத்தை யருளிச் செய்கிற ஆழ்வரும் ‘ஞானம் கடந்ததே’ என்று, இந்தியஜ்ஞானத்திற்கு அகோசரமாயிருக்கையைபே அருளிச் செய்தார்வன்பதும் இங்கு அறியந்தக்கது. ... (18)

19. அதீந்தயாதீயோவது - அசித்தோடு ஸஜாத்ய மென்று ஸ்ரீக்கவாணனுதிருக்கை.

18. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அசிந்தயமென்றும் சொல்லிற்று. அசிந்தயமென்பதற்கு நினைக்கவொண்ணுதென்று பொருள். ஒருபடியாலும் நினைக்கவொண்ணுதென்று இதற்குப் பொருள்கொள்ளலாகாது. அங்ஙனம்கொண்டால் ஆத்மஸ்வரூப விஷயமான சரவணம் மந்தம் எல்லாம் வியர்த்தமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளத்தகாது; அசித்தோடு ஸஜாத்யமாக நினைக்கவொண்ணுதிருக்கையே அசிந்தயத்வமென்று கொள்ளவேணும் பகவத்கைதயிலே இரண்டாமத்யாயத்தில் * அவ்யக்தோயம் அசிந்தயோயம் * என்றவிடத்து ஸ்வாமியின் பால்யமும் காணத்தக்கது. .... (19)

20. நிரவயமாகையாவது - அவயவ ஸமுதாய மன்றிக்கே பிருக்கை.

20. ஆத்மஸ்வரூபம் நிரவயமாகவும் சொல்லிற்று, நிரவயவத்வமாவது—அவயவ ஸமுதாயமஸ்லாதபடியிருக்கை. * விழ்ஞாநமய: * என்றும் * விழ்ஞாநக்தி: * என்றும் சொல்லுகிறாடியே ஜ்ஞானமே வடிவெடுத்ததாகையாலே அசித்தான பொருள்களைப் போலே அவயவஸங்காத ரூபமாக இராது ஆத்மஸ்து என்று கொள்க. .... (20)

21. விகாரமாகையாவது- அசித்துப்போலே விகாரிக்கையன்றிக்கே ஒருபடிப் பட்டிருக்கை.

21. கீழே உதாரணித்துக் காட்டிய பகவத் கீதா ச்ரோகத்தில் * அவிகாரபோயமுற்யதே. என்று நிர்விகாரமாகவும் ஆத்மஸ்வரூபம் ‘நிசாலஸ்பட்டது அசித்துப்போலே விகாரப்படுகையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் என்க. * அம்ருதங்கள் கூடி * என்றும் * ஆத்மா கத்தோக்கூடி: * என்றும் அகாரசப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற வஸ்து வாகையாலே—காணந்தோறும் விகாரப்படுவதையே இயல்வாக வடைத்தாய் காந்தரசப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விகாரப்படாமல் ஸதா ஏக்ருபமாயிருக்குமென்றாயிற்று. .... (21)

22. இப்படியுக்கையாலே எல்லறம், அக்கி, ஜுலம், வாதம், ஆதபம் தொடக்கமானவற்குக் க்கேத்தல், தறித்தல், நனைத்தல், சோலிப்பித்தல் செய்கைக்கு அடியாக்யமாயிருக்கும்.

22. ஆக இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரத்தால் ச்சேதித்தல், அக்நியால் தறித்தல் ஜுலத்தால் நனைத்தல் காற்று வெயில் முதலியவற்றுல் உலர்த்தல் செய்

கைக்கு இலக்காகாம விருக்குமில்லாத்தமவஸ்து. சஸ்த்ரமானது ஒன்றைச் சேதிக்க வேணுமானாலும் அக்நியானது ஒன்றை தறிக்கவேணுமானாலும் அந்தந்த வஸ்துக் களிலே வியாபித்துச் செய்யவேண்டுமென்றே; ஆகீர்மா ஸ்வ அசித்தத்தவ வ்யாபக னுகையாலே அவற்றி, காட்டில் சிகவும் ஸுக்ஷமம் பூதனுணக்கயாறும். வ்யாபய மாயும் ஸ்தூலமாயும்குக்கிற இவை [சஸ்த்ரம் அக்நி முதலானவை] வ்யாபகமாயும் ளாஉக்ஷமமாயுமிருக்கிற ஒத்தவஸ்துங்கள் வியாபித்து விகாரப்படுத்தமாட்டாலையாலே சஸ்த்ரம் முதலியவஸ்தினால்; தும் செட்டுதென் காரதுத்தல் முதலானவஸ்திற்கு (அந்தமவஸ்து) அந்தமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. * தைநம் ச்சிந்தந்தி சஸ்த்ராணி * அச்சேத்தோயம் அதாற்மேயோயம் * இத்யாதி தொவசனங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன.

....

... (22)

23. ஆற்றுத் தூத்மாவ தேவுபரிமாணன் என்றும். 24. அது சுதீவிருந்தம்.

25. அநேக தேவுங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வருபத்துக்கு சைத்தியம் வரும்.

23 - 25. கைஞர்கள் ஆத்மாவை தேவுபரிமாணன் என்கிறார்கள். (தேவத்தின் அளவோடொத்த அளவையுடையவன் என்றபடி.) “பாதத்தில் எனக்கு வேதகீஸ்; தலையில் எனக்கு ஸூகம்” என்கிறுப்போலே ஆாதகுடம் தேவத்திலுண்டாகும் ஸூக துக்காராபவமானது ஆந்தமா தேவுபரிமாணன்ஸ்லாத போது கூடாதென்றும், ஆத்மா தன் கருமங்களுக்கிணங்கப் பரிக்ரஹிக்கும் கஜ பிபிளிகாதி சரீரங்களுக்கு அநுகூ வமாகப் பரிணமித்து அந்தந்த தேவத்தளவாக இருக்குமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது பொருந்தாது. சுருதி யானது ஆத்மாவை நிர்விகாரனென்று முறையிடுகையாலே அந்த சுருதியோடு விரோதிக்கும். * அம்ருதாஸம் லு]; * என்கிற சுருதியே நிர்விகாரத்வத்தையோது கின்ற சுருதியாகும். * ஏகோனுராத்யா வாலாக்கதபாகஸ்ய * இத்யாதி சுருதிகளும் ‘ஆத்மா தேவுபரிமாணன்’ என்கிற வாதத்திற்கு விரோதிகளே. ஆத்மா தேவ பரிமாணனென்கிற பகும் சுருதிவிருத்தம் என்பதுமட்டுமே யன்று; யுக்தி விருத்தமு மாகும். எங்களே யென்னில்; யோகஸித்தி வாய்ந்தவர்களாய், ஸெளாபரியைப் போலே ஏக காலத்திலே பற்பல தேவுங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, தங்களுடைய ஸ்வருபத்தை அநேகமாகச் சின்ன பின்னமாக்கிக்கொண்டு அந்தந்த தேவுங்களைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமாதலால் தேவுபரிமாணனென்னாலும் பகுத்தில் யோகிகளின் ஸ்வருபத்திற்கு சைத்தில்யம் வரும். பரகாயிரவேச முகத்தாலே அநேக சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகளின் ஸ்வருபத்திற்கு— ஸ்தூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸுக்ஷமமான சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் கிடைக்கல்லாம் அது அவகாசம் போதாமையாலே சைத்தில்யம் வருமென்றுமணர்க. * ஓவஞ்சாத்மா அகாந்த்தியம் * என்கிற ப்ரஹுமஸுத்தந்தில் சொல்லுகிறபடியே அல்பமஹந்தப்பரிமாணங்களான கஜபிபிளிகாதி சரீரங்களை ஸ்வர்க்கர்மாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ சரீரத்தைவிட்டுப் பிடிகொ சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்கு மளவில் பாஜையுடலோடுாத்த பரிமாணமாயிருக்குமந்த ஸ்வருபத்துக்கு ஏறும்பு சரீரம் அவகாசம் போதாமையாலே சைத்தில்யம் வருகிமன்று முணர்க. (23 - 25)

26. ஜ்ஞாநாச்ரயாக்கயாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமாயிருக்கை.

26. “ஜ்ஞாநாமே ஆத்மா” என்றும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்சரயம் ஆத்மா என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமணங்களினால் அறிக்கொடும். ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசலாகும். ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்சரயம் ஆத்மா என்பதுபற்றி இப்போது நிருபணமாகின்றது. ஆத்மா நூனத்திற்கு இருப்பிடமா யிருக்கும். தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ரவஸ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்சரமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மா தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுயிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான நூனத்திற்குத் தன்னை யெரியியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது, தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகும். + விஞ்ஞாதாரமாகி கேந விஜாந யாத் + ஜூநாத்யேவயம் புகுஷ: * என்பதை முதலான பிரமணங்களினால் ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனைன்பது தின்னமாக அறியப்படும். .... (26)

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமன்றக்கே ஜ்ஞாந மாந்தரமாகில்.

28. நான்றிவ என்ற சொல்லவேனும், நான்றியான்றே சென்னக்கூடாது.

27, 28. [ஆத்மா ஜ்ஞான மாத்ரமே யல்லினைன்பது நிருப்பிக்கப்படுகிறது] பெளத்தர் முதலான சில புறமத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரயமூத னென்பதை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது சிசு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வ மன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமதுவே யுள்ள தாகில் ‘நான் இதை யறியா நின்றேன்’ என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்ந மாகக் காண்கிற வ்யவஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டிவரும். ‘நான் அறிவு’ என்று கண்ணே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகவும் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிப் பட்ட வியவஹாரம் ஒரு வ்யக்திக்கிடைத்தும் காண்பதில்லை. ‘இவ்வர்த்தத்தை நான்றியா நின்றேன்’ ‘இவ்விஷயத்தை நான்றிந்துகொண்டேன்’ என்றிப்படியே வ்யவஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞாநத்திற்குத் தான் ஆச்சரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றே. இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநத்ருதவம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையாலே கண்ணழிவற்ற தென்று கொள்ளக்கூடவது. * அஹமிதமபிவேதமிதி ஆத்மவித்தயோர் விபேதே ஸ்புரதி யதி ததைக்கயம் பாற்றுயமப்யேகமஸ்து * [ஸ்ரங்கர்ஜஸ்தவம் உத்தர சதகம்-15] என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸுக்தியும் இங்கு அனுஸந்தேயம். .... (27, 28)

29. ஜ்ஞாநவெள்ற போதே, கந்தா போக்கா வெள்ளுயிடம் சொல்லிற்குப்பது.

30. கந்தருத் போக்குந்தவங்கள் ஜ்ஞாநவல்தா விசேஷங்கவகையாலே.

29, 30. ஆத்மாவை ஜ்ஞாநாதாவென்று தெரிந்துகொண்டபோதே கந்தா வெள்றும் போக்தாவென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேனும். இன்னது ரேஹயம். இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாநத்ருதவமானது மேற்றுவா யிருக்குமாகையாலே ரேஹயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் சிகிர்ஷையுண்டாகி [முயற்சியுண்டாகி என்றபடி] அது அடியாகக் கந்தருத்வ முண்டாகிறது. எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறுனே அவன் அதனுலுண்டாகும்

பலனை யனுபவிப்பவனுமாகிறான். ஆகவே கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாகிறான். ஆனாலின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதருத்வம் சொன்னாது கீத்ருத்வ போக்தருத்வம் கனம் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை. ... ... (29, 30)

31. ஸீலர், குணங்களுக்கே கீத்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக்கில்லை யென்குக்கூடும்.

32. அப்போதீவலுக்கு சாஸ்த்ரவச்யத்தையும், போக்த்ருத்வமும் குண்டும்.

31, 32. [கர்த்ருத்வம் ப்ரக்குதிக்கன்று, ஆத்மாவுக்கே யென்று நிருபிக்கப் படுகிறது] இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை ஸாங்கயர்கள் ப்ரக்குதிக்கேயுள்ளதாகக் கொள்ளுகின்றார்கள்; பகவத்கீதமில் * கார்ய காரணகர்த்ருதவே ஹேது; ப்ரக்குதி ருச்யதே, புருஷன் ஸ்வகதுக்காநாம் போக்தருதவே ஹேதுருச்யதே + என்று சொல்லுகிணாலே கர்த்ருத்வமுள்ளது ப்ரக்குதிக்கே; ஆத்மாவுக்குக் கீத்ருதவமன்றிக்கே போக்தருதவமேயுள்ளது என்று ஸாங்கயர்கள் நிருபிக்கின்றார்கள் அது பிசு. ப்ரக்குதிக்கே கீத்ருத்வம் மாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ர வச்யத்வமும் போக்தருதவமும் குலைந்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது—விதி நிஷேத ருபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்க வேண்டுமென்றாய். சாஸ்த்ரங்களானவை ஒரு புறத்திலே ‘இவைதச் செய், இதைச் செய்’ என்று கீத்தவம்யங்களை விதிக்கும்; மற்றொரு புறத்திலே ‘இதைச் செய்யாதே; இதைச் செய்யாதே’ என்று நிவீதித்தால் மீண் விவரங்களும் முறையே * ஸுந்தம் வத, தாமம் சர் * இத்யாதிகளையும் + நாப்ஸு முத்ரபுரீஷம் குர்யாத், ந நஷ்மயேத், ந விவஸங்கள் ஸ்ராயாத் * இத்யாதிகளையும் காண்பது. இத்தகைய விதி நிஷேதங்கள் சேதந்தாப்பற்றி அவதரித்தனவே யல்லது ப்ரக்குதியைப்பற்றி அவதரித்தனவெல்ல. ப்ரக்குதிக்கேதான் கார்த்ருத்வமென்னால், சாஸ்த்ரங்களில் காலையும் விதிநிஷேதங்கள் ப்ரக்குதியை நோக்கியில்லை யென்னவேனும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதந்தாக்கும் குலைந்தாருப். அன்றியும் விழுவிதங்களான ஸுத்கருமங்களைச் செய்து, நிவீதித்தங்களான துஷ்கருமங்களை விலக்கி வர்த்தகிக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யனுபவிக்கையும் விழுவிதங்களை விட்டு நிவீதிதங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமர்யிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட ஸ்வக துக்க ரூப பலபோக்குத்வமும் சேராமற் போகும். பலசொல்லி என? சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரமே வீண் என்னவேண்டியவரும், * சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி * என்ற பூர்வமீமாம்ஸாந்யாயமும், * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்வத்தவாத் * என்ற சாரீரக மீமாம்ஸா ஸுத்ரமும் இங்கு அநுஸந் தேயம். அன்றியும், உஸ்வாக்ககாமோ யடேஜுத + என்றும். * முழுஷா: ப்ரஹ்ம உபாஸீத + என்றும் பல பல வகையான விதிகளைக் காணு நின்றேம். ஸ்வர்க்கம் மேரங்கம் முதலிய பலன்களை எந்த சேதநன் அநுபவிக்க வேண்டியவனே அவளையேயன்றே கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறது. ஆகவே பலனைப் புசிப்பவனே கர்த்தாவாக வேலையுமென்பது புறக்குதம். அசேதனத்துக்குக் கர்த்ருதவமாகில் சேதனைக்கு குறித்து விதிக்கவேகூடாது. சாஸ்த்ரம் பண்ணுவது எதுவோ அதற்கு சாஸ்த்ரமென்று பெயர். சாஸ்தாமாவது ப்ரவர்த்தநம்; சாஸ்த்ரம்

ப்ரவர்த்தநம் பண்ணுவதாவது அறிவையுண்டு பண்ணும் முகத்தாலேயாம். அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்கு அறிவையுண்டுபண்ண முடியா தன்றே. ஆகவே சாஸ்தரம் ஸார்த்தமாக வேணுமானால் போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்துதவமாக வேணும். இவ்விஷயமெல்லாம் * கந்தா சாஸ்தராந்தவத்துவத் தாத் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸாத்ரத்திலும் விசதம். .... (31, 32)

33. ஸாம்லாக ப்ரஸ்துத்திகளில் கர்த்துதவம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்ற.

34. குண ஸம்லாக்க க்ருதம்.

33, 34. ஆனால் இந்த சேதனனுக்கு எல்லா விதமான கர்த்துதவமும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாயோ வென்னில்; அன்னபாநாதிகளான லெளகிக போகங்களை யுத்தே சித்துப் பண்ணும் ஸ்வவ்யாபாரங்களில் கர்த்துதவம் ஒளபாநிகமாகையாலே ஸ்வரூப பரயுக்தமன்று. ஆனால் அது இவ்வுக்கு வந்தபடி தான் என்னென்னில்; ஸதவ ரஜஸ் தமஸ்ஸூக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்லாக்கக்ததாலே யண்டான்தென்று சாஸ்தரம் சொல்லும். * ப்ரக்ருதே: கந்யமானுநி குணை: கர்மாணி ஸ்ரீவஃ; அஹங்காரவிழுடாதமா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே * என்கிற கீதாவசனாம் இங்கே அநுஷாந்திக்கந்த தக்கது. .... (33)

35. கர்த்துதவந்தா ஸ்ரீவாதீநம்.

35. ஸாம்கியர்களின் பகாத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்துதவமுள்ளதென்று ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி இந்த கர்த்துதவமானது ஸ்வாதீநமா? ப்ராதீநமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்ல வேண்டியதை சொல்லப்படுகின்றன. ஆக்தமானின் கர்த்துதவம் ஈச்வராதை மென்று நிருபிக்கப்படுகிறது. சாஸ்தரம் அந்தவத்தாக வேண்டியதற்காக கர்த்துதவம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ள வேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஐஞானம் இச்சை ப்ரயத்தம் ஆகிறவிலை பகவர்னுக்கு அதைய்கொ யிருக்கையாலும், பகவானுடைய அநுமதியில்லாமல் அந்த ஞானம் முதலியலை கீரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவ்வுடைய கர்த்துதவம் ஈச்வராதை மென்று கொள்ள வேணும். இங்குக்கொண்டால் புண்ய பாபங்கள் ஈச்வரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதநனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக்கக்கூடும். “ சேதனனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்தந்த்தை யபேஷதித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுக்கையாலே அந்த க்ரியையைப் பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகின்றன ” என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸுத்ரத்தில் கு பராத் து தத் ச்ருதே: என்கிற ஸுத்ரத்தினால் அந்தமானினுடைய கர்த்துதவம் பராயத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும் * கருதப்ரயத்தாபேசைஸ் து விலித்தப்ரதிஷ்஠ித்த அவையர்த்த்யாதிப்ய: * என்கிற ஸுத்ரத்தினால் சம்கா பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத் தக்கது: விதி நிஷேத சாஸ்தரங்கள் வீணாகாஹமக்காக இஶ சேதநன் பண்ணினா ப்ரதமப்ரயத்தந்த்தை யபேஷத்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவைத்திப்ரிக்கிருண்ற தாயிற்று: இதைச் சிறிது விவரிப்போம். எல்லா சேதநர்களுக்கும் ஐஞாத்துதவம் இயஸ்ராக்கையாலே பொதுவாக ப்ரஸ்துத்தியிலும் நிவருத்தியிலும் ஏ ரிமை தடையற்றிருக்கும். இத்தகைய உரிமையை நில்வறிக்க கக்காக ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க்

கொண்டு நிற்பன். அவனுலே யுண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை யுடையஸ் னுன சேதநன் அந்தந்த பதார்த்தங்களிலே ஜூனான சிகீஷா ப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்திலே மத்யஸ்தனுக்கயாலே உதாளிந்திரப் போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வரஸ்தாருஞ்சி மான ப்ரவருத்தி நல்லதோ தீயதோ, அதில் அநுமதியையும் அநாதரத்தையும் முடையனும்க் கொண்டு. இவன் நல்லது செய்யுமளவில் அநுக்ரஹத்தையும், தீயது செய்யுமளவில் நிக்ரஹத்தையும் பண்ணு நிற்பானும் ஸ்கதுக்கங்களை அவ்வோ சேதநர்களுக்குக் கொடா நிற்பன்.

நடாதுரம்மாருளிச் செய்த தத்வஸார மென்னும் கரந்தத்தில் * ஆதா வீச்வர தத்தையை புருஷஸ் ஸ்வாதந்தரிய சக்த்யா ஸ்வயம தத்தத்தஜுநாந சிகீஷணப்ரயதநாநி உத்பாதயந் வர்த்ததே. தத்ரோபேஷ்யததோநுமத்யவித்தத் தந்நிக்ரஹா நுக்ரஹன தத்தகர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய புமிஶேர ஹரி; + என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள் இவ்விடத்தில் நன்கு தெளிவு பிறப்பிக்கும், [இதன் பொருள் வருமாறு :—ஸர்வ நியாமகனும் ஸர்வாந்தராத்மாவான் ஸர்வேச வரன் ஆதியிலே நன்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜூனாத்ருத்வ ரூபமான ஸ்வாதந்தரிய சக்தியாலே சேதநன்தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜூனான சிகீஷாப்ரயத்நங்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் அசாஸ் தீரை ப்ரவருத்திகளிலே உபேஷத்தும், சாஸ்தீரை ப்ரவருத்திகளிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாருக்ரஹங்களைப் பண்ணு நின்று கொண்டு அவ்வோ கர்ம பலனையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்பன் என்க]]

விசேஷ சங்கைக்குப் பரிஹாரம்

* ஏவு ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி யம் ஏப்யோ லோகேப்ய உந்திநீதி; ஏவு ஏவ அஸாது கர்ம காரயதி, யம் அதோ நிதீஷதி * என்று உபநிஷத்தில் ஒதப் பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது—அம்பெருமான் எந்த சேதநனை உய்ப்ரக்தியை யடைவிக்க விரும்புகிறுனே; அவனைக்கொண்டு நஸ்ல கார்யங்களைச் செய்விக்கிறுன்; எந்த சேதநனை நீச கதியை யாட்ஸிக்க விரும்புகிறுனே, அவனைக்கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறுன்பதாம். ஆகவே நல்ல எண்ணாத்தாலும் கெட்ட எண்ணாத்தாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதுவாயும் அஸாதுவாயுமள்ள கருமங்களைப் பண்ணுவியா நிற்குமென்கிற விது எங்கனே பொருந்துமென்று சங்கை உதிப்பதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் ஸ்ரூபாஸ்யகாரரே நிருபித்தருளினார். கேண்மின். மேலே காட்டின உபநிஷத்தின் விஷயம் ஸர்வஜூன ஸாதாதாரணமன்று. யாவுனிருவன் பகவத் விஷயத்தில் மிக மிக அநிகமான ஆதநாகால்யத்திலே ஒருப் பட்டவனும்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றுனே, அவனை அநுக்ரஹாயா நின்று கொண்டு பகவான் நானே நன்கொப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களாயும் அதிகஸ் யானங்களாயுமள்ள கருமங்களிலே குசியை ஜீநிப்பிக்கிறுனென்றும், யாவுனிருவன் மிக மிக ப்ராதிகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனும்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றுனே அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாயும் அதோகதி ஸாதனங்களாயுமள்ள கருமங்களிலே ஸக்தனுக்குகிறுனென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யத்திற்குப் பொரு

ஈரம் ஆகவே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை யென்பர். ஆனாலின்பு சேதன ப்ரவருத்தியில் எம்பெருமானுக்கு அதுமந்த்தஞ்சுவமே [அதாவது அநுமதி யளிக்குந் தன்மையே] ஸர்வஜந ஸாதாரணம்: ப்ரயோஜகத்வம் விசேஷ விஷயம் என்று கொள்ளக்கட்டவது! ... ... (35)

36. ஜ்ஞாநசீர்யமாலில் சாஸ்த்ரங்களிலே யிவினை ஜ்ஞானமென்று கொல்லுவானென் உள்ளதில்.

37. ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தன்னையறிக்கயாலும், ஜ்ஞாநம் ஸர்யநுக் குணமாய் நிருபக தர்மமாயிருக்கயாலும் சொல்லிற்றா.

36, 37. [ஆத்மாவை ஜ்ஞானமென்கைக்குத் காரணம் சொல்லுகிறது.] ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்சிரயமாயிருக்குமாகில் சாஸ்த்ரங்களில் இவனை ஜ்ஞாநம் என்கிற சொல்லாலேயே சொல்லியிருப்பது ஏன்? * யோ விஜ்ஞாநே * விஜ்ஞாநம் யஜுஞம் தநுதே * என்பவை முதலான ச்ருதிகளில் கேவலம் விஜ்ஞாநமென்றே ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே; இது எதனுலே? என்னில்; ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்சிரயத்திற்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருப்பதுபோல ஜ்ஞானத்தை யூபேக்ஷியாமல் தனக்குத்தானேன் ப்ரகாசிக்கயாலும், ஜ்ஞானம் இவனுக்கு ஸார மூன் குணமாக்கயாலே ஸ்வருபாநுபந்தியாய் ஸ்வருப நிருபக தர்மமாக்கயாலும் அங்கனே சொல்லிற்று. .... (36, 37)

38. நியாம்யமாக்கயாவது - சக்வரபுத்த்யத்தொகை எல்லா வியாபாரங்களு ருண்டாம்படி யிருக்கை.

38. கீழ் நாலாவது குர்ஜினாயில் ஆத்ம ஸ்வருபமிருக்கும்படியைப் ப்ரதிநித்திரை பண்ணுக்கையில் 'தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி வில்லாதணமாய் அஜடமாய் பிஞாநத்தருபமாய் நித்யமாய் அனுவாய் அவ்யக்தமாய் அசித்த்யமாய் நிரவபவமாய் சிரிவிகாரமாய் ஜ்ஞாநச்சிரயமாய், சக்வரனுக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமா யிருக்கும்' என்று சொல்லிற்று. அதில் "ஜ்ஞாநச்சிரயமாய்" என்ற வளவும் விவரித் தாயிற்று. இனி "சக்வரனுக்கு நியாம்யமாய்" என்ற விட்டம் விவரிக்கப்படுகிறது. சேதன் சக்வரனுக்கு நியாம்யமாயிருக்கை பாவதென்னொன்றில்; சரீரத்தினுடைய ஸ்கல ப்ரவருத்திகளும் சரீரியினுடைய புத்தயத்தீநமாக வுணாடாகிறுப்போலே, சரீர சூதமான இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸ்கல வ்யாபாரங்களும் சரீரியான பரமாத்மனவினுடைய புத்தயத்தீநமாகவே யுண்டாம்படி யிருக்கை. .... (38)

39. தர்மமாக்கயாவது - அவனுடைய ஸ்வருப ஸ்வப்பக்கை யெழிந்தபேரு தன் வத்துயைபிழையாம்படி யிருக்கை.

39. ஆத்மலக்ஷணாகுர்ஜினாயில் "சக்வரனுக்கு நியாம்யமாய்" என்ற வனந் தரம் 'தார்யமாய்', என்றார்தாது. 'சக்வரனுக்கு' என்றது இங்கும் அந்வயிக்கக் கூடவது; சக்வரனுக்கு தார்யமாய் என்றதாயிற்று. அதாவது, சக்வரனுடைய தஸ்வருப ஸங்கல்பங்களில்லாதபோது தன்ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை; சக்வரன் ஸ்கல சேதநாசேதநங்களையும் தன் ஸ்வருப ஸங்கல்பங்களாலே நியமேந ஸுதித்துக்கொண்டிருப்பதாக நூற் கொள்கை. இவ்வாத்மவஸ்து, தனக்கு நியமேந

தாரகமாய்க்கொண்டு தன் ஸத்தா ஹேதுவாயிருக்கிற அவனுடைய திவ்யாதம் ஸ்வரு ரத்தையும் ஸங்கலப்த்தையுமொழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாதி பிறக்கும்படி யிருக்கக்கேயே ஈச்வரனுக்கு தார்யமாயிருக்கக்கூடாம். .... (39)

40 சேஷாமாயோவது - சுந்தரகுலமாய்ப்புவாதிக்கீஸப் போலே அவனுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கக்.

40. ஆந்தம் லக்ஷண குருசீணயில் “சேஷாமாயிருக்கும்” என்று முடிவாகச் சொல்லிற்று. சேஷாமாயிருக்கக்கூடாவதென்னொன்னில்; சுந்தனம் புஷ்டி ம் தாம்பூலம் முதலான வஸ்துக்கள் ஸ்வர்த்தமாயிருக்கக் கெயன்பதில்லாமல் பிறர்க்கே உறுப்பாய் அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகத்திற்கு உரித்தாயிருக்குமாபோலே ஆந்தமாலும் சேதநப்பொருளாயிருக்கக் கெசம்தேயும் எம்பெருமானுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கக். ஒருவனுக்கு சுந்தன புஷ்டி தாம்பூலாதிகள் கிடைத் தால் அவற்றை அவன் தான் உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதோடு நில்லாமல் தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கொடுப்பதுண்டே; இதுவாயிற்று யதேஷ்ட விநியோகார்ஹுத்வம். இவ்வண்ணமாகவே எம்பெரு மான் தானும் சேதநனைத் தனக்கு அதிசயகரனாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்வ தோடு நில்லாமல் + அடியார்க்கென்னீ ஆட்பட்டுத்த விமலன் + என்கிறபடியே தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உறுப்பாக்கலாம்படி யிருக்கக்மாயிற்று இது. சேதநனை ஜீவாத்மாவுக்கு அடிசேதநங்களான சுந்தன குஸ்ம தாம்பூலாதிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னாது பாரதந்த்ரியாதிசயத்தீதத் திருவுள்ளம்பற்றியென்க. முழுஷாப்படியில் திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் நமச் சப்தார்த்த விவரணத்தில் (31) “�ச்வரன் தனக்கோயாயிருக்கும்; அசித்து பிறர்க்கோயாயிருக்கும்; ஆந்தமா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அதிக்கைதைப்போலே * தனக்கோயாக எணைக் கொள்ளலேவனுமென்கிறது நமஸ்ஸல்”; என்றஞ்சிசெய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். .... (40)

41. இதுதான் க்ருஹ ஹேந்து புத்ர கலத்ராதிக்கீஸப் போலே, ப்ருநக்கிறத்தயாதிக்குக்கு யோக்யமய்ப்பி யிருக்ககையங்க்கே, சரீரம் போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கக்.

41. ஆந்தமவஸ்து ஈச்வரனுக்கு சேஷாமாமிடத்தில் எங்ஙனே யிருக்கும்படி? ஒருவனுக்கு க்ருஹம் சேஷத்ரம் முதலானவையும் சேஷாமாகின்றன. தன்னுடைய சரீரம் சேஷாமாகின்றது. ஆந்தசெய்தேயும் க்ருஹ சேஷத்ராதிகள் தனிப்பட்ட திருக்கைக்கு அர்த்தமாய்கள், சரீரம் அப்படி யிருக்கைக்கு அந்தமாய் திருக்கக் காண்கிறோம்; இவ்வாத்ம வஸ்து எம்பெருமானுக்கு சேஷாமாமிடத்தில் திருக்கும் படி யெங்ஙனே? எண்ணில்; க்ருஹம் சேஷத்ரம் புத்ரன் களத்ரம் தனதான்யக்கள் ஆராமங்கள் தாஸதாஸலீவர்க்கங்கள் சேஷியானவளை விட்டுப் பிரிந்தும் காணப்படுவது போலஸ்லாமல் சரீரம் போலே தனியிருப்புக்கு உரித்தாகாமலிருக்கும். ஆந்தம் லக்ஷண குருசீணயில் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்னுமது சொல்லப் படாமலிருந்தாலும், சரீர லக்ஷணமான நியாப்யத்வ தார்யத்வ சேஷத்வயகள் சொன்னபோதே சரீரத்வம் அர்த்தாத் சொல்லப்பட்டதுமற்றிருந்து கொள்ளக் கடவநு. ஆக இவ்வள்ளவும் ஆந்தம் ஸ்வருபு சேதநம் பண்ணிற்று. .... (41)

42. ஆத்ம ஸ்வருபந்தான் பத்த முக்த நீத்யருபேண மூன்றுபடிப் பட்டிக்கும்.

43. பத்தரெள்கிறது ஸம்லைக்கீன்.

44. முக்தவர்விறு ஸம்ஸர ஸம்பந்தமற்றவங்களை.

45. நீத்யரெள்கிறது - ஒருங்குள் ஸம்லையாத சேவைராதாந்திகளை

42 - 45. ஆத்மஸ்வருபமானது மூன்றுபடிப்பட்டிக்கும்; அநாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தை யுடையவர்களாய் ஸம்ஸாரிகளா மிருக்குமவர்கள் பத்தாத மாக்களெனாப்படுவர். ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்ற நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே சென்று சேர்ந்தவர்கள் முக்தாத்மாக்களெனாப்படுவர். ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நிலத்தை எட்டிப் பாராதவர்களான அனந்த கருட விஷ்வக்ஷேநாதிகள் நீத்யாத மாக்களெனாப்படுவர். பகவதநுபவத்தில் குசியற்றவர்களாய் எம்பெருபானை யடிப்புணிந்து ஸம்ஸார நில்குத்தியை யுண்டாக்கிக்கொண்டு தேசவிசேஷத்திலே போய் ஸ்வ ஸ்வருபாநுபவம் பண்ணியிருக்கும் கேவலரும் முக்தாத்மாக்களாகப் பரிகணிக்கப்படுவர்கள். ... ... (42, 45)

46. ஜூத்துக்கு அக்கி ஸம்ருஷி - ஸ்தாலீஸம்ஸ்கத்தாலே ஒளவியை கப்தாத கனுண்டாகிருப்போலே, ஆத்மாவுக்கும் அக்ரி ஸம்பந்தநாலே அவித்பாக்கம வாஸா ருகினுண்டாகில்றன.

46. இயற்கையில் ஜூஞாநாநந்தாமல ஸ்வருபனுன ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸார பந்த ஹேதுவான அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் ஸம்பந்திக்கிறபடி எங்கனே யென்னில் ; இயற்கையால் விகார மற்றநாயக் குளிர்ச்சிபெற்றிருக்குமதான ஜூலத் திர்து நெருப்போடே சேர்ந்தவொரு பாண்டத்தினுடைய சேர்க்கையினுலே குடும் ஒரியுமரகிற விகாரங்கள் உண்டாகிருப்போலே, இயற்கையில் ஜூஞாநந்தாமல ஸ்வருபனுன ஆத்மாவுக்கு ஸதவரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கிருப்பிடமான அகித தீன் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யை, கருமம், வாஸந, ருசி ஆகிற இவை உண்டாகின்றன. ... ... (46)

47. அக்துக் கழிந்தவரே அவித்யாத்திக் கழியுமென்பர்கள்.

47. இங்கனே ஆத்மாவுக்கு வந்தேதறியான அவித்யை முதலானவை எப்போது கழிவுதென்னில் ; 'காரணம் நில்குத்தமானால் கார்யம் நில்குத்தமாகும்' என்பது முறையையாதலால் அசித்ஸம்பந்தம் காரணமாக வந்த இந்த அவித்யாதி கள் ஆந்த அசித்ஸம்பந்தம் கழிந்தவரே கழியுமென்ப தத்வ வித்துக்கள். (47)

48. இம் மூன்றும் தனித்தனியே அனந்தாயிருக்கும்.

48. கீழே ஸுவகைப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவர்க்கம் இத்தனை சேதந்தரென்று எண்ணிச் சொல்லக் கூடியதாயிருக்குமோ வென்னில் ; இரது, ஒவ்வொரு வகுப்பும் தனித்தனியே எண்ணித் தலைக்கட்ட முடியாதபடி அனந்தமாயிருக்கும். ... ... (48)

49. கீர் ஆத்யபேதமில்லை ; சகாத்மாவேயுள்ளதேங்குங்கள்.

50. அந்த பண்நதில், ஒருவன் வாகீக்கிற காலத்திலே வேறே யோருவன் துணிக்கக்கூடாது.

49, 50. கீழே சொல்லப்பட்டதான் ‘ஜீவாத்மாக்கள் அனந்தர்களாயிருப்பர்கள்’ என்னும் விஷயத்திற்கு விரோதியாக, ஆத்மாக்களில் பேதமில்லையென்றும் ஒரே ஆத்மாதானுள்ள தென்றும் சில குத்ருஷ்டிகள் சொல்லுவதுண்டு; அது அயுக்தம், ஏனெனில், அப்படி ஆத்மபேதாயில்லாத பகுதித்தில் ஒருவன் ஸாக்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில், மற்றிருக்கும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகக் காண்கிறவிது கூடாமற்போகும். ஸாகமும் துக்கமுமாகிற விரண்டும் ஒரே ஆச்சர்யத்தைப்பற்றி யிருக்குமாகில் அவ்விரண்டையும் அனுபவிப்பவன் ஒருவனேயாகவேணுமன்றே. அப்படி வாணப்படலில்கூப்பே. ஆதாக துக்கங்கள் நியதங்களாகக் காண்கையாலே ‘ஆத்ம பேதமில்லை, ஏகாத்மாவே யுள்ளது’ என்பது பிசு; ஆத்ம பேதம் அங்கிரித்தேயாகவேணும். ... (49, 50)

51. அது தேவூ பேதத்தாலே யென்னிட.

52. ஸௌபரி சரீரத்திலுமது காணவேணும்.

51, 52. கீழ்க் கொண்ண ஆபத்திக்கு தேவூ பேதத்தைக் கொண்டு பரிசூரம் செய்து விடலாம்; ஸாக துக்க வ்யவஸ்தைக்காக ஆத்ம பேதம் கொள்ள வேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை, தேவூ பேதம் கொள்ளுகிறோமாக்கயாலே. ஆந்த தேவூ பேதமே ஸாக துக்க வ்யவஸ்தைக்கு ஹெதுவாகலாம் என்னில்; அதுவும் அஸாது; தேவூ பேதம் ஸாக துக்க நியமத்துக்கு ஹெதுவாகில், அநேக தேவூங்களைப் பரிக்ரஹித்த ஸௌபரியின் சரீரத்திலும் அந்த நியமம் காணவேண்டியதாகும். அங்கு அப்படியில்லையே. ஆதாலால் தேவூ பேதத்தைக் கொண்டு நிச்வாரும் பண்ணமுடியாது. ஆத்ம பேதம் கொண்டேயாகவேணுமென்றதாயிற்று. (51)

53. ஒருவன் ஸம்ஸாரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனுகையும், ஒருவன் சிஞ்யனுகையும், ஒருவன் ஆசார்யனுகையும் கூடாது.

54. விஷம் ஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.

53, 54. ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணுமென்கைக்குக் கீழ்க் கொண்ண அநுபத்தி தவிர மற்றுஞ் சில அநுபத்திகளுமண்டு; ‘ஆத்ம பேதமில்லை, ஆத்மா வொருவனே யுளன்’ என்னும் பகுத்தில், ஒருவன் ஸம்ஸாரியாயிருக்கையும் ஒருவன் முக்தனுகையும், ஒருவன் சிஞ்யனும் வந்து உபஸத்தி பண்ண ஒருவன் ஆசார்யனுயிருந்து அவனுக்கு உபதேசிக்கையுமாகிற இவை கூடாது. ஏகாத்மாவாகில் தேவதிர்யங் மறந்தியாதி சூபத்தாலே ஸாகோத்தரமாகச் சிலவும், துக்கோத்தரமாகச் சிலவும்; ஸாக துக்க மிச்ரமாகச் சிலவும் ஆக விப்படி லோகத் தில் பதார்த்தங்களை விஷமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதும் பொருந்தாது. ஜீவபேதமும் கர்ம தாரதம்ய முமன்றே விஷம் ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹெது. ... (53, 54)

55. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ச்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.

55. கீழே யுக்தியாலே அநேக விரோதமுக்களைக் காட்டினது கிடக்க; சாஸ்தர விரோதமும்ப்ரபலமாசவுண்டு. ஏகாத்மா வெள்கிற பகுதிமானது நித்யோநாம் சேதநாச சேதநாநாம் ஏகோ பறுநாம் யோ விததாதி காமாந* என்று ஆத்ம பேதத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கும் சேராது. ... ... (55)

56. சுகுநி. ஒளபாரிக பேதத்தைச் சொல்லுகிறீதென்னுடு.

57. மோக்ஷ தகையிலும் பேதமுன்டாகையாலே

56, 57. சுகுதிகளில் பெரும்பாலும் ஆத்மாவைச் சொல்லுமிடங்களில் ஏகவசந நிர்தேசமே காண்கையாலே ஜீவைக்கத்தவப்ரதிபாதநம் பண்ணுகிற அனேக சுகுதிகளோடு சிரோதிக்குமதான் கிழே காட்டப்பட்ட சுகுதிக்கு ஒன்பாதிக பேதத்தைச் சொல்லுவதில் தாதபரியம் கொள்ள வேணும்; (அதாவது தேவமழுஷ்யாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும்) என்னிட்; இதுவும் சாஸ்த்ர விருத்தம், ஸர்வோ பாதிகளும் விடுபட்ட தகையான மோக்ஷ தகையிலும் 'ஸதா பச்யந்தி ஸுரியா' என்று ஆத்ம பாஹுஷ்யத்தை சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே. (56, 57)

58. அப்போது தேவமழுஷ்யாதி பேதமும். காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அந்யந்தம் ஸமயீய அருப்புஷாலும் பேதம் ரோஶல் வேண்ணுதபகுபிருந்தகீக்யாகிறும்;

59. பரியானமும் எடுப்பும் ஆகாரமுடைத்திருக்கிற பேர்த்துங்கள், இந்னங்கள் வீரிகள் தோட்க்கடைவெற்றுக்கு பேதமுன்டாகிறுப்போலே ஸ்வரூபபேதமும் விந்தம்.

58, 59. மேசூர்த்தில் ஆத்ம பாஹுஷ்வம் சாஸ்த்ரங்களால், தேறுவதாகக் கிழே சொல்லிற்று. இதன்மேல் ஒரு சங்கை யுண்டாகிறது. பல ஆத்மாக்கள் உண்டென்று நினைப்பதற்கு மேற்கூராய் ஒளாபாதைகள்களாயிருந்துள்ள தேவ யாதி பேதமும் காம க்ரோதாதி பேதமும் கழிந்தி, ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபம் அந்யந்தம் ஸமமாய் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் பேதம் சொல்லுவதற்கு யோக்யதை யில்லாத படியுள்ள மோக்ஷதகையில் ஆத்ம பேதம் எங்கனே எதித்திக்கும்? என்று; இதற்குப் பரிஹாரமேதென்னில்: அவாவும் எடுப்பும் வடிவம் ஒத்திருக்கிற பொற் குடங்கள் ரத்னங்கள் நெற்கள் முதலான பொருள்களுக்கு பேதஸாதகமா யிருப்பதொரு லக்ஷணமில்லையே யாகிறும் அவற்றிலே பள்ளம், காணப்படுவது அபலபிக்க முடியாதது: அதுபோலவே ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணுத படி ஏகாகாரமாயிருக்கின்ற முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூப பேதம் எதித்திக்கக் குறை யில்லை. [இப்படி த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே பேதம் ஸாதிக்கப்பட்டதாகும்.] 58, 59.

60. ஆகையாலாத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

60. ஆகையாலென்றது கீழ்ச் சொன்ன மேலதுக்களாலென்றபடி. ஒரு ஆத்மாவேயுள்ளதென்றும், ஆத்மபேதம் கிடையாதென்றும் பிறர்செய்த வாதத்தை யுக்தியாலும், சாஸ்த்ரத்தாலும் பாஹுமுகமாக நிராகரிந்தபடியாலே ஆத்மபேதம் எதித்தமென்றதாயிற்று. .... (60)

61. இப்போதிவர்களுக்கு வகுணம். கேள்வதற்கேட்ட கூடுள ஸ்ரூத்திக்குத்தும்.

61. கிழே ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ஸ. 4) "ஆத்மஸ்வரூபம் கென்று சென்று பரம்பரமாயே" என்கிறபடியே தேவேந்தரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய் அஜுடமாய் ஆதந்தருபமாய் நிதயமாய்அஜுவாய் அவ்யக்தமாய் அவிந்தயாராய் நிரவயவமாய் நிரவிகாரமாய் நினுநாசரயமாய் ஈசவரனுக்கு தியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்"

என்று ஸாதித்து, மேல் விரிவாக விவரணமும் செய்தாயிற்று. அதில், ‘தேவேந் த்ரிய மந்தப்ராணை புத்தி வீலகைண்மாய்’ என்பதனால் அசித்திற் காட்டில் வேறு பட்டிருக்குந் தன்மையன்றே சொல்லப்பட்டதாகிறது; இதுவும் அஜுட்தவமும் ஆங்ந்த ரூபத்வமும் அவ்யக்தத்வமும் அசிந்தயத்வமும் நிரவயவத்வமும் நிர்விகாரத்வமும் ஜ்ஞாநாச்சரயத்வமும் ஆகிறவிலை ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பொதுவானவை. ‘ஈச்வரரூபக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்’ என்னப்பட்ட நியாம்யத்வம் முதலான மூன்றும் சேதநனுக்கும் அசேதநத்துக்கும் பொதுவானவை. ‘நித்யமாய்’ என்னப்பட்ட நித்யத்வமானது சித்து அசித்து ஈச்வரன் ஆகிற மூன்று தத்வங்களுக்கும் பொதுவானது. ‘அனுஷவாய்’ என்னப் பட்ட அனுஷவமானது அசித் பரமானு ஜீவர்களுக்கு’ பொதுவானது. ஆகவே இவை யித்தலையும் ஒன்றுகூடி ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு அஸ்தாரணை வகைணமாகக் குறையில்லை. அசேதநத்திற் காட்டிலும் ஈச்வரனிற் காட்டிலும் வேறுபாட்டை ஸாதித்துக் கொடுக்குமதன்றே ஜீவாத்ம வகைணமாகும். மேலே சொல்லப் பட்டவை யெல்லாம் சேர்க்கூடி அப்படிப்பட்ட வகைணமாகுமென்பதில் தட்டில் தட்டில் லை. அப்படியன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு எளிதாக வெர்கு வகைணம் சொல்லவேண்டுமானால் “சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்” என்ற இவ்வளவே வகைணமாகச் சொல்லவுக்கும். இது பத்தர் முக்தர் நித்யூர் என்ற மூவகைப்பட்ட சேதந் களுக்கும் வகைணமாகும் இதில் சேஷத்வம் மட்டும் சொன்னால் அது அசித்துக்கு முள்ளதோன்றுவதாயாலே அசித் தத்வத்திற் காட்டில் வேறுபாடு எதித்திக்கமாட்டாது. ஜ்ஞாத்ருத்ருத்வாயில்லை மட்டும் சொன்னால் அது அச்வராத்ருக்குமுள்ளதாக்கமாலே அவளிர்காட்டில் வேறுபாடு எதித்திக்கமாட்டாது. ஆகவே இரண்டுத்தொன்று வகைணமாக வழியில்லை; ஆக சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வமே வகைணமாகக் கூடியது. .... (1)

62. இவர்களுடைய ஜ்ஞாத்தாள் ஸ்வருபம்போலே நிய துவ்யமைய், அனுடமாய், ஆவாந்தருபமையிருக்கும்.

63. ஆனால், ஜ்ஞாத்ருக்கும் ஸ்வருபம்ஸுக்கும் வர்கி யென்னவில்லை.

64. ஸ்வருபம் - நாமியமை, ஸங்கோர விகாஸங்களுக்கு அபேக்ஷையமை, நன்னொயாழித்தவற்றை ப்ரகாசிப்பியாமலே நன்கூத்துவான் ப்ரகாசிக்கக்கூடவதையை, அனுவாயிக்கும் ஜ்ஞானம் - தமியமை. ஸங்கோரவிகாஸங்களுக்கு போகியமை, நன்னொயாழித்தவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கூடவதையை, நன்கூத் நான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கூடவதையைப்பிழுவதையுக்கும்.

62-64. ஆத்ம ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லப்பட்டது கீழ் ஆத்ம ஜ்ஞா எத்திற்கு ஆச்சரயமாயிருப்பது மட்டுமல்லாமல் ஜ்ஞாநவ்ஸ்வருபமாயுமிருக்குமென்றும் சொல்லிற்று. ஆக ஸ்வருபமான ஜ்ஞானமொன்றும், தமியமான ஜ்ஞானமொன்றுமாக இரண்டு வகையான ஜ்ஞானம் எதித்தித்தது. ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் என்ன வரசியென்று கேள்விபிறக்குமே. அது சொல்லுகிறதிப்போது. சில அம்சங்களாலே ஒற்றுமையுண்டு, சில அம்சங்களாலே வேற்றுமை யுண்டென்கிறது. எந்த அம்சங்களினாலும் ஒற்றுமை யென்னில்,

நிதயத்வம் தரவுபத்வம் அஜடத்வம் ஆதந்தருபத்வம் ஆகிய இவற்றால் ஒற்றுமை. இவை ஸ்வருபத்திற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கும் துல்யமென்ற பாடி. இனி, ஜ்ஞானத் திற்கும் ஸ்வருபத்திற்கும் எந்த அம்சங்களினால் வேற்றுமை யென்னில்; கேள்மின், தர்மியாயிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமல்லாமலிருத்தல், தன்னை யொழிந்த விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க மாட்டாதிருத்தல், தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்தல், அனுவாயிருத்தல்—அங்கிய விவை ஸ்வருபத்திற்கு விசேஷம். தமிழ்த மாயிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யேர்க்யமாயிருத்தல், தன்னை யொழிந்த மற்ற பதர்த்தத்தினை ப்ரகாசிப்பிக்க வல்லதாயிருத்தல், தனக்குத்தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவுதாயிருத்தல், எங்கும் வியாபிக்குமதாயிருத்தல்—அங்கிய விவை ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷம். ... ... (62, 64)

65. அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருக்கால் விபுவாயிருக்கும் அவிபுவாயிருக்கும்.

65. கீழ்க் குரிஜினையில் (64-ல்) ஜ்ஞானம் விபுவாயிருக்குமென்று சொன்னது ஞானத்திற்கு இயற்கையான வடிவத்தைச் சொன்னபடியாமத்தனின். ஸகல சேதந ருடையவும் ஞானம் விபுவாயிருக்கும்படி கண்டிஷோம். சிலருடைய ஞானம் எப்போதும் அஸங்குசிதமா யிராநின்றது; சிலருடைய ஞானம் எப்போதும் ஸங்குசிதமாயிராநின்றது; சிலருடைய ஞானம் ஒருங்கால் ஸங்குசிதமாய் மற்றுமிருக்கால் அஸங்குசிதமாயிராநின்றது. இப்படிப்பட்ட தாரதம்யத்தை எங்கெங்கே காணுகின்றேமென்னில், *அயர்வறுமர்மர்கள் + என்கிறபடியே பகவத் வீஷயக மான ஞானத்திற்கு ஒருநாளும் சுருக்கமின்றிக்கே பகவானுடைய ஸ்வருப குண விழுதிகளை ஸதா அநுபவம் பண்ணுகிற நித்ய ஸுவிகளின் ஞானம் எப்போதும் விபுவாயிருக்குமென்று கொள்வது. *பொய்ந்தின்ற ஞான மும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளின் ஞானம் கர்மாநுகுணமாக ஸங்கோச விகாஸங்களோடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும். *கரைகண் டோர் * என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தாலே பிறவிக் கடலைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்காத்மாக்களின் ஞானம் பூர்வாவஸ்தவயில் அவிபுவாயும், உத்தராவஸ்தையில் *ஸர்வம் ஹ பஶ்ய: பஶ்யதி+ என்கிறபடியே விபுவாயிருக்கும். ... ... (65)

66. ஜ்ஞாநம் நீத்யமாகில் “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பீந்தது, நாந்தது” என்கிறபடி யொள்ளுள்ளில்;

67. இந்தியத்வார பூஸித்து வீடுயங்களை க்ருஷ்ணப்பறு மினுவநாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

66, 67. ஞானம் நிதயமென்று கீழே சொல்லிற்று; அதன் மேலுண்டாகும் சங்கையும் அதற்குப் பரிவாரமும் கேள்மின், எவக்கிப்போது ஞானம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஞானம் நிற்றது, என்று ஒருங்கால் பற்பத்தியோடும், ஒருங்கால் விநாக்கத்தோடும் கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானத்திற்கு நிதயத்வம் எங்களே கூடும்? உற்பத்தியும் விநாக்கமுமில்லாம் ஒருக்கையன்றே நிதயத்வம், ஞானம்

பிறந்தது, ஞானம் நசித்தது என்று உற்பத்திலிநாச முடிடையதாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானம் நித்யமாகச் சொல்லப்படுவதற்கு யோக்யதை யில்லையென்று சங்கை; இதற்குப் பரிஹார மென்னென்னில்; “ஸர்வம் இல் பச்யை பச்யதி* ஸ ச ஆநந்த்யாய கல்பதே * என்கிற ப்ரமாணங்களின்படியே மோகாவல்லதைசில் ஞானமானது ஸர்வ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறதோலே ஸர்வத்தையும் ஸாகாநாத்கரிக்க யோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயர், ஸம்ஹூய தலையில் கருமத்தாலே ஸங்குசிதமாய் கர்மாருகுணமாக தாரதம்யத்தை யுணர்த்தாய்க்கொண்டு இந்த்ரியங்கள் வழியாகப் புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிப்பதும் மீன்வதுமாயிருக்கவையாலே அப்படிப்பட்ட விகாஸத்தாலும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாச-அப்ரகாசங்களையிட்டு ‘ஞானம் பிறந்தது, ஞானம் நசித்தது’ என்னை குறையில்லை. இத்தால் ஞானத்தின் நித்யத் வத்திற்கு ஹாநியில்லை யென்க. .... (87)

68. இதுதான் ஒகமாயிருக்கச் செய்தே நாயவரயத் தோற்றுகிறது, ப்ரஸ்ரண பேதத்தாலே.

68. இப்படி இந்திரியங்களின் வழியாக வெளி வருகிற ஞானமானது ஒன்று யிருக்கச் செய்தேயும் விளையங்களை க்ரஹிக்கிற காலத்தில் பிரகாசிக்கும்போது காண்பது, கேட்பது, கண்ணப்பது முதலான வெவ்வேளை ஸம்ஹூயத்தைத்தாய்க்கொண்டு அநேகமென்னும்படி ப்ரகாசிக்கின்றமை எங்குமேயென்னில்; கேள்விகள்; ஞானம் ஒரு வழியாகவே ப்ரஸரிக்கை யாரிக்கீடு கண்ட செவி முதலான பல இந்திரியங்களின் வழியாக ப்ரஸரித்து, ரூபம், சப்தம் முதலான அனேக விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற விருக்கு—காலங்கால கேட்கை முதலான ஸம்ஹூயத்தைகளின் பேதத்தாலே தோற்றுகிற அநேகத்வமானது ப்ரஸரண பேதத்தினாலானதந்தனை. .... (88)

69. ந்திரவ்யமானபடி யென்னென்னில்;

70. க்ரியாகுணங்களுக்காச்சியமாய், அஜுடமாயிருக்கவையாலே ந்திரவ்யமாகக் கூடவது.

69, 70. ஞானமானது ந்திரவ்யமென்றும் சொல்லப்பட்டதன்றே கீழ் அது எங்குனே பொருந்தும்? தனிப்படப் பிரித்தெடுக்கக் கூடியதன்றே ந்திரவ்யமாவது; அங்குனமல்லாத ஞானத்தை ந்திரவ்யமென்று எங்குனே சொல்லலாம்? என்று சங்கை யுதிக்கக்கூடும்; அதற்குப் பரிஹாரம் கேள்வும். ந்திரவ்யத்திற்கு என்ன ஸகாணமோ அந்த ஸகாணம் ஞானத்தில் ஸமந்வயம் பெறுகிறதா இல்லையா? என்று பார்க்கவேணும். “கிரியைக்கு ஆச்சியமாயிருப்பது எதுவோ அது ந்திரவ்யம்” “குணத்திற்கு ஆச்சியமாயிருப்பது எதுவோ அது ந்திரவ்யம்” “அஜுடமாயிருப்பது எதுவோ அது ந்திரவ்யம்” என்றிங்குனே ந்திரவ்ய ஸகாணம் சொல்லப்படுகையாலே ஜ்ஞானம் ந்திரவ்யமாகக் குறையில்லை. ஜ்ஞானமானது ஸங்கோச விகாளங்களாகிற கிரியைக்கு ஆச்சியமாயிராதின்றது. அஜுடமாயுமிரா நின்றது. ஆகவே * க்ரியாச்சிரயோ ந்திரவ்யம் * குணச்சிரயோ ந்திரவ்யம் * என்று சொல்லப்படுகிற ந்திரவ்ய ஸகாணம் ஜ்ஞானத்தில் ஸமநாயம் பெற்றதாயிற்று. க்ரியாச்சிரயத்துவமும் குணச்சிரயத்துவமும் ஜ்ஞானம் ந்திரவ்யத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியது. இவற்றே அஜுடத்வத்தையும் கூட்டி அந்திரிச்செய்திக்குக்கவையாலே அதுவும்

த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கவல்லதன்று இவ்வாசிரியர் திருவள்ளாம். இங்குச் சிறிது விவரிக்க வேண்டியதுண்டு; ஜூடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யம்களு முண்டு, அத்ரவ்யம்களுமுண்டு; அஜூடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யமாயிருப்பதுண்டே யல்லது அத்ரவ்யமாயிருப்பது கிடையாது. ஆகவே “ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யம் அஜூடத் வாத; யத் அஜூடம் தத் த்ரவ்யம்; யதா ஆத்மாதி” என்று அஜூடத்வத்தைக் கொண்டே த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கலாமன்றோ. “எது எது ஜூடமோ அதெல்லாம் அத்ரவ்யம்” என்று நியமம் சொல்லமுடியாமற் போன்றும் ‘எது எது அஜூடமோ அதெல்லாம் த்ரவ்யமே’ என்று நியமம் சொல்லக் குறையில்லாமையாலே அஜூடமான ஜ்ஞானத்தை த்ரவ்யமென்னத் தட்டில்லையென்று கொள்க. இவ்வாசிரியர் தாமே தத்வசேகரத்திலும் ‘இதுதான் அஜூடமாய் ஸங்கோச விளாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்சர்யமுமா யிருக்கையாலே த்ரவ்யம்’ என்றஞ் சிரிச்செய்தது காண்க. இதற்குமேல் ஒரு சிறு சங்கை தோன்றும்;’ (அதாவது) ஜ்ஞானமானது த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில் இது ஆத்மாவுக்கு குணமாகச் சொல்லப் படுவது பொருந்துமோவென்று. எப்போதும் ஆத்மாவு ஆச்சர்யித்திருக்கையாலே குணத்வமும் கூடுமென்று கொள்வது. ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே * ஜ்ஞாநத் மநஸ் தவ ததேவ குணம் க்ருணந்தி + என்று ஆழ்வானாருளிச்செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

...   . 69, (70)

71. அஜூடமாசில் ஸாஷாப்ரி ரூர்சாதீகளில் தேர்ர்வேண்டாவோவென்வீல்

72. ப்ரஸரண மிள்ளயையாலே தேர்த்து

71, 72. ஜ்ஞானமானது அஜூடமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அதில் தோன்றுமொரு சங்கையை அநுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறது மேல். அஜூடத்வமானது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வந்தானே; ஜ்ஞானம் ஸ்வயாப்பிரகாசமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டே யிருக்கவேஞ்சுமே; ஸாஷாப்ரி முதலிய அவஸ்தைகளில் ப்ரகாசிப்பதில்லையே; அது ஏன்? என்று சங்கை; இதற்குப் பரிஹாரமாவது, ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோன்றுதென்று. ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்சர்யத் திற்குத் தானே ப்ரகாசிப்பது விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற வேளையிலத்தினையன்றோ; ஸாஷாப்ரி முதலான அவஸ்தைகளிலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ரகாசிப்ப தில்லை யென்றுணர்க.   ...   . (71, 72)

73. ஆனந்த ருபமாலக்யாவது - ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிக்கும் போது அஜூடமாயிருக்கு.

73. கீழ் (ரூர்சீனா சேல்) “அஜூடமாய் ஆநந்தருபமாயிருக்கும்” என்றதில் ஆனந்த ருபத்வம் சொன்னது உபாதிக்கப்பட வேண்டுகையாலே அதை உப பாதித்து இந்தப்ரகரணம் நிகமிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஆநந்த ருபத்வமானது என்னென்னில்; நூனம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கைதான் அது “ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும் போது” என்றது—ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்சர்யத்துக்கு விஷயங்களைக் காட்டும்போது என்றபடி. அப்போதுதானே நூனம் ப்ரகாசிப்பது. அந்த நிலைமையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது—அந்தந்த விஷயங்கள்

கவளல்லாம் அனுகூலமாய்த் தோற்றுக்கொலே அவற்றைப்பற்றின இந்த ஞானம் தன்னுடைய ஆஸ்ரயத்திற்கு ஸாக்ருபமாயிருக்கை. ... ... (78)

74. வீடு சல்த்ராந்தீனைக் காட்டும்போது ப்ரதீகையையிருக்கைக்கூடி தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்.

74. “அந்தந்த விழையங்கவள்லாம் அனுகூலமாய்த் தோன்றுக்கொலே” என்று கீழே சொல்லிற்று. அப்படி சொல்லலாகுமோ? விடும் சஸ்தரம் முதலான வற்றைக் காட்டும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஞானம் அனுகூலமாக இல்லையே; ப்ரதாந்தமாகவன்றே (அதாவது, துக்கசுபமாகவன்றே) இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணமா? என்னில்; தேஹாத்மப்ரமாம் கர்மமும் ‘எல்லாம் ஈச்வராத்மகம்’ என்கிற ஐஞானமால்லாதுமையென்று விடு சஸ்தராதிகளில் பாதகத்வபுத்திக்கு மூலமானவை யென்றநாடிற்று. ... ... (74)

75. ஈச்வராத்மகமாகவையாலே யெல்லாப் பதாந்தங்களுக்காம் ஆதூக்கல்யை ம்வபாவும்; ப்ரதீகையம் வந்தேற்.

75. * ஜுகத் ஸர்வம் சரீரம் தே + தாதி ஸர்வாகாரி தத்புதி* * தத் ஸர்வம் வை ஹுரேஸ் தநு: * இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே ஸக்கை பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு சரீரமாயிருப்பவாவெய்று சொல்லப்படா நின்றது. அப்படி பகவத் ஸ்வரு ரமாக்கக் காணும்போது எப்போருக்கும் அனுகூலமாய்க் கொண்டுதானப்படுமே யல்லது ப்ரதீகையாகக் காணப்படாது ஆகவே ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அனுகூல்யமே இயற்றகை; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ராதிகூல்யம் தேஹாத்மமாமும் முதலியவற்றுல் வந்ததாகவொலே இயற்றக்கையன்று, வந்தேற். ... (75)

76. மற்றையாறுக்கல்யம் ஸ்வபாவிகாரிசி, ஒருவனுக்கேபூருக்கலேரிடத்திலே அது கூலங்களை ஏந்தந் குலாதிகள், தோந்தரே காவந்தரே இவன் தனக்கும், அத்தேசத்திலே அம்காவத்திலே வேறு யோகுவனுக்கும் ப்ரதீகைங்களுக்கூடாது.

சித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

76. கீழ்குரிசீனாயில் “�ச்வராத்மகமாகவை எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆதூக்கல்யமே ஸ்வபாவும்” என்று சொல்லிற்று; பதார்த்தங்களின் ஆதூக்கல்யத்திற்கு ஈச்வராத்மகத்வாக்கத் தோற்றுவாகச் சொல்லவேணுமோ? சந்தனம் புங்பம் முதலானவற்றிலும்டான ஆதூக்கல்யம் ஸ்வபாவிகமன்றே? என்கிற சங்கைக்குப் பரிவராரம் சொல்லப்படுகிறது. அந்தந்த பதார்த்தங்களில் காணும் ஆதூக்கல்யம் பகவதாத்மகத்வத்தாலன்று; ஸ்வபாவத்தாலேதான் என்னில்; அந்த பதார்த்தங்களை யநுபவிப்பாலுருவனுக்கு ஒரு எமயத்தில் ஓரிடத்திலே அனுகூலங்களாயிருந்தலை காலாந்தரத்திலேயோ தேசாந்தரத்திலேயோ இவனுக்கு ப்ரதீகூலங்களாவதும்; இவனுக்கு அனுகூலங்களாயிருக்கிறபோது வேறே யோகுவ

னுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதும் கூடாது. ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களை அவ்யவஸ்தி தங்களாகக் காணுதின்றோமே. ஆகையால் பகவாத்மகத்வ மூலகமான ஆநுகூல்யமே இயற்கை. மற்றையாறுகூர்யார் இயற்கையன்று என்பது தெளியலாகும். இவ்வார்த்தம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே வள்ளுவேகமேவ துக்காய ஸ்ரீஷ்யா கமாய ச, கோபாய ச யதஸ் தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்தவாக்மகம் குதை? ததேவ ப்ரீதயே முத்வா புந்துக்காய ஜூரயதே" இத்யாதி ச்லோகங்களாலே சொல்லப் பட்டது. ஆகத் தேறினாது என்னவென்னில்; விஷம் சஸ்த்ரம் முதலானவை ப்ரதி கூலங்களாயும் சந்தனம் புஷ்பம் முதலாளங்வ அநுகூலங்களாயும் தோற்றுகிறது தேஹாத்மயரம் முதலான காரணங்களினாலுத்ததினை; ஈச்வராத்மகமாஸூட்யாலே எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யந்தான் ஸ்வபாவம்; ஆகேய அவ்வாகாரத் தாலே காணும்போது ஞானமானது தன்னுடைரா. ஆகேய ஆகேயுகு எந்த விஷயத்தை யும் காட்டும்போதும் அது ஆண்திகருப்பமாகவே யிருக்குமென்றதாயிற்று .... (76)

இந்தசித்பராக்ரணத்திலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் எஃகீறும் வருமாறு :—

முழுகூக்களுக்கு தத்வத்ரய ஜூஞானம் ஆவச்யகம்.

தத்வத்ரய மூன்பது சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்.

சித்தங்களைப்படுகிற ஆக்தமவஸ்துவின் ஸ்வருபமும் லக்ஷணமும்.

ஆக்தமஸ்வருபம் பத்தர் முக்தர் நித்யவரன்று மூன்றுபடிப்பட்டது.

ஆக்தமக்கள் அனந்தங்களல்ல; ஏகாத்மாவே உள்ளது என்கிற வாதம் யுக்திக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு மொவ்வாடு.

ஆக்தமக்களுக்கு, விரிவானதல்லாமல் மிக வெளிதான லக்ஷணம்.

ஜூஞானத்திற்கும் ஸ்வருபத்திற்குமண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்மியங்கள்.

மூவகைப்பட்ட சேதநருடையவும் ஜூஞானத்திற்கு உண்டான விசேஷம்.

ஜூஞானத்தின் நித்யத்ரவ்யத்வ அஜுடத்வ ஆண்தல் சூபத்வங்களின் விவரணம்.

இவற்றுலேசேதநத்தவத்தினுடையவேஷம் நிருபித்துத் தகைக்கட்டப்பட்டதாயிற்று

{ தத்வத்ரயத்தில் சித்பராக்ரணம் }

முற்றிற.

பின்னொலோகாசார்யர் நிருவடிகளே சரணம்.

ஐயர் நிருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

தத்வத்ரயம்—அசித்ப்ரகரணம் (2.)

77. அசித்து - ஜ்ஞாநகுந்யயாய், விகாரஸ் தமயிருக்கும்.

77. இந்த ரஹஸ்யத்தின் தொடக்கத்தில் “தத்வத்ரயமாவது” சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்’ என்று உத்தேசித்தவடையிலே முந்துறமுன்னம் சித்தாகிய ஆத்யமாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் விசதமாக உபராதிக்கப்பட்டன கீழ் ; இனி அசித்வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் உபராதிக்கப் படுகின்றன. அதில் முந்துற அசித்தின் லக்ஷணம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அறிவுக்கு இருப்பிடமல்லது அசித்தெனப்படும் ; அசேதநமென்பது மிதுவே. இது ஜ்ஞாந சூத்யமாயிருப்பதோடு மிகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயுமிருக்கும். ஒரு அவஸ்தையி னின்று மற்றேரவஸ்தையை யடைவதுதான் விகாரமென்பது. கீழே விவரிக்கப் பட்ட சேதந வஸ்துவுக்கு விகாரமென்பது கிடையாது. அது எப்போதும் ஏக சூபமாகவே யிருக்கும். அசித்தத்வம் அங்ஙனன்றிக்கே விகாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றதாயிற்று. .... (77)

78. இது சுந்தரவுமியன்றும், மிர்ஸுத்வமியன்றும், ஸ்வகுந்யயென்றும் தீவிதம்.

78. கீழ்க் குருஜீனாயில் அசித்தத்வத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது ; * ஜ்ஞாநகுந்யத்வே ஸதி விகாராஸ்பதத்வம் அசித்தவம் * என்றதாகக் கொள்க, இப்போது இவ்வசித்தத்வத்தின் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறது. ஸத்வகுணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பது, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸஸ் க்களாகிற மூன்று குணங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது. ஸத்வம் முதலிய குணங்களில் ஒன்றுக்கும் ஆதாரமன்றிக்கே யிருப்பது - என்று இங்ஙனே மூன்று வகையாயிருக்கும் அசித்தத்வம், ஸத்வ குணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பதை சுத்த ஸத்வமென்கிறது. மூன்று குணங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதை மிச்ரஸுத்வமென்கிறது. ஒரு குணத்திற்கும் ஆதாரமல்லாமலிருப்பதை ஸத்வகுந்யமென்கிறது. முறையே, பரம்பதமும் ப்ரக்குநியும் காலமுமாக மூவகையென்று மேல் நிருபணத்தினால் அறியப்படும். ... (78)

79. இதில் சுந்த ஸந்வமாவது—ஜூல்தமஸ்ஸாக்கன் கலசாதே கேவலஸ்தையாய் நிதயாய், ஜ்ஞாநந் ஜூல்யாய், கம்தாஸன்றிக்கே கேவல பகவதிக்கச யாலே வீமந கோபு மன்டப ப்ரஸ்தாந் குபேஷ பரினமிக்கக் கடவுதய், நிவநிக தேஜோ ருபமாய், நித்யழக்தாராலும் ஈச்வரனும் பரிசேதிக்க வரிதாய் அந்யத்புதய யிருப்புதென்று.

79. கீழ் உத்தேசித்த அடைவிலே மூவகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இனி விவரிக்கப்படப் போகின்றன. அதில் மூன்னம் சுத்த ஸத்வத்தின்படி நிருபிக்கப்படுகிறது. வேගுரு குணம் கலசாத ஸத்வ குணத்தை யடையது சுத்தஸத்வம். * ஈடுயந்தமஸ்ய ரஜஸः பராகே * என்றும் * தமஸஸ் தூ பாரே * என்றும் * தமஸः பரஸ்தாத் * என்றும் ச்ருதி

சொல்லுகையாலே ரஜஸ்ஸூம் தமஸ்ஸூம் கலசாத கேவல ஸத்வமென்கிறது. இது நிதயமாயுமிருக்கும் ஒரு காலத்திலே உண்டாகி மற்றிருக்கும் காலத்திலே நசிப்பதென்கிற உத்பத்தி விநாசங்களற்றிருக்கும் இன்னமும் ஜூனாநத்தையும் அங்நத்தையும் பிறப்பிக்குமதாயுமிருக்கும். இன்னமும் எப்பெருமான் தன்னுடைய போகத்துக்காக இச்சிக்க அந்த இச்சையினாலே வியானம் கோபுரமண்டபம் முதலானவையாகப் பரிணாமியா நிற்கும். சேதநன் தன்னுடைய கருமத்திற்குத் தக்கபடி இச்சிக்க, அந்த இச்சைக்குத் தக்கவரை மீண்டுமெருமானது ஸங்கலப்பத் தாலே இருபத்து நான்கு தத்துவமாய்க் கொண்டு பரிணாமிக்கு சேதநர்களுக்கு போக்ய போகோபகரண போகல்தானங்களாக ஆகிற ப்ரக்ருதி தத்வம் போன்ற தன்று இது. இன்னமும், அங்கி ஸ்வர்யன் முதலான சுடர்ப் பொருள்களையும் மின்மினியோ டெப்பாக்க வல்லதாம்படி அளவிற்குத் தேஜஸ்ஸேல் வடிவாயிருக்கும். * சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி + என்றும், * சுழிப்பட்டோடுஞ் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் + என்றும் ஆழ்வாருமருளிச் * செய்தது காண்க. இன்னமும், இதனுடைய பரிமாணம் முதலியவை நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் ஈச்வர அஹங்கூடப் பரிச்சேதிக்க வெங்களனுத்தாயுமிருக்கும். இன்னமும், காணாந்தோறும் அழுவுமாய்க்காண்டு ஆச்சர்யா வறுமையுமிருக்கும். ஆக இப்படிப் பட்ட ஸ்தாந விசேஷந்தான் சுத்த ஸத்வமென்பது—ஏன்றாயிற்று. .... (79)

80. இத்தைச் சீலர் ஜூடமென்றுக்கள். சீலர் அஜுடமென்றுக்கள்.

80 இந்த சுத்த ஸத்வத்தைப் பற்றி நம் தர்ச்சநஸ்தர்களிலேயே ஒரு வகையான அபிப்ராய பேதமுண்டு; அதாவது, இது அஜுடமா? ஜூடமா? (அதாவது ஸ்வபம்ப்ரகாசமா? அங்கு?] என்னும் விசாரத்தில், சீலர் ஜூடமென்று சொன்னார்கள். சீலர் அஜுடமென்று சொன்னார்கள். தாங்கு முக்தா கலாடத்திலே * இறு ஜூடாமாதிமாம் நேசிதாலும்+ என்று, ஜூடமென்றிர பக்கார் சிலகுடையதாகக் காட்டப்பட்டது. அஜுடமென்பதே பெரும்பான்மையான அபிப்ராயமென்பது இதனால் விளங்கும். அடுத்த சூர்ணையாலும் இது!விளங்கும். .... (80)

81. அஜுடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரதுக்கும் ஜூனாந்தை யோழியவும் தோற்றும்.

82. ஸம்லாரிக்குங்குத் தோற்றுத்.

81, 82. சுத்த ஸத்வத்தை ஜூடமென்றையால் நிக்கே அஜுடமென்று கொள்ளுமளவில், நித்ய ஸ்வரிக்குங்கும் முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஜூனாநத்தாலே தன்னையறிய வேண்டாதபடி தானே ப்ரகாசிக்குமென்று கொள்ளக் கட்டுது. இப்படி சுத்த ஸத்வம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்லாரி களுக்கு மட்டும் தானே தோற்றுகிறதில்லை; சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டும்படியாகத்தானுள்ளது. ஸம்லாரிக்குங்குத் தோற்றுதவளவால் அத ஜூடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்திற்குக் கொந்தையில்லையென்று கொள்க. இவ் விடத்தில்—“ தர்மழதற்ஜானத்தினுடைய ஸ்வாத்தம் ப்ரகாசந சக்தியானது விஷய ப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்ம விசேஷங்களாலே ப்ரதிபந்திக்கப்படுகிறுப்போல சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்தம் ப்ரகாசத் சக்தியும் பந்த தசையில் ப்ரதிபந்திக்

கப்படுகையாலே சுத்த ஸத்வம் பத்தர்க்கு ப்ரகாசியாதொழிகிறது” என்கிற ரஹஸ் யத்ரய ஸார வாக்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ... (81, 82)

83. ஆத்மாவிலும் ஜூஞாதீத்திலும் பிந்நமாபடியவின்னில்,

84. நாவன்ற தோற்றுமையாலும், சரீரங்களாயிப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களையொழியவும் நாளே தோற்றுகையாலும், சப்த ஸ்பர்ஶாரிஜன்டாகையாலும் பிந்நமாகக் கடவது.

83, 84. கீழே சேதந ப்ரகரணத்தில்— ஆத்மாவும் அஜுடமாயிப் ஜூஞானமும் அஜுடமாயிருக்கச் செய்தே பரஸ்பரம் பேதப்பட்டிருக்கும்படியை [குருகிண - 64ல்] நிருபித்துக் காட்டினுப்போலே, இங்கும் சுத்தஸத்வமும் அஜுடமாயிருக்கச் செய்தே ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஜூஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதித்திருக்கும்படியை நிருபித்துக் காட்டவேண்டியது ப்ராப்தமாகையாலே அது பல ஹெதுக்களாலே காட்டப் படுகிறது. ஆத்மவஸ்து ப்ரதயக்காகையாலே நானென்று ப்ரகாசியா நிற்கும், இது பராக்காகையாலே நானென்று ப்ரகாசிக்க வழியில்லாமல் இதுவென்றே ப்ரகாசிக்கும் நாகவள்ளது. ஆகவே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இது வேறுபட்டிருக்கும்படி அறியலாயிற்று. (சுத்த ஸத்வம்) சரீராதிகளாயிப் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜூஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கும். ஆத்மா ஏகரூபங்கையாலே அவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் பரினாமமில்லை; ஜூஞானத்துக்குப் பரினாமமுண்டோயாகிலும் சரீராதிகளாயிப் பரிணமிப்பதென்பது கிடையாது; ஆகவே சரீரங்களாயிப் பரிணமிக்கையென்கிற ஹெதுவைக் கொண்டு ஆத்மாவைக் காட்டி லும் ஜூஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கும் என்க குறையில்லை. ஜூஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கைக்கு இன்னமும் இரண்டு ஹெதுக்களுண்டு. ஜூஞானமானஞு விஷய ஸந்திதானமிருந்தாலொழிய ப்ரகாசியாறு; சப்தாதிகளுக்கு ஆத்ரயமாகாமல் அவற்றை க்ரஹிக்குமதாக மட்டுமிருக்கும். சுத்த ஸத்வமோ வென்னில், விஷயத்தை அபேசனியர்மலே ப்ரகாசிக்குமதாய் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலானவற்றுக்கு ஆத்ரயமாயுமிருக்குமது; ஆக இந்த ஹெதுக்களாலே இங்ஙனல்லாத ஜூஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கு மென்னக் குறையில்லை (83,84)

85. மிச்ரஸத்வமாவது - ஸந்வ ரஜஸ் நமஸ்லாக்கச் ருவ்ரேடுஉங் கூடி பத்த சேதன ருகடய ஸ்திராஶந்தங்களுக்குத் திரோதாயமாய். விபாதஜ்ஞா ஜங்கமாய் நித்யயாய், சங்வரவுக்கு க்டோபரிசரயாய் ப்ரதோபேதத்திலும் கலபேதத்திலும் ஈந்துச யாயும் விஷந்துச யாயுமிக்கும் சிராங்க்கை யுண்டாக்கக்கூடவதாய் ப்ரக்குதி, சாதித்தை, மரைய பெயன்கிற பெயர்க்கை யுடைத்தப்பிருக்குமதில்லை.

86. கீழே 7 முதல் 8-வதற்காலை சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரம் நிருபிக்கப்படுகிறது. மிச்ரஸத்வமென்கிற சொல்லுக்கு ரஜஸ் நமஸ்லாக்களோடே கூடின ஸத்வகுணாத்தையடைத்தாளைதென்று பொருள். இதுதான் ப்ரக்குதி யென்றும் அவித்தையென்றும் மரைய யென்றும் பெயர்களால் வழங்கப்படுமது, இது முக்குணங்களும் கலசப் பெற்றிருக்கையாலே ரஜோ குண தமோ குணங்களின் அம்மாத்தாலே ஸம்ஸாரிகளின் ஜூஞாநாநந்தங்களுக்கு மறைவை யுண்டு பண்ணினக்

கூடியதாயிருக்கும். இன்னமும் இது விபீத ஒருஞான ஜநகமுமாயிருக்கும். (அதாவது) ஆத்மாவஸ்தாத தேவத்திலே ஆத்மாவன்கிற புத்தி; ஸ்வதந்திர மன்றிக்கே பரதந்தரமான ஆத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்தர மென்கிற புத்தி; அந்ய சேஷமன்றிக்கே எம்பெருமானுபவுக்கே சேஷப்பட்டதான் அவ்வஸ்துவில் அந்யசேஷமென்கிற புத்தி; ஈச்வர ரஸ்தாதவர்களிடத்திலே ஈச்வரத்வ புத்தி; புருஞார்த்தமஸ்தாத ஜூங்வர்யகைவல்யாதிகளிலே புருஞார்த்தத்வத்துபத்தி; உபாய மன்றாதவற்றிலே உபாயமென்கிற புத்தி—ஆகவிப்படிப்பட்ட விபீத வணர்ச்சிகளை ஈமஸார்ச்சுக்கு உண்டாக்குமதாயிருக்கும். ஒருகால் உத்பத்தியும் ஒருகால் விதாசமுமற்றிருக்கும். ஸர்வேச்வரன் உலகங்களைப் படைத்தல் முதலான செயல் களைச் செய்து விளையாடுவதுண்டே, அதற்கு உபகரணமாயுமிருக்கும். இன்னமும், ப்ரதேச பேதத்தாலும் கால பேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கிற விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவுதமாயிருக்கும். குண வைஷம்யமில்லாதவிடத் தொதயும் குண வைஷம்ய முள்ளவிடத்தொதயும் கருதி ப்ரதேச பேதமென்கிறது. கார்யத்திற்கு உந்முகமான ஸ்துலாவஸ்தையிலே “குண-வைஷம்யமுள்ளது. அல்லாதவிடமெல்லாம் குண ஈம்யமுள்ளது. அதில் குண வைஷம்யமில்லாதவிடம் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும்; குண வைஷம்யமுள்ளவிடம் விஸத்ருச வினரமாயிருக்கும், ஸத்ருச விகாரமாவது நாமருபவிபாக நிர்தேசத்திற்கு அநர்ஹுமாயிக்கிற ஈஷஷ்ம விகாரம். விலத்ருச விகாரமாவது நாமருபவிபாக நிர்தேசத்திற்கு யோக்யமாயிருக்கும் ஸ்துல விகாரம். ஆக, குண வைஷம்யமில்லாத ப்ரதேசத்தில் ஸத்ருச விகாரத்தை யுண்டாக்கக் கடவுதாயும், குண-வைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்தில் விலத்ருச விகாரத்தையுண்டாக்கக் கடவுதாயுமிருக்குமென்றதாயிற்று. இனி கால பேதமாவது ஸ்ருஷ்டி காலம் ஸம்ஹாரகாலமென்கிற வாசி. ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க் கிடக்கயாலே ஓரிடத்திலும் குண-வைஷம்யத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே எல்லாவிடத்திலும் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே பகவானுடைய அதிஷ்டாந விசேஷத்தாலே விபக்தமாய் கார்யத்திற்கு உந்முகமாய் குண வைஷம்யம் பிறந்தவாறே விலத்ருச விகாரத்தையுடைத்தாகா நிற்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட அசித் விசேஷம் மிச்ரஸ்தவமென்று கொள்ளக்கடவுது.

86. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கயாலே; அவித்யயென்கிறது- ஸ்ருநாய்ரோத்யகையாலே; மாயை யென்கிறது - விசித்ரஸ்ருஷ்டியைப் பள்ளுகையாலே.

86. கீழ்க்குருசினையில் மிச்ரஸ்தவத்திற்கு ப்ரக்ருதி, அவித்யய, மாயை— என்கிற பெயர்களிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. அப்பெயர்களின் பொருள் விவரிக்கப் படுகின்றதிங்கு; இதனுடைய ஸ்வபாவங்களைப் பற்ற வந்த பெயர்கள் இவை; மஹான் முதலான விகாரங்களைத் தன் பக்கல் நின்றும் பிறப்பிக்கயாலே ப்ரக்ருதி யென்கிறது. ப்ரக்ருதி சுப்தம் காரணத்தைச் சொல்லுமது. இதுதான் உபாதாந காரணத்தையே ரொல்லுமதாயிருக்குப் பரப்ரஸ்மை ஜூங்குதுக்கு உபாதாந காரணமென்பதைச் ரொல்லா நின்ற ஸ்ருஷ்டிகாரர் + ப்ரக்ருதி + ச + ப்ரதிஜூஞா நிறுஷ்டுதாநுப ரேநாத் * என்கிற ஸ்ருத்ரத்தில் உபாதாந காரண வாசகமாக ப்ரக்ருதி

சப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, அவித்தையென்கிற பெயர் வந்ததற்குக் காரணமென்னில், ஸ்ரூனானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது பற்றி அவித்தையென்கிறது. அவித்தையென்கிற சொல்லானது—ஸ்ரூனானமில்லாமை, ஸ்ரூனானத்தீந் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஸ்ரூனானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது என்கிற பொருள்களைத்தரும்; விஷயத்திற்குத் தக்கபடி தானே ப்ரயோகமிருக்கும். ஆகவே இங்கு ஸ்ரூனா விரோதி யென்கிற பொருளில் அவித்தையென்றது—என்று கொள்ளக்கூடவது. இது ஸ்ரூனாவிரோதி யென்பது கீழ்க் குரிசௌயில் ‘ஸ்ரூனாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்’ என்பது அலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இனி மாணயென்கிறது எத்தாலே யென்னில்; அரக்கரசர் முதலானு செய்யும் செயல்களை ‘ஆழசர்யகரம்’ என்பது பற்றி மாணயாசப்தத்தாலே சொல்லுவதுங்டன்றே; அதுபோலவே இதனையும் மாணயென்கிறது—விசித்திர ஸ்ரூஷ்டியைப் பண்ணுவதையாலே. அதாவது ஒன்று போலே ஒன்று இருக்கையென்கிக்கே வியக்கத்தக்க காரியங்களைப் பிறப்பிக்கை. ... (86)

87. இதுதான் “பொங்கல்முலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைப்புதமிழ்கிளவிரேய் பிரக்ருதி மானுங்கர மனங்கள்” என்கீர்பாடுயே, இருபத்துநாறு நால்வரமாயிருக்கும்.

87. இப்படிப்பட்ட அசித்தானது காரிய ரூபத்தாலும் காரண ரூபத்தாலும் அநேக தத்வமாயிருக்கும்; பொங்கல்முலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம் முதம், இங்கிளவியிரேய் பிரக்ருதி மானுங்கரமனங்களோ என்று திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி இருபத்து நான்கு தத்வமாயிருக்கும். உதாறமரித்த பாசரத் தீல், ஓம்புலன்களாவன—சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்து; பொறியைந்தாவன—ச்ரோத்ரம் முதலிய ஸ்ரூனோந்திரியங்கள் ஐந்து; கருமேந்திரியங்களாவன—வாக்கு முதலானவை ஐந்து ஐப்படிதங்களாவன—ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள், பிரக்ருதி யென்றது—ப்ரக்ருதி. மானுங்கரமனங்களாயன—மஹான் அறங்காரம், மனஸ்—ஆகியவை. .... (87)

88. இதில் ப்ரதம நால்வரமாயிருத்துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசரத் தீல் மொத்தமாகத் தத்துவங்களைச் சொல்லிற்றே யொழிய அவற்றின் அடைவு சொல்லிற்றிலிலையாதலால் அவற்றில் முதல் தத்துவம் இன்னுதென்று தெரிவிக்கலாகிறது. ப்ரக்ருதி யென்றும் ப்ரதாநமென்றும் அவ்யக்த மென்றும் முக்கியத்தத்துவத்திற்குப் பெயர். ப்ரக்ருதி யென்று சொல்லுவதைக்கு மேலும் முன்னே (86ல்) சொல்லிற்று. ப்ரதாநமென்கிறது எம்பெருமானுடைய லீலைக்குப்ப்ரதாநமான உபக்ரணமாயிருக்கையாலே; அவ்யக்த மென்கிறது குணங்களின் பாருபாடு வ்யக்தமாகத் தெரியாமைபற்றி.

89. இது அவிபக்த தமஸ்வைன்றும், விபக்ததாஸ்வைன்றும், அஷுமென்றும் சில அவஸ்வைகளை யுடைந்தாயிருக்கும்.

90. முதல் தத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான அவஸ்தா விசேஷங்கள் பேசப்படுகின்றன, இந்த ப்ரக்ருதியானது அவிபக்த தமஸ்வைன்றும் விபக்ததாஸ்வைன்றும் பேசப்படுகின்றன.

தமில்லெள்ளறும் அங்கமென்றும் சில அவஸ்தைகளைக் கொண்டிருக்கும். ஸம் ஷ்வர் ஸமயத்தில் நாமருப விபாகத்துக்கு அர்றமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவிப்த தமில்லெள்பது அப்போது, ஸ்ரூஷ்டி ஸமயம் வந்தவாறே நாமருப விபாகத்திற்கு உரித்தாம்படி விபக்தமாய் கார்யோந்துமுகமாகையாலே விபக்ததமஸ் ஸெண்பது அப்போது. பிறகு பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே தமோவஸ்தை ஞிண்ணது புருஷ ஸமங்கி. கர்ப்பதவம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை யடைந்து நிற்கையாலே அது அங்கராவஸ்தையெனப்படும். .... (89)

90. இந்த நீந்றும், குணவைய்யந்தாலே மஹதா விகாரங்கள் பிறக்கும்.

91. குணங்களாகிறன - ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸாக்கள்.

90, 91. இந்த ப்ரக்குதியில் நீந்றும் மஹான் முதலான விகாரங்கள் தேரன்றுவதற்கு மூலம் சொல்லப்படுகிறது. இந்த நீந்று மென்றது—இந்த ப்ரக்குதி யில் நீந்று மென்றபடி. குண வைதும்யந்தாலே யென்றது ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸாக்க ஊகிற குணங்களின் பரஸ்பர உத்ரேகத்தாலே யென்றபடி. அதனால் மஹதா விகாரங்கள் பிறக்குமென்றதாயிற்று. .... (90, 91)

92. இவை ப்ரக்குதிக்கு ஸ்வருபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களைய் ப்ரக்குத்யவஸ்தையில் அதுபூதங்களைய், விகாரதையில் உத்பூதங்களையிருக்கும்.

92. இந்த ஸத்வரஜஸ் தமோ குணங்கள்: இருக்கும்படி எங்கனேயென்னில்; இவை ப்ரக்குதிக்கு வந்தேறியான குணங்களான்றிக்கே இயற்கையாமலையாய், ப்ரக்குத்யவஸ்தையில் ஸாம்யாபந்தங்களாயிருக்கையாலே இவற்றின் ஸ்வருப விபாகம் தேர்றிருமலும், விக்குத்யவஸ்தையில் கைஷாச்யாபத்தியாலே இவற்றினுடைய ஸ்வருப விபாகம் தோற்றியமிருக்கும். .... (92)

93. ஸத்வம்—ஜுநஸ்ஸாக்களையும், உபயவங்கள்தையும் பிறப்பிக்கும்.

94. ஜூஸ்ஸா—ராக த்ருஷ்ண ஸங்கங்களையும் கர்மஸங்கள்தையும் பிறப்பிக்கும்.

95. தமஸ்ஸா—விபரித்திருக்குளத்தையும், அநுதாநத்தையும் ஆஸ்யத்தையும் நித்ரையையும் பிறப்பிக்கும்.

93, 94, 95. விகாரதையில் கார்யத்தைக்கவாண்டே இவற்றை நிருபிக்க வேண்டுகையாலே கார்யங்களைத் தெரிவிக்கும் முதல்தால் இவற்றினையுடைய ஸ்வருபங்கள் காட்டப்படுகின்றன. ஸத்வாநுபாவப் ரிப்பாவங்களையாலே சூனத்தையும் சுகத்தையும் மறைத்திடாமலும் அவற்றை யண்டாக்குமதாயுமிருந்து, அவற்றின் பேற்றுக்கு முயலும்படி அவை யிரண்டிரும் ஸங்கத்தையுமுண்டாக்கும். ரஜோ குணமானது ஸத்ரீ புருஷர்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்ப்ருநையையும், ஸப்தாதி ஸர்வ விஷய ஸ்ப்ருநையையும் கிரியைகளில் ஸ்ப்ருநையையும் பிறப்பிக்கும். தமஸ் ஸாளது-உள்ளதை உள்ளபடியறியாமோ சிற விபரீத ஒருஞ்சௌத்தையும், செய்யும் செய்கைகளில் குறிக்கோளில்லாமோயாகிற அநுதாநத்தையும், ஒரு காரியத்திறும் ஆரம்பமில்லாமலிருக்கையாகிற ஆலஸ்யத்தையும், ஸர்வேந்த்ரிய ப்ரவர்த்தனோ ப்ரதியாகிற நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும். .... (93, 94, 95)

96. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷயங்களானபோது விகாரங்கள் சிவாஸ்மங்களுமாய், ஸபஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

96. இந்த ஸத்வ ரஜை தமோ குணங்களினுடைய ஸமதவாயிலும் விஷம தகையிலும் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களிருக்கும்படி இனிச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த குணங்களானவை உத்ரிக்தமாகாமல் ஸமநிலையிலிருந்தபோது ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாமஞ்சிரிசேராக்களின்மையாலே தன்னில் ஸமங்களாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரிக்தமாக விஷமங்களானபோது ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களும் நாமஞ்சிரிசேராக்களோடே கூடி, தன்னில் விஷமங்களுமாய் ஸபஷ்டங்களுமாய் இருக்கும். .... (96)

97. விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மறைன்.

97. இந்த குணங்களானமயத்தாலே விஷம விகாரங்கள் ஏற்படும்போது முதல் விகாரம் ஏதென்னில்; அது மறைத்தத்துவமாமென்க. .... (97)

98. இது ஸாத்விடம், ராஜஸம், தாமஸம் என்ற த்ரிவிதமாய் அந்யவஸாய ஜநகயாயிருக்கும்.

98. மறைந் என்றிற இந்தத்துவமானது “ஸாத்விகோ ராஜஸக் சைவ தாமஸச் ச த்ரிதா மறைந்” என்கிறபடியே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ பேதத்தாலே மூவகைப்பட்ட தாய் புத்தி ஸ்வாருமாயிருக்கொயாலே அந்யவஸாயத்தை யுண்டு பண்ணுமதுயிருக்கும் .... (98)

99. இதில்தீரும், ஒக்காரிடம், கூஜைலம், புதுத்தியென்ற த்ரிவிதமான அஸ்காரம் பிறக்கும்.

99. [இனி மற்று முல்லாடான விகாரங்களும் அடைவே சொல்லப்படுகின்றன] இந்த மறைந்தின் நின்றும் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ குரபேதத்தாலே வைகாரிக மென்றும் தைதழைமென்றும் பூதாதி யென்றும் மூவகைப்பட்ட அஹங்காரமும் பிறக்கும். இத்தால் குணத்ரயாத்மகமான மூலப்ரக்ருதியில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே மறைந்து குணத்ரயாத்மகமா யிருக்குமென்றும், அப்படியே குணத்ரயாத்மகமான மறைந்தின் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே அஹங்காரமும் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்கு மென்றும் சொல்லிற்றுயிற்று. .... (99)

100. அஸ்காரம் அபிஃங்கலேதுவாயிருக்கும்.

100. அஸ்காரத்தினுடைய க்ருதயமேதென்னில்; இது தேஹாத்மாயி மாநம் முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்குமென்க. .... (100)

101. இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும் க்ரூத்ரத்வக் காரை ஜில்வாக்ரானங்களுக்கீழ் ஜிஞானேந்தியங்களைந்தும், வாக்பாஸோதாயூபல்தங்களுக்கீழ் காமேந்தியங்களைந்தும், மந்ஸுஶாக்ரை பதினேந்தியங்களும் பிறக்கும்.

101. ஸவகாரிக—தைதழை—பூதாதபேதத்தாலே மூவகைப்பட்டதாக வன்றே அஹங்காரம் சொல்லப்பட்டது; இப்படி மூவகைப்பட்ட அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது—ஸாத்விகாறுங்காரமாகையாலே இதில் நின்றும் ஸத்வகாரம் மான இந்தியங்கள் பதினென்றும் பிறக்கும்; காமேந்திரியங்கள் ஜநதும் ஜிஞானேந்தியங்கள் ஜநதும் மனஸஸ்மாகிறவை அவையாம். .... (101)

102. பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும், இதில்நின்றும் ஆகாசமும் ஸ்பர்ததந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இதில் நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இதில்நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இதில் நின்றும் ப்ருதியில் பிறக்கும்.

102. இனி பூதாதியென்னப்படுகிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஓந்து தந்மாத்ரைகளும் அவற்றின் விசேஷமான ஐந்து பூதங்களும் பிறக்குமடைவு சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாசத்தி னுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையான ஶப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும்; இந்த ஶப்ததந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாயும் ஶப்தகுணாம் ஸ்பக்தமாயிருக்கப் பெற்றதற்குமுள்ள ஆகாசமும் வாயுவினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸ்பர்ஶ தந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இந்த ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ஸ்பர்ஶகுணகமான வாயுவும் தேஜஸ்ஸினுடைய ஸுக்ஷமாவஸ்தையான ரூபதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இந்த *ரூபதந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரூபகுணகமான தேஜஸ்ஸைம் அப்பினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையான ரஸதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரஸகுணகமான அப்பும் ப்ருதிவியினுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையான கந்ததந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இந்த கந்ததந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் கந்தத்தை குணமாக வடைத்தான் ப்ருதிவி பிறக்கும். ... ... (102)

(80) 103. ஸ்பர்ததந்மாத்ரை தொடக்கமான நாலு நந்மாத்ரைகளும் ஆகாசம் தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாடு தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கு மென்றால் சொல்லுவார்கள்.

(80) 103. தந்மாத்ரைத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரம் பிறக்கிறபடி கீழே சொல்லிற்று. பூதத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரோத்பத்திக்ரமமும் சாஸ்தரவித்தமானக்யாலே அதுவும் ஸ்பக்கரரேண சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும். ஶப்ததந்மாத்ரையில் நின்றும் ஆகாசம் பிறக்கும். ஆகாசத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரை பிறக்கும். ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரையில் நின்றும் வாயு பிறக்கும். வாயுவில் நின்றும் ரூபதந்மாத்ரை பிறக்கும். ரூபதந்மாத்ரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். தேஜஸ்ஸில் நின்றும் ரஸதந்மாத்ரை பிறக்கும். ரஸதந்மாத்ரையில் நின்றும் அப்பு பிறக்கும். அப்பில் நின்றும் கந்ததந்மாத்ரை பிறக்கும். கந்த தந்மாத்ரையில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும் என்றபடி. .... (103)

(101) 104. தந்மாத்ரங்களாவன பூதங்கள் னுடைய ஸுக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

104. பூததந்மாத்ரோத்பத்திக்ரமம் கீழே சொல்லிற்று. அதில் தந்மாத்ரங்கள் தான் எவையென்னச் சொல்லுகிறது. ஶாந்தத்வீ கோரத்வ மூடத்வ ரூபமான விசேஷங்களை யுடைத்தல்லாத ஶப்தாதிமாத்ரற்றதை குணமாகவடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசாதி பூதஸுக்ஷ்மங்களுக்கு தந்மாத்ரமென்று பெயர் தந்மாத்ரையெனினுமொக்கும். ஶாந்தத்வமாவது அநுகூலமாகக் கொள்ளப்படுகை,

கோரத் வாழவது பிர நிசலமா ஏன் கொள்ளப்படுகை. மூடத்வாலும் இவையிரண்டு மன்றிக்கே உதாளீஸ்மாகக் கொள்ளப்படுகை. இதில் பூமியும் அப்பும் இயற்கையாகவே ஶாந்தமங்களாயிருக்கும். தேங்குள்ளூம் வாயுவும் கேரங்களாயிருக்கும். ஆகாசம் மூடமாயிருக்கும். இவை ஒன்றே போன்று கூடினால் ஶாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களையுடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்ரம்களுக்கு இந்த ஶாந்தத்வாதி விசேஷத்துவமில்லாமையாலே அவை அவிசேஷத்துக்களான்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆகவே தந்மாத்ரம்களான்றும் அவிசேஷங்களான்றும் பயியம்.

105. மற்றையிரண்டறும்காரமும் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸாஹம் வாரம் ஸ்வகாரியாயிருக்கும்.

105. இனி ராஜஸாஹம்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது, ஸாத்விகாஹம்காரம் தாமஸாஹம்காரம் என்கிற விரண்டும் தன் தன் காரியங்களை யுண்டாக்கும்போது பீஜத்தினுடைய அங்குரத்திற்குத் தன்னீரோலவும், அக்கிழ்வலிப்பதற்குக் காற்றுப் போலவும் ராஜஸாஹம்காரம் துணைசெய்து நிற்கும். (105)

106. ஸாத்விகாஹம்காரம் சப்ததந்மாத்ரநிபஞ்சகத்தையுடைவே ஸ்வகாரியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராரி ஓகுநேந்தியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்தூந்தமாய்க்கொண்டு வாகாதிக்கீழந்தியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; இவற்றையொழியத் தானே மதல்லை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் கொல்லுவங்கள்.

106. கீழ் ஸாத்விகாஹம்காரத்திற்கும் தாமஸாஹம்காரத்திற்கும் ஸாதாரணமான ஸ்வற்காரி சொல்லப்பட்டது. இனி ஸாத்விகாஹம்காரத்திற்கு அஸாதாரணமாயிருப்பன சில ஸ்வற்காரி விசேஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஸாத்விகாஹம்காரம் இந்திரியங்களை யுண்டாக்குமானவில் இவற்றினுடைய விஷயங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாயிருப்பதற்காக ஶப்ததந்மாத்ரத்தை ஸ்வற்காரியாகக்கொண்டு ச்ரோத்ரத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரத்தை ஸ்வற்காரியாகக்கொண்டு தவகிந்திரியத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். சூபதந்மாத்ரத்தை ஸ்வற்காரியாகக்கொண்டு சஷ்டால்லை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ரஸதந்மாத்ரத்தை ஸ்வற்காரியாகக்கொண்டு ஜில்லையை ஸ்ருஷ்டிக்கும். கந்ததந்மாத்ரத்தை ஸ்வற்காரியாகக்கொண்டு கராணேந்தியத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி சப்ததந்மாத்ரம் முதலான ஜூந்தையும் அடைவே துணையாகக்கொண்டு ச்ரோத்ரம் முதலை ஜூந்து ஜூநாநேந்திரியங்களை யும் படைத்த பிறகு, இந்த ஜூநாநேந்திரியங்கள் ஜூந்துக்கும் சேஷமாய்க்கொண்டு ஶப்தாதிகளான ஜூந்தையும் அநுபந்தித்திருக்கின்ற கருமேந்திரியங்களைந்தையும் படைக்குமளவில் ச்ரோத்ரத்தைத் துணையாகக்கொண்டு வாக்ஷையும், நங்களுக்கு துணையாகக்கொண்டு பாணிவையும், சூலைவைத் துணையாகக்கொண்டு பாதத்தையும் ஜில்லையைத்துணையாகக்கொண்டு கூபல்தத்தையும் கராணத்தைத் துணையாகக்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜூநாநேந்திரியங்களுக்கும் கருமேந்திரியங்களுக்கும் துணையான மலைவைத் துணையொன்று மின்றிக்கே தானே ஸ்ருஷ்டிக்குமென்று தத்வத்துக்கீள் சொல்லுவர்கள். ஆக ஸாத்விகாஹம்காரத்தின் கார்யமும் அதன் ஸ்வற்காரி விசேஷங்களும் சொல்லப்பட்டன. ... (106)

107. கீர்ஃ இந்தியங்களிலே சிவற்றை பூதகார்ய மென்குங்கள்.

108. அது கால்தா வீருத்தம். 109. பூதங்கள் ஆப்யாயக்களித்தனை.

107-109. கீர்ஃ சொன்ன இந்தியோத்பத்திக்ரமத்துக்கு விரோதியான பகுதி நிரளிக்கப்படுகிறது. கரணம் முதலான இந்தியங்களைப் பருத்தி முதலான பூதங்களின் காரியமாகவே கொள்ளுகிறார்கள் நெயாயிகள் முதலானேர். அவர்கள் தாம் ஆதாரமாக நிகராக்கயாலே அதுமாநத்தாலேயாயிற்று அத்தத்தை ஸாதிப்பது. அப்படி இந்தியங்களை பூதகார்யமாகச் சொல்லுவதானது இவற்றை அறங்கார காரியமாகச் சொல்லுகிற இதிற்கூட பூராணத்திகளோடு விரோதிக்கும். இதிற்காலாதி களிலும்கூட இந்தியங்களுக்கு பூதகார்யத்வம் (மோகஷ தர்மத்திலே) சொல்லப் பட்டிருக்கயாலே பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாக வேலூழுமே யென்னில், அவற்றில் இந்தியங்களுக்குச் சொன்ன பெளதிக்கும் பூதங்களினாலுண்டான ஆப்யாயநமாத்தத்தையிட்டு - என்று கொள்க. (ஆப்யாயநமாவது போதனாம்.) ஆக இந்தியங்களுக்கு பூதங்கள் காரணங்கள்லை என்றதாயிற்று. ... (107-109)

110 இவை கூடினால்லது கார்யகாரம்போடையாலே, மன்னையும் மனையும் நேரும் சேந்து ஒரு தாவுயாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, சுவரவிவர்க்கை யெல்லாம் தன்னிலே சேந்து ஒருங்கடமிக்கி, அதுக்குள்ளே கழுப்புகளை விடுவதும்.

110. ஆக விப்படி மஹான் முதலான பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லிற்றுயிற்று. இவற்றைக்கொண்டு ஈச்வரன் அண்ட ஸ்ருஷ்டி முதலியன செய்யும்படி சொல்லுகிறதுமேல். பலவகைப்பட்ட சக்தியோடே கூடித் தனித்தனியேயிராநின்ற இந்த மஹதாதிபதார்த்தங்கள் ஒன்றேடொன்று கூடினால்லது அண்ட ரூபமான காரியத்தை யுண்டாக்கமாட்டாமையாலே, தனிப்பட்ட சக்தியோடு தனித்தனியே யிருக்கின்ற மன் மனை நீர்களை யொன்றுசேர்த்து ஒருபொருளாக்கிச் சுவராகிற கார்யத்தைச் செய்வாரைப்போலே, ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி கீத்தாவான ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் ஒன்றேடொன்று திரட்டி இவற்றுலே அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி அதுக்குள்ளே நான் முககளைப் படைப்பன். இனி மேலுள்ள ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் செத்தவாரக ஸ்ருஷ்டி யென்று கொள்க. ... (110)

111. அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் நானே யுண்டாக்கும்; அண்டத்துக் குட்பட்ட வஸ்துக்களை சேந்துக்கூத்தர்யாமியும் நிற்றுண்டாக்கும்

111. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் வயஸ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேச்வரன் செய்யும் க்ரமம் சொல்லுகிறது இனி. [பஞ்சீகரணாத்திற்கு முற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும், அதற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி வயஸ்டி ஸ்ருஷ்டி யென்றும் கொள்க] ஸமுதாய கார்யமான அண்டத்தைப்படி அதன் காரணமான மஹதாதி பதார்த்தங்களையும் ஸத்யஸங்கல்பங்களை ஸர்வேச்வரன் தன்றுடைய ஸாக்ஷாத்ஸங்கல்பத்தாலேயு ஸ்டாக்குவன். நான் முகன் முதலான சேதநருடைய மூகுதயங்களிலேயிருந்து ஸங்கல்பஜ்ஞாதாதிகளை ஜனிபிபித்துக்கொண்டு அண்டத்துக்குட்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குவன். .... (111)

112. அண்டங்கள்தாவனேகங்களாய், பறினலுலோகங்களோடோடு, ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்களை ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, சுவரங்களுக்கு கீடாகத்துக் கல்லரையங்களாய், ஜில்புத்துதம் போலே ஏகாதத்திலே ஸ்ரூஷ்டங்களாயிருக்கும்.

112. ஸர்வேச்வரன் அண்டஸ்ரூஷ்டியைப்பண்ணுமில்லாவே கீழ்ச் சொல்லின்று; இப்போது உள்வாண்டங்களின் பன்மையும் அவற்றினுடைய கட்டளையிருக்கும்படியும் அலைவதான் ஸர்வேச்வரருடைய இன்ன விநியோகத்திற்குறுப் பெண்ணுமிடமும் அவற்றினுடைய பரிஞ்சும்பரகாரமும் சொல்லுகிறது. * அண்டா நாம் து ஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச, ஈத்ருசாநம் ததா ததர கோடி கோடி சதாநி சு என்கிறபடியே அண்டங்கள்தான் கணக்கில்லாதவையாயிருக்கும். [பதினுன்கு லோகங்களோடே கூடியிருக்கும்.] தைத்யதாநவபந்தக ஸ்பார்னைதி கள் வர்த்திக்கும் தேசமான அதல விதல நிதல தலாதல மஹாதல ஸ்தல பாதாலங்களாகிற கீழுலகங்களோமும் மநுவந்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான பூலோகமும், கந்தர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான புவர்லோகமும், அதிகாரத்திலிருக்கும் க்ரஹ நகஷத்ர இந்தராதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸ்வர்லோகமும், அதிகாரம் கழிந்து அதிகாராடேகையோடு கூடியிருக்கிற இந்தராதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான மஹஸ்லோகமும், ப்ரஹ்ம புத்ரர்களான ஸநகாதி பரம யோகிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான ஐநர்லோகமும், வைராஜுரென்னும் ப்ரஹாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான தபோலோகமும், ப்ரஹ்ம விஷ்ணுஸிவர்களும் அவர்களை யுபாவதித்து அவர்களை பிராயித்தவர்களும் வர்த்திக்கும் தேசமான ஸத்யலோகமுமாகிற பதினுன்கு லோகங்களோடே கூடியிருக்கும். [ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்களை ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு] ஜலம், அக்நி, வாயு, ஆங்காசம் பூதாதி மற்றான் அவ்யக்தம் என்கிற ஏழாவரணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று பதின்மடங்கு பெருத்து ஆவூரித்திருக்கும் [சுவரங்களுக்கு கீடாகந்துகள்தாநியங்களாய்] கீடாரஸமநு பலிக்கவிரும்பிய ஈச்வரருக்கு லீலோபரகணங்களாயிருக்கும். [ஜலபுத்துதம் போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ரூஷ்டங்களாயிருக்கும்] ஓரொரு பண்டியக இட்டு வீட்டை யுயர்த்திக் கட்டுமாபோலே க்ரமேண பரிணாமிக்கையன்றியே நீக்குமிழி போலே ஒருகாலே உத்பந்தங்களாம். .... (112)

113. பூதங்களில் ஆங்காசம் அவகாசவேது; வாயு வறாந்திலேது; தேஜஸ்ஸா பஶநதி வேது; ஜலம் லோநபின்டாக்களுமிலேது; ப்ருதிவி தாங்கு வேது வென்பாக்கி.

113. பஞ்சபூதங்களுக்கும் தனித்தனியே விநியோகம் காட்டப்படுகிறது. ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் இருக்கக ரோகங்க வகுகை முதலானவற்றுக்கு இடமளித்துக் கொண்டிருப்பது ஆங்காசத்துக்கு விநியோகம். வாயு வறாந்கை முதலான வற்றுக்கு வேதுவாயிருக்கும். ஜலம் நன்னத்தல் முதலானவற்றுக்கு வேதுவாயிருக்கும். ப்ருதிவி தரிப்பது முதலானவற்றுக்கு வேதுவாயிருக்கும். இப்படி தத்துவ-வித்துக்கள் சொல்லுவர்கள். .... (113)

114. க்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் அடைவே கப்தாதிகளைந்தையும் க்ரவிக்கை தொழில்; வாகாதி கீழ்மெந்தியங்களைந்துக்கும் விளர்க்க சிலப கந்திக்கை தொழில்; முதலான இவை பீத்தனைக்கும்பொது.

114. பதினேரிந்திரியங்களினுடையவும் வருத்தி பேதம் சொல்லுகிறது இனி; சௌராத்ரம் சப்தத்தை க்ரஹிக்குமது; தவக்கு ஸ்பர்ஶத்தை க்ரஹிக்குமது; சண்டாஸஸூரபத்தை க்ரஹிக்குமது; ஜிவ்வை ரஸத்தை க்ரஹிக்குமது. க்ராணம் கந்தத்தை க்ரஹிக்குமது; வாக்துக்கு உக்தியும், பாணிக்கு சில்பமும், பாதத்துக்கு கதியும், உபஸ்தபாயுக்களுக்கு ஜூலமல விலஸ் ஜனமும் தொழில். ஜூனானேந்திரியங்கள் தமிதம் தொழில்களை நடத்தும்போதும் மனத்தின் உதவி இன்றியமையாததாதலால் மனஸஸூர இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும். .... (114)

115. ஆகாசதி பூதங்களுக்கு அடைவே ப்ரதாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

115. ஜூனானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட சப்தம் முதலெண் ஜூந்தும் ஆகாசதி பஞ்சபூதங்களுக்கும் வயவள்ளித் த குணங்களாயிருக்கும். ஆகாசகுணம் ஈப்தம்; வாயுகுணம் ஸ்பர்ஶம்; அக்ரிகுணம் ரூபம்; ஜலகுணம் ரஸம்; பருதிவிகுணம் கந்தம் என்றிப்படி ப்ரதிநியதமாயிருக்குமென்றை.

116. குண விதியம் பஞ்சகணத்தாலே.

116. ஒரு பூதத்தில் மற்ற பூதங்களின் குணங்களும் காணலாம்படி பூதங்களில் குணங்கலப்பு ஏற்பட்டிருப்பது பஞ்சீகரணத்தாலே. குணங்களாகையாலே ஆக்ரயத்திற்காட்டில் வேறிடத்திலிருப்பு இவற்றுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகையால் தரவியத்தினுடைய தலப்பே குணங்கலப்புக்கு மேற்றுவென்க. பஞ்சீகரணமாவது - ஆகாசம் முதலீய பஞ்ச பூதங்களையும் தனித்தனியே [நவ்வொன்றையும்] இணைடு கூறுக்கி அவற்றிலே ஒரு கூறுதல்லை நாலு கூறுக்கி அந்த கூறுகளை இந்த பூதங்களிடை கூட்டி ஸர்வ பூதங்களையும் ஸர்வ முண்டாம்படிபண்ணுகை. இப்படியானால் ஆகாசதி பூத பேத வயவஹரம் எங்குனே பொருந்து மென்னில்; அவிப்கதமானவை ப்ரதானங்களாய் நிற்கையாலே பொருந்தும். .... (116)

117. ஆகாசம் - கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே.

117. அதிலுமிக்கமாகையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடியிருக்குமாகாசமானது கட்புலனுக்கு இலக்காகையும், “யந்த்குஷ்ணம் தந் ப்ருதிலி” என்று பூதிக்கு உள்ளதொன்றுகச் சொல்லப்படுகிற கறுப்புநிற்கதையுடையதாய்க் காணப்படுவதும் பஞ்சீகரணத்தாலே. ஆக, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகல பூதங்களும் ஒன்றேபோன்று சேருமாகையாலே சப்தாதி குணங்களைந்தும் பஞ்சபூதங்களிலும் முண்டாயிருக்குமென்று குணங்கலப்பின் காரணம் சொல்லிற்றுயிற்று. .... (117)

118. முன்புத்தை தந்திரத்தைகளோடு கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்திரத்தைகளை ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, குறைக்கப்பட்டு ஸ்வவிசேஷாமான வாயுவைப் பொல்லுவக்கள்.

118. இனி ஆகாசதிகளில் பூவ்வழூவு தத்வத்திற்காட்டிலும் உத்தரோத்தர தத்வத்துக்கு குணநிக்கமுண்டாகைக்கு அடி சொல்லுகிறது. ஸ்பர்ஶதந்மாத்தரமானது ஈப்ததந்மாத்தரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு ஸ்வவிசேஷாமான வாயுவைப்

பிறப்பிக்கையாலே வாடுவுக்கு ஸ்பர்ச் சப்தங்களிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி சப்தத்தாந்தரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்ட ஸ்பர்சாத்தாந்தரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு அஸவயிரண்டோடுயிக்கூடி நின்று சூபதந்மாத்தரமானது ஸ்வவிசேஷமான தேஜஸ் ஸைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்த தத்துவங்களுக்கு சப்த ஸ்பர்ச் சூபங்களாகிற மூன்று குணங்களைப்படியாகவிடு. இப்படியே கண்டுகொள்ளுமளவில் உத்தரோத்தர சிதங்களில் குணத்திக்யம் தம் தம் தந்மாத்தரங்களுக்குண்டான ஆவரண ப்ரயுக்த மென்பது தெளியலாகும். .... (118)

119. ஸ்வ குஸ்யாவது—காஸர்.

119. உபக்ரமத்தில் “இது சுத்த ஸத்வமென்றும் மிச்ரஸத்வமென்றும் ஸத்வருந்யமென்றும் நிரிவிதம்” (78) என்றாலிச் செய்து, (79) “இதில் சுத்த ஸத்வமாவது” என்று தொடங்கி சுத்தஸத்வத்தை விவரித்து, மேலே (85) “மிச்ர ஸத்வமாவது” என்று தொடங்கி அதை விவரித்தாயிர்க்கு; இப்போது ஸத்வ குண்யமென்பது விவரிக்கப்படுகிறது. ஸத்வருந்யமென்றது ஸத்வகுணமில்லாதது என்றபடி. இதனால் ரஜோதுணதமோருணமுள்ளது என்றபடியன்று. ஸத்வ குணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸாக்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய்ப் ஸத்வகுந்யமென்றது ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணமுமில்லாதது என்றபடி. இத்தால் கேவலஸத்வமாயிருக்கிற ஓர் அசித்தைக்காட்டிலும், குணத்திரயாச்சரயமாயிருக்கிற மற்றொர் அசித்தைக்காட்டிலும் வ்யாவருத்த ஸ்வருபமாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று. இதுதான் காலமென்பது.

120. இது, ப்ரக்குநி ப்ராக்குதங்களிலுடைய பரினுமங்களுக்கு ஹேதுவய, கவ காஷ்டாத்திருப்பேன பரிணமிக்கக்கடவுதாய், நித்யமாய், ச்வாறுக்கு கீட்ட பரிக்ரமாய், கீர்ப்பதமாயிருக்கும். [பிரக்குநி ப்ராக்குதங்களிலுடைய பரினுமங்களுக்கு ஹேதுவய] .120

120. இதினுடைய ப்ரகாரமேதன்னில்; [பிரக்குநி ப்ராக்குதங்களிலுடைய பரினுமங்களுக்கு ஹேதுவய] அவ்யக்தமாகிற ப்ரக்குதியென்ன, வ்யக்தமாகிற ப்ரக்குதமென்ன இவற்றினுடைய பரினுமங்களுக்கு ஹேதுவயிருக்கை காலத்தந்தை இனுடைய ஒரு ப்ரகாரம். அவற்றுக்கு இது ஹேதுவயமிருக்கையாவதென்னவில்; அவற்றைத் தன்னுடைய ஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கின்ற ஸ்வேச்வரன் காலத்தினுடைய அவஸ்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அந்தந்த காலங்கள் வந்தபோது இவற்றை நிச்வறங்கையாலே இதைபிட்டு அவற்றின் பரினுமங்களுக்கு இது ஹேதுவயென்கிறது. ஐதர் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன்றே ஸ்ருஷ்டித்தது, ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னது ஸ்திதியைக்காஞ்கு மொக்கும். இப்படி காலப்ரதாநமாக ஸ்வேச்வரன் நிச்வறங்களுக்கையாலே இரவிழுதியில் எல்லாப் பொருள்களும் காலக்குதபரினுமைமுடையளவாயிருக்கும். [கலைக்காஷ்டாத்திருப்பேன பரிணமிக்கக்கடவுதய] நிமேஷம் பதிதீர்த்து கொண்டது காஷ்டை; காஷ்டை முப்பது கொண்டது கலை, கலை முப்பது கொண்டது முறைச் சுதம்; முறைச் சுதம் முப்பது கொண்டது திவஸம்; திவஸம் முப்பது கொண்டது மாஸம்; மாஸமிரண்டு கொண்டது குது; குது மூன்று கொண்டது அயனம்; அயனமிரண்டு கொண்டது ஸம்வத்ஸரம்.....” இத்யாதி

யாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே காலத்தினுடைய பரினும விசேஷம் ஸ்ரீபராசர பகவானுலே பேசப்பட்டுள்ளது. இவ்வாயிற்று காலத்தினுடைய பரினும விசேஷம். [தித்யமாயி] ஆகியும் அந்தமுரிஸ்வாததாயிருக்கை. [சுவரங்கு கீடாபசிக்ரமாய்] ப்ரக்ருதி பூருஷ காலங்கள் மூன்றும் ஈசுவரனுக்கு லீலோபகரணமாயிருக்கும். அதில் ப்ரக்ருதி பூருஷர்கள் ஸ்ரீஷ்டி முதலானவற்றுக்கு விஷயமாக கொண்டு லீலோபகரணம்; காலமோவென்னில் ஸ்வற்காரியாயிருந்துகொண்டு லீலோபகரணமாகிறது. ஈத்யஸுங்கல்பனுன ஈசுவரன் ஸ்ரீஷ்டி முதலானவற்றை நிர்வாநிக்கு யிட்டதில் தான் அடியிற் பன்னிலைவத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வகாலம் வருகையைப் பார்த்திருந்தே நிர்வாநிக்கையாலே இது ஸ்ரீஷ்டி விஷயமாயிருக்கும். இப்படிகளாலே ஈசுவரங்கு கீடாபரிகரமாயிருக்குமாயிற்று. இத்தை கீடாபரிகரமென்றே சொல்லுமைக்கையாலே—காலக்ருத பரினுமமேயாய்ச் செல்லுகிற லீலா விழுதியிலே இதுக்கு விநியோக மென்றும், அகாலகால்யமான நிதயவிழுதியில் இது கொண்டு அபேக்ஷதயில்லை யென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. [சீர்பூதாயிருக்கு] ஈசுவரனுக்கு அப்ருதக்களித்த விசேஷங்மாயிருக்குமென்றபடி. கீழே ஈசுவர னுக்கு கீடாஸ்வற்காரியாயிருக்கு மென்னகையாலே ‘ஸ்வற்காரிகாரணமுமிசுவரனே’ என்கிற எதிதாந்தத்திற்கு விரோதமாமோவென்கிற சந்தக்கரு இடமில்லாதபடி இது சொல்லிற்று. ... ... (120)

121. மற்றையிரண்டீத்தும், ஈசுவரனுக்கும் ஆத்மாவக்கும் போக்யபோகோபகரண போக ஸ்தாநங்களையிருக்கும்.

121. உபக்ரமத்தில் உத்தேசித்தபடி மூன்றுவிதமான அசித்தையும் பற்றிச் சொல்லி வருமிடத்தில் அவனுக்கு போகோபகரணமான கெளரவத்தையிட்டு சுத்தஸ்தவத்தை முந்துவருளிச் செய்தார்; அவனுடைய லீலீக்கு ப்ரதாநோபகரணமாய்க் கொண்டு ப்ரதாந சப்தவாசயமான மிசரஸத்வத்தை அனந்தரம் அருளிச் செய்தார். அந்த ப்ரதாந பரினுமத்துக்கு ஸ்வற்காரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வகுந்யத்தை அனந்தரம் அருளிச் செய்தார். இங்ஙனமே மூன்று அசித்தையும் சொல்லுகிறவிடத்தில் ‘ப்ரக்ருதி ப்ராக்க்ருதங்களி னுடைய பரினுமங்களுக்கு ஹேதுவாய்’ என்று கால தத்துவத்துக்கு விநியோகம் சொன்னதுபோல முந்தின இரண்டு அசித்துக்கும் விநியோகம் சொல்லப்பட்ட தில்லை; அது இப்போது சொல்லப்படுகிறது. சுத்த ஸத்வமும் மிசரஸத்வமுமாகிற மற்றையிரண்டு அசித்தும் ஈசுவரனுக்கும் ஆக்மாவக்கும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களாயிருக்கும் ‘ஆத்மாவக்கும்’ என்ற ஏகவசநம் ஜாத்யேவவசனமாக்கையாலேபத்த முக்க நித்யர்களான மூவனகப்பட்ட சேதநர்களையும் சொல்லுகிறது. அசேதநத்துக்குப் போகத்தாக்கள் சேதநர்களேயாகையாலும், சேதநர்களாக வள்ளது ஈசுவர ஜீவர்களாக்கையாலும் இவ்வுப்பர்க்கும் இருவகையசித்தும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களா யிருக்கக் குறையில்லை. இப்படியிருந்ததே யாகிலும், சுத்தஸ்தவமானது [நித்யவிழுதி] கேவலம் ஈசுவரனுடைய இச்சையாலே அவனுடைய போகத்துக்காகப் பரினாமிக்கையாலும், ஸ்வஸ்வருபங்களை நன்கு கண்டிருக்கிற நித்ய முக்களில் ‘அறம் மம்’ என்றிருப்பாரிஸ்லாமையாலும்

அறிவுடைய விநியோகம் கூட்டுரப்புதானாயிருக்கும். மிச்ரஸத்வமானது [லீலா விபூநி] அங்ஙனங்றிக்கே சேதநர்க்களின் கருமங்களுக்கேற்ப பகவத் ஸங்கலபத் தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம் மதா புத்தியைப் பண்ணி ஸ்வதந்த்ரரோக்தாக்களாயிருக்கையாலும் ஈச்வரனுக்கு இந்த விடூதியில் லீலாரஸமே மிக்கதாய் போகரஸம் அத்யஸ்பமாகையாலும் இதினுடைய விநியோகம் பத்தசேதநப்ரதானமாயிருக்கும். .... (121)

122 போக்யங்களீரன-விவயங்கள்; போகோபகரணங்களீரன-சுதாநிதி கரணங்கள் போகஸ்தாநங்களீரன - சதுப்தாவுவநும் ஸமஸ்த தேவமும்;

122. உபயவிபூநிதியிலும் போக்யபோகோபகரண் போகஸ்தாநங்களின் விவேகம் செய்யப்படவேண்டும். நித்யவிபூநியில் போக்யங்களாவன—அப்ராக்ருதமான ஶப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன—திவ்யமால்யாதிகளும் செதரசாமராதிகளும். போகஸ்தாநங்களாவன—அப்ராக்ருத ரத்நமயமான மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் பஞ்சோபநிஷத்தந்மயமான நிவ்ய விக்ரஹமங்களும்—என்றிப்படி நித்யவிபூநிப்பர்க்கியையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க. ஸங்கோசித்து லீலாவிபூநிப்பர்க்கியைமட்டும் அருளிச்செய்யப்படுகிறதிங்கு. இங்கு சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகதுக்க ருபமான அந்தபவஜ்ஞானம். அந்த ஜூனானத் திற்கு விளையமாகின்ற சப்தாதிகள் போக்யங்கள். இந்திரியங்கள் அந்த ஜூனானத் திற்கு உபகரணங்களாகையாலே போகோபகரணங்கள். போகஸ்தாதமண்ட்ர ஸோகங்களை படிம் தேவுமங்களைபும் சொல்லுகிறது. சேதநனுக்கு எந்த அதிகரணத் திலே ஸுகதுக்க ருபமான அந்தபவஜ்ஞானம் பிறக்கிறதோ அதுதானே போகஸ்தானமெண்டு சொல்லத்தக்கது. ஆகவே பதினாறாண்க்கணக்கை ஸுநந்தர தியக் ஸதாவராத்தமகமான ஸமஸ்த தேவுமங்களையும் போகஸ்தானமாகச் சொல்லுகிறது. ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூநியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணுதிகளையும் அவதாரகந்தமான ஈதிரார்ஜனவசயனம், அவதார விசேஷங்கள், அர்ச்சாவதாரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுண்டான விநியோக விஶேஷங்களால்லிவது. .... (122)

123. இதில், முற்பட்ட அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய் கற்றும் பெழுமெல்லை யின்றிக்கே யிருக்கும் ; நடுவித்துக்குக் கற்றும் கீழமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லை யுண்டாயிருக்கும் ; கால மெங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும். ....

123. இதில் மூவகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் பரிமாணங்கள் சொல்லப் படுகின்றன. சுத்தஸத்வமான முந்தின அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு; எதனுல்? மிச்ரஸத்வாவத்தியாகையாலே. அந்த மிச்ரஸத்வத்துக்கு மேலெல்லையுண்டு; எதனுல்? சுத்தஸத்வாவத்தியாகையாலே. காலத்துக்கு அப்படியொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே அது எங்குமுண்டாயிருக்கும். .... (123)

124. காலந்தான் பரமபத்தில் நீத்யம், இங்கு அத்தியமென்று சொல்லுவர்கள்.

124. எங்குமுண்டான காலந்தான் உபய விபூநியிலும் நித்யமென்று இவ்வாசிரியர்தமக்குத் திருவள்ளம். இங்ஙனங்றிக்கே இதுக்கு விபூநிவிபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லுவாருமுண்டு; அதாவது, காலம் பரமபத்திலே நித்யம், இங்கு அந்தியமென்றுஞ் சொல்லுவர்களென்பதாம். நம்முடைய தாசனாஸ்தாக்கள் தங்களிலேயுண்டான மத பேதம் காட்டில்லார்டி. .... (124)

125. சிலர் காலத்தை யில்லை யென்குர்கள்.

126. புத்யகுத்தாலும், ஆகமத்தாலும் வீத்திக்கையாலே அது சொல்லவோன்னாலும்.

125, 126. பெளத்தாதிகள் காலத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் இல்லை யென்கிறார்கள். அது தவறு; ஸ்தாவரரஜங்கமசூபமான எஸ்லாப் பொருள்களும் கால்க்குத் பரினூழ்முடையனவாகவே காணப்படுவதாலே காலமுண்டென்பது ப்ரத்யஷாலித்தம். தவிர, சிருதி முதலிய ப்ரமாணங்களினாலும் எதித்தம். விசே ஷித்து ஜூயோதிச் சாஸ்தரம் கால நிர்ணயத்தைபே ஜீவநாடியாகக் கொண்ட தென்பது முன்றத்தக்கது. .... (125, 126)

127. பலரும் தீக்கெங்கு நல்லீபெயராகு ந்றவ்யமுன் பெடவ்குர்கள்.

128 பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாராதிகளில் அந்தப்படிமலையாலே அதுவாது. சேராது.

127, 128. வைசேஷிகாதிகள் ப்ருதிவில் முதலாணவைபோலே திக்கென்றாலும் தனியேயாரு தரவ்யமுண்டென்கிறார்கள்; இதுவும் தவறு. நாலுபேர் நாலுதிக்கி லும் நின்றால் நால்வர்க்கும் நடுவானவிடம் ஒருவனுக்குக் கிழக்காய் ஒருவனுக்கு மேற்காய் ஒருவனுக்கு வடக்காய் ஒருவனுக்குந் தெற்காய்த் தோற்றுகின்றது. இதனால் ப்ரதியோகிக்குத் தகுந்தபடி கல்பித்துக்கொள்ளுகையேயாழிய தனிப் பட்ட நீரவ்யமொன்றில்லை யென்பது புலனுகும்; இங்ஙனோ மற்றும் பலவேறுக்களுமின்டு. ஆகவே ஆகாசத்திலோ பூமியிலோ திக்குலுநிதர்த்தப்படுத்தமென்று கொள்வது. ஸ்ரீயதுக்கையை உதயாதிகளுக்கேற்ப ப்ருதிவ்யாகாசங்களுக்குள்ளே திக்கிபாகத் தைக் கல்பித்துக்கொள்ளுமத்தனை யென்றதாயிற்று. .... (127, 128)

129. சிலர் ஆவரணுபாவம் ஆகாரமுன்குர்கள்.

130. பாவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவாது.

129, 130. பஞ்சபூதங்களென்று சொல்லப்படுமதில் ப்ருதிவிலுமதலன் நன்கு பூதங்களைப்போலே ஆகாசத்தையும் பாவருபபதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே ஆவரணுபாவருபமாகக்கொள்ளுவார் பெளத்தர்; * ஆவரியதே அநேந்' என்கிற கரண்வித்பத்தியாலே ப்ருதிவிலுமதலன் ஸ்தூலப்பதார்த்தங்கள் ஆவரணங்களாய் அவற்றிறுக்கையை அபாவமே ஆகாசங்பதவார்யமல்லது 'இது ஆகாசம்' என்று காட்டலாம்படி பாவருபமானதொரு பதார்த்தமன்று என்பது பெளத்தர்களின் மதம். இதுவும் அஸ்து. "அந்த ச்யேந: பததி, அந்த க்ருதர: பததி" என்று ச்யேநாதிகளி னுக்கையை பதநத்திற்கு இடமாய்க்கொண்டு ஆகாசமும் பாவருபேண தோற்றுகையாலே இத்தை ஆவரணுபாவருபமாகச் சொல்லுவது சேராது. .... (129, 130)

131. வேறே சிலர் இதுதனை நித்யம் நிரவயவம் பிபு அப்ரத்யக்ஷமுன்குர்கள்.

132. புதாதியிலே பிரக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில் இல்லாமையாலும், கன்னுக்கு விடையமைக்கையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது.

131, 132. ஆகாசத்தை நித்யமென்றும் நிரவயவமென்றும் விபுவென்றும் அப்ரத்யக்ஷமென்றும் சொல்லுவார்கள் நையாயிக்கைவேசேஷிகர்கள். அதுவும் சேராது. பூதாதியென்கிற தாமஸாறங்காரத்தில் நின்றும் (ஆகாசம்) உண்டான தாகையாலே நித்யமென்ன வொன்னானாலும். ஒன்றில் நின்று முண்டானதொன்றுக்கு ஸாவ்யவத்வம் வீத்தமாகையாலே நிரவயவமென்ன வொன்னானாலும்; விபுவாகில் ஸ்ரீவத்ர இருக்கவேணும்; தன்காரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வியாப்தி யில்லாமையாலே விபுவென்னப்போகாது. பஞ்சகரணப்ரயுக்தமான ரூபமுடையம் யினால் கட்டுலனுக்கு விஷயமாகக்கின்றே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது.

133. நவகிந்தியர்தாலே தோற்றுவதைப்பேசி, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்றீர வதுவஞ்ச ரேது.

133. “வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமங்கு ; ஸ்பர்சத்தைக்கொண்டு அனுமிக்கு மித்தனை” என்றாலும் அவர்கள் சொல்லுவது, அதுவும் சேராது. ஜ்ஞாநேந்திரி யங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு இலக்கானபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஸித்தமாகையாலே தவகிந்தரியந்தாலே தோற்றுகிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்ன வொன்னானது. .... (133)

134. தேஜஸ்வை பென்மாதி பேதத்தாலே பறைவிதம்.

134. இனி, பரஸ்பர விலங்கனாஸ்வபாவங்களான பூத விசேஷங்களில் அறியவேண்டும் அம்சங்கள் முக்யமானவை யெடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. தேஜஸ்வானது, பெளமம் தின்யம் ஒளதர்யம் ஆகரணம் என்கிற பேதத்தாலே அநேகவித மாயிருக்கும் ; தீபாதிகளை பெளமதேஜஸ்வென்கிறது ; ஆதித்யாதிகளை தின்யதேஜஸ்வென்கிறது. ஜூடராக்ரியை ஒளதர்யமென்கிறது. ஸ்வர்ணாதியை ஆகரணமென்கிறது. .... (134)

135. அறில் ரூதிக்யாசி தேஜஸ்வை ஸ்திரம் ; நீபாதிதேஜஸ்வை அஸ்திரம்.

135. இதில் ஸ்திர அஸ்திரவிபாகம் செய்யப்படுகிறது. நெடுங்காலமுள்ள தென்னாவும் காரணத்தினால் ஆதித்யாதி தேஜஸ்வை ஸ்திர மென்கிறது. விகரவில் நசிக்குங் காரணத்தினால் தீபாதிதேஜஸ்வை அஸ்திரமென்கிறது. .... (135)

136. தேஜஸ்வைக்கு நிறம் சீவப்பு ; ஸ்பர்சமென்னியம்.

136. தேஜஸ்வைக்கு இயற்கையான நிறம் விரைவு, தேஜஸ்வதாசத்தங்களில் நிறவெற்றுமை காணப்பட்டால் அது வேறு பதார்த்தங்களின் ஸம்லங்கக்கத்தினாலான தென்று கொள்ளக்கடவுது. உண்ணஸ்பர்சம் ஸ்தல்ஸ்பர்சம் அநுஷ்ணைசீதஸ்பர்ச மென்று மூவகைப்பட்ட ஸ்பர்சத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்சம் ஒளங்கள்யம். தேஜஸ்வதார்த்தங்களான ஸ்வர்ணாதிகளில் ஒளங்கள்யம் ப்ரபலஸஜாதியத்ரவ்யங்களினால் அபிமுதயாக்கயாலே தேன்றானது. .... (136)

137. ஜஹ்துக்கு நிறம் வெவுப்பு ; ஸ்பர்சம் சைத்யம் ; ஜம் மாதுர்யம்.

137. ஜஹ்ததிற்கு இயற்கையான நிறம் வெளுப்பு ; வர்ணபேதம் ஒளாபாதிகம். சீதம்பர்சமே இதற்குள்ளது. ஸ்பர்சபேதமுண்டாவது அந்யஸம்ஸர்க்கத்தாலே. இதற்கு இயற்கையான ரஸம் மாதுர்யம். .... (137)

138. பூமிக்கு நிறம் ரஸம் பறைவிதம்.

138. உலகில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணங்களுக்கும் நாநாவித ரஸங்களுக்குமெல்லாம் உத்பத்திஸ்தானம் பூமியென்றவாறு. .... (138)

139. ஸ்பர்சம் இருக்கும் வாயுவுக்கும் அழுங்குதம்.

139. பூமிக்கும் வாயுவுக்கும் ஸ்பர்சம்—உண்ணமும் சீதமுமன்றிக்கே யுள்ளதான் அநுஷ்ணைசீதம். இவற்றிலும் காதாசித்கமாகக் காணப்படுகிற ஸ்பர்சபேதம் உபாதி ப்ரயுக்தமென்க.

140. இப்படி, அசித்து மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

140. ஆக இங்கனே விவரித்த ரீதியில் அசித்தத்தவம் மூவகைப்பட்டிருக்கும் மென்று சொல்லி இந்த ப்ரகரணம் தலைக்கட்டப்பட்டது. .... (140)

தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

* ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

தத்வத்ரயத்தில் முன்றுவதான ஈச்வரப்ரகரணம்.

அவதாரிகை

இந்த ராஸ்ய கர்ந்தத்தின் உபர்பத்திலே ‘மு மு ஜி வான சேதநனுக்கு மேஜை துங்டாம்போது தத்வத்தைப் பூஞானமுண்டாக வேறொழும்’ என்றாருளிச் செய்து, “தத்வத்தையாவது சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்” என்று அடுத்தபடியாக அம்முன்று தத்வங்கள் இன்னவையென்று விபலித்துக்கூடியது, சித்தும் அசித்து மாகிற இரண்டு தத்வங்கள் நூடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிஶேஷங்களை ஸ்வயக்தமாக அருளிசெய்தாராயிற்று—கீழ். இனி. அவ்விரண்டு தத்வங்களுக்கும் நியாமகனுண ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகள் சென்னியவருளிச் செய்யப்படுகின்றன. ... *

141. ஈச்வரன், அகிலலேய ப்ரத்யநீதாந்த ஜ்ஞாநாந்ததைக் ஸ்வரூபனும், ஜ்ஞாந ஈக்த்யாதி கல்யாணகுணகணமித்தனும் ஈகலைக்கூக்கல்தீ ஸம்ஹார கந்தாவாய், “ஆந்தோ ஜ்ஞாநார்த்தார்த்த ஜ்ஞாந்” என்கிற சதுர்வித புருஷங்களுக்கு மாச்சியலையும், தர்பார்த்தகாம மெஷாக்கிய சதுர்வித பலப்ரத னும், விவக்கணவிக்கரை யுக்தனும், ஏந்தி பூரி நீள நாயகனுயிருக்கும்.

141. இதில் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிவைவலக்ஷணங்களையும் ஸங்க்ரஹேண பேசப்படுகிறது. [அகில ஹேயப்ரத்யநீதக-அநந்த-ஜ்ஞாநாந்ததைக் ஸ்வரூபனும்] அகிலஹேயப்ரத்யநீதகஸ்வரூபனும், அநந்த ஸ்வரூபனும், ஜ்ஞாநாந்ததைகளஸ்வரூப னும் என்று யோஜித்துக்கொள்வது. ஈச்வரஸ்வரூபமானது ஸமஸ்தஹேயப்ரதி பட்மாயிருக்கு மென்றும், தரிவிதபரிச்சேதரஹுதமாயிருக்கு மென்றும், ஸ்வயம் ப்ரகாஶத்வமும் ஸாக்ருபத்வமுமே வடிவாயிருக்குமென்றும் சொன்னபடி. [ஜ்ஞாந ஈக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனும்] ஜ்ஞானம் ஈக்தி பாலம் ஜூஸ்வர்யம் லீர்யம் தேஜஸ்ஸு தனை வாத்தஸ்ஸும் ஸெளாசீஸ்யம் முதலான பரமபோக்கிய குண ஸமுறைங்களாலே அலங்கருதனும் [ஸகல ஜுகத் ஸர்க்கல்ஸுதிதி ஸம்ஹாரகர்த்தா வாய்] ஸமஷ்டி ஸ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸகல கார்ய வஸ்துக்களையும் படைத் தளித்து அழிப்பவனும். [*ஆந்தோ.... சதுர்வித-புருஷர்களுக்கும் ஆச்சிரயனையனும்] ப்ரங்கடைச்சவர்யகாமன் கேவலன், அழிவைச்சவர்யகாமன், பரமபுருஷார்த்த ஸக்ஷண பகவத் ப்ராப்திகாமன் என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட நால்வகை யதிகாரி களுக்கும் பஜிக்கத் தக்கவனும். [தர்மார்த்த காமமோகாக்கிய சதுர்வித பலப்ரத னும்] அறம் பொருளின்பை வீடென்கிற நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையுமளிப்பவ னும். [விலக்கணவிக்கரஹயுக்தனும்] “விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலும் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்’ (181) என்று தொடங்கி மேலேயருளிசெய்கிற வைவலக்ஷணங்களையதையுடைய விக்ரஹத்தோடே சுடியிருக்குமவனும். [ஸ்ரீமூர்த்தி நீளாநாயகனுயிருக்கும்] *கூந்தல் மலைமங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வனுயிருப்பவன் ஈச்வரன் என்றதாயிற்று. .... (141)

142. அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனுக்கையாவது—தமஸ்ஸாக்குத் தேஜஸ்ஸா போலேயும், ஸ்ப்பாத்துக்கு குடுடைப்போலேயும் விகாராற் தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமயிருக்கக.

142. கீழ்க் குருக்கிணாயில் சொல்லப்பட்டவை விரிவாக உபபாதிக்கப்படுகின்றன மேல். முதலில் “அகில ஹேயப்ரத்யநீக—அநந்த—ஜ்ஞாநநந்தைகள்வருபானுய்” என்றதில் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்தவம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேஜஸ்ஸா இருக்குமிடத்தில் தமஸ்ஸா எப்படியனுக்காதோ, கருடனிருக்குமிடத்தில் ஸர்ப்பம் எப்படியனுக்காதோ அப்படி திரிவித சேதநாசேதந தோஷங்களும் தன்பக்களில் அனுகவொள்ளுதபடி யிருக்கைதான் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாவது. (142)

143. அந்தமுகையாவது - நித்யனுய், சேநாசேநாங்களுக்கு வ்யாபகனுய், அந்த்யாமியாயிருக்கக.

143. அநந்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேஶபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்துபரிச்சேதமாகிய மூவகை; பரிச்சேதநங்களுமில்லாமைதான் அநந்தத் வமாவது. நித்யனுகையாலே ‘இன்னாகாலத்திலுள்ளான், மற்றெரு காலத்தில் இலன்’ என்கிற கால பரிச்சேதமில்லாமை; ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் யியா பகனுயக் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே ‘இன்ன தேஶத்திலுள்ளான், மற்றெரு தேஶத்தில் இலன்’ என்கிற தேஶ பரிச்சேந மிகீலாமை. ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு வேறெருகு ப்ரகாரியில்லாதபடியிருக்கையாலே இன்ன வஸ்துபோலேயன்கிற வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை. .... (143)

144. அந்த்யாமியானால் தேஷங்கள் வாராதோவென்னில் ;

145. ஏராகங்களை பாலியாதிகள் ஜீவாத்யாவுக்கு வாராதப்போலே, திரிவித சேநாசேநா தோஷமுமிக்கவுக்கு வாராது.

144, 145. ஸகல சேதநாசேதநங்களோடும் தான் ஒட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே அந்த்யாமியாயிரானின்று வென்னாருல் அங்பவற்றின் தோஷங்கள் இவனுக்கு வாராதோவென்னில்; ஜீவாத்மாவானவன் இந்த ஸரீரத்தை அதிஷ்டித்து ஸ்வாதிநமாக நிர்வாரித்துக்கொண்டிரா நிற்கச் செய்தேயும் ஸரீரத்தினுடைய இளமை முதுமை முதலால விகாரங்கள் உள்ளுறையுமந்த ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, ஈச்வரன் திரிவித சேதநாசேதனங்களுக்கும் அந்த்யாமியாயியாயிலுமில்லை ஸரீரமாகக் கொண்டிரா நிற்கச் செய்தேயும் அவற்றின் தோஷம் ஈச்வரங்களுக்கு வாராது. (இதற்கு மேலும் ஒரு மாப்பக தோன்றும்.) ஸரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு ஸரீரத்தின் பாலிய யெளவநாதி கள் வந்ததில்லையேயாகிலும் ஸரீர ஸம்பந்தமடியாக நுக்கம் அஜ்ஞானம் முதலியன வருகிறப்போலே ஈச்வரங்களுக்கும் ஸரீரபூதங்களான இவற்றே குண்டான சேர்க்கையினுலே இங்களே சில தோஷங்கள் வாராதோவென்று சங்கிக்க நேரும்; வாராது. ஜீவாத்மா ஸரீரத்தினுள்ளே ப்ரவேசிப்பதற்கு மேற்கூட கருமம்; ஈச்வரன் ப்ரவேசிப்பதற்கு மேற்கூட கருமமன்று, அநுக்ரஹம். ஆக ப்ரவேசாமேதுவிசேஷத்தாலே ஸரீரங்களின் தோஷம் தத்துவமாயியான ஈச்வர நுக்கு வாராது.

146. ஸ்ரூநாந்ததை ஸ்வருபனுக்கொவது - ஆநந்தருப ஸ்ரூநாந்து யிருக்கை.

147. அதாவது - கட்டடங்க அறுகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.

148, 147. [இப் பிரகரணத்தின் முதல் குரிணயில் “ஸ்ரூநாநந்ததை ஸ்வருபனுய்” என்றது உபாதிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞாநாநந்ததைகள் ஸ்வருபத்வமாவது என்னென்னில்; ஆனந்தருபமான ஞானத்தை யடையனுயிருக்கை என்னப்படுகிறது. ‘ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையுமே ஸ்வருபமாகவுடையலுயிருக்கை’ என்று சப் தார்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க அங்குணம் சொல்லாது; ‘ஆனந்த ருபஜ்ஞானனு யிருக்கை’ என்றது ஏனென்னில்; ஞானமென்றும் ஆனந்தமென்றும் பிரித்துச் சொல்ல இரண்டு அவஸ்தாதயின்றிக்கே, ஞானமே ஸ்வருபமாய் அதுதான் அறுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே. அதாவது ஸ்வருபமுள்ள பரப்பெங் கும் அறுகூலமாயும் ப்ரகாசமாயுமிருக்கையே ஸ்ரூநாநந்ததை ஸ்வருபத்வமென்ற தாயிற்று. ஸ்வருபத்தில் அறுகூலமல்லாததும் ப்ரகாசமல்லாததுமான இடமே கிடையாதென்றுணர்க. அறுகூலத்வமாவது ஆஹ்லாதகரத்வம்; ப்ரகாசத்வ மாவது—அந்யாதீந ப்ரகாசமாயிருக்கை யானிக்கே தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கை.

148. இவனுடைய ஸ்ரூநாந கந்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் நீத்யங்களாய், நில்லீமங்களாய், நில்லங்கியங்களாய், நிருபாதிகங்களாய் நித்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிகரிதங்களா யிருக்கும்.

148. [ஆகக் கீழே ஸ்வருப வைவலகங்களையும் உபாதிக்கப்பட்டது; இனி, ஸ்வருபத்தைப் பற்றியிருக்கும் திருக்கல்யாண குணங்களினுடைய வைவலகங்களையும் உபாதிக்கப்படுகிறது.] இப்பெருமானுடைய ஸ்ரூநாநம் உக்தி பலம் ஒருச்வர்யம் வீரயம் தேஜஸ்ஸூ வாத்ஸல்யம் ஸௌரீயம் ஸௌரீயம் வீரயம் முதலான ஸகல குணங்களும் உத்பத்தி விதாசங்களுடையன வாஸ்ஸாமல் ஸ்வருபத்தைப் பற்றியிருக்கையாலே நிதயங்களாயிருக்கும். ஒரெராஸ்றே அவதிகாணவொண்ணுதிருக்கும். என்னித் தலைக்கட்ட முடியாதிருக்கும். ஒருஉபாதியால் உண்டாகையன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகங்களாயிருக்கும், ஹேயகுணங்களோடே கலசியிருக்கையாகிற குற்ற மில்லாதே யிருக்கும். ஒப்புயர்வுமற்றிருக்கும். ... ... (148)

149. இவற்றில் வாந்ஸல்யாதிக்கலுக்கு விளையமநூலர், சௌரீயாதிக்கலுக்கு விளையம் ப்ரதிகூலர்; இவற்றுக்குக் காரணமான ஸ்ரூநாநகந்த்யாதிக்கலுக்கெல்லாமும் விளையம்.

149. கீழே சொல்லப்பட்ட கல்யாண குணங்களுக்கு மூன்று வகுப்புகளிலே சேர்க்கையுள்ளது; வாத்ஸல்யாதிக்களென்று ஒரு வகுப்பு; சௌரீயாதிக்களென்று ஒரு வகுப்பு; ஸ்ரூநாநகந்த்யாதிக்களென்று ஒரு வகுப்பு; அங்கு இம் மூன்று வகுப்புகளி லும் சேர்ந்த குணங்களை யெடுத்து இவற்றுக்கு விளையம் காட்டப்படுகிறது. (அதாவது, இன்ன குணம் இன்னுரித்தத்திலே உபயோகப்படுமென்பது காட்டப்படுகிறதென்கை.) வாத்ஸல்ய ஸௌரீய ஸௌரீலப்யாதி குணங்களுக்கு ஆச்சி தர்கள் விளையுத்தர்கள். சௌரீய வீரய பராக்கரமங்களுக்கு ஆச்சிரித விரேரதிகள் விளையுத்தர்கள். கீழ்ச்சொள்ள வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் சௌரீயாதி குணங்களுக்கும் ஊற்றுவாயான ஜ்ஞானாநகந்த்யாதி குணங்களுக்கு எல்லாரும்

விஷayழுதர்கள். ஆச்சிரித ரசான்னதிகள் செய்யவேணுமானாலும், ஆச்சிரித விரோதி நிரஸநாதிகள் செய்யவேணுமானாலும், ஜ்ஞானம் சக்தி முதலை ஆறு குணங்க னோடு கூடியே நிர்வாஹிக் வேண்டுகையாலே யென்க. ... ... (149)

150. ஜ்ஞானம் அஜ்ஞாக்கு; சக்தி அசக்தர்க்கு; கூடுபை துக்கி களுக்கு; வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு; சீலம் மந்தர்க்கு; ஆர்ஜுவம் குடிலர்க்கு; ஜெவனஹார்தம் துஷ்டவருதயர்க்கு; மாத்தாவம் விசோவ பிருக்களுக்கு; ஜெவலப்யம் கணவாரைப் பட்டவர்களுக்கு; இப்படி யெங்கும் கண்டு கொள்வது.

150. திருக்குணங்களின் மூன்று வகையாக்கி அவற்றுக்கு விஷயங்கள் காட்டப்பட்டன சீம்; குணங்களுக்குத் தனித்தனியே விஷயம் நியமமுண்டாகையாலே அதுதன்ஜீயம் காட்டவேண்டி, சீமெடுத்த குணங்களிலே சிலவற்றுக்குத் தனியே விஷயங்கள் காட்டப்படுகின்றன. [ஜ்ஞானம் அஜ்ஞாக்கு] தேநநாட்டைய ஹிதா ஹிதா நிருப்பனாத்திர்கு உடலான ஞானமானது, தங்களுடைய ஹிதா ஹிதா நிருப்பனாத்திர்க்களில் ஞானமற்றிருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும்; [சக்தி அசக்தர்க்கு] அகடிதகடனு ஸாமர்த்தியமாகிற சக்தியானது தங்களுடைய இந்டா நிஂடப்ராப்தபரிஹாரங்களில் ஈக்தியற்றவர்களினுடைய கார்யமளித்திர்கு உறுப்பாயிருக்கும். [குழமை ஸாபராதர்க்கு] குற்றங்களைப் பொறுப்பதாகிற குதமையானது குற்றவாளர்களாகத் தங்களை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [க்ருபை துக்கிக்களுக்கு.] பிறப்புந்துயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதிருக்கையாகிற க்ருபையானது கழுவாரார் துக்கையென்று அலைநீர்க்கடலுள்ளுந்தும் நாவாய்போல பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை முதலான துக்கமுண்டையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு] அன்றீன்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை விரும்பி புஜிக்கும் பசுவைப்போல் ஆச்சிதிருடைய தோஷங்களை வோக்யமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாத்ஸல்யமானது அவித்யாக்மாதி தேஷி விசிஞ்சிட்டர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [சீலம் மந்தர்க்கு] பெரியவன் தாழ்த்தவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமாகிற சீலமானது தங்களுடைய தன்மையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஆர்ஜுவம் குடிலர்க்கு] கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனுமிகுக்கையாகிற ஆர்ஜுவமானது தங்களுடைய கரணத்ரயத்திலும் நேரமையில்லாமையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஸௌலூஹர் தம் துஷ்டற்றுநிருதயர்க்கு] எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித் திருக்கையாகிற ஸௌலூஹர் தமானது எப்போதும் நீக்கமயையே சித்தித்திருக்கும் துஷ்டற்றுநிருதயர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [மார்தவம் விச்லேஷபீருக்களுக்கு] ஆச்சிரித விச்லேஷம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையாகிற ஸௌலூஹர்யகுணம் தன்னைப் பிரிந்திருக்க அஞ்சமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஸௌலப்யம் கணவாரசைப்பட்டவர்களுக்கு] அதீந்தரியமான விக்ரயிருக்கும். [ஸௌலப்யம் கணவாரசைப்பட்டவர்களுக்கு] அதீந்தரியமான விக்ரயிருக்கும். கண்ணானாக்களுக்கும் விஷயம் கண்டுகொள்க. ... (150)

151. இப்படி, ச்வர்ண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர் நோவு கண்டால், ஐயோ! என்றங்கி, அவர்களுக்கு கெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சீந்தது, தளக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் கெய் யாதே, நிலாத்தென்றால் சந்தாம் தன்னீர்போலே பிறர்க்கேயாய், நன்னீயாசர் யித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்மஜ்ஞாநவுகுத்தங்களாலும்போன்ற நிக்கும் பாராதே. தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் நஞ்சயாய், ஸாந்தபிந்துக்ளையும் வைத்திகள் புதர்க்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே அரியன செய்தும், அவர்களேபதித்தங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பன்னிடில்லாதவற்றையும் முன்டாக்கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்க தன்னையும் தன்னுடையையையும் ஏறங்கி, அவர்கள் கர்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்குத்தயனும் தான் கெய்த நன்மைகளைன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸாக்குத ஸ்வத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாரிதங்களான ரண்களை மறக்கும்படி பெல்லா நகையிலும் இவீரியனும், பார்யா புதர்கள் குற்றங்களைக் காணுக் கண்ணிட்டிடுக்கும் புகுதிலைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளதால் நினையாகே. குற்றங்களைப் பேசிய பிராட்டியார் காட்டிலும் அவளோடே மறந்திருத்தத் தின்னியியலும் நின்ற ரக்கித்து, காமித் திட்டய அழக்கு உக்குரு காழுகளைப்போலே அவர்கள் நோவங்களை போக்க கொண்டு அவர்கள் பக்கல் கருணார்யத்தாலும் செல்வியனும், பிரித்தால் அவர்கள் வியலைம் குளப்படி யென்னும்படி தானிடுபட்டு அவர்களுக்குப் பாங்காக் காத் தன்னைத் தாழவிட்டு அவர்களுக்குக் கட்டவுடியுக்கவுமாப்படி யேவீயனும், அன்றீன்றீகன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னைக் கால்தையும் புல்லிட வந்தவர்களை யும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் சேற்றுநாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸாக்களை யும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு யேதும்.

151. ஸர்வேச்வரன் இத்தகைய திருக்குணங்களோடு கூடினவனுகை மாலே அடியார் பக்கலில் பரிமாறிப்போரும்படித்தகைப் பரக்கப் பேசுகிறது. பிறர் நோவுபடக் கண்டால் காருணிக்குன்றைக்கயாலே ஐயோவென்றிடுபட்டிடருப்பன்; சௌலஹர் தவானுகையாலே ஆச்சிரிதர்கள் அறிந்த காலத்தோடு அறியாத காலத் தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்திலும் அவர்களுக்கு ஸகலவித மங்களங்களையும் ஆசம்ஸிலிப்பவனுயிருப்பன்; ஆச்சிரித பரதத்த்ரனுகையாலே ஏநிலாத் தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர் முதலான அசேதநுப் பொருள்களைப் போலே, தனக்கேயாயிருப்பதும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருப்பதுமன்றிக்கே பிறர்க்கேயாயிருப்பன்; ஸாம்ய குண்யுக்குனுகையாலே அஷ்யார்கள் நிறத்தில் பிறப்பு அறிவு நடத்தை முதலியவற்றுலுண்டான தண்மை பாராமல் பரிமாறுவான்; அசரண்யசரண்யனுகை யாலே 'தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, பிறரும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, என்று அறுதியிட்ட நிலைமையைல் 'பற்றிலார் பற்ற நின்றுனே!' என்கிறபடியே தான் ரக்ஷகனுயிருப்பன்; ஸத்யகாமனுகையாலே கூமா தவத்தோன் புத்தநிரன் போய் மறி கடல்வாய் மாண்டாகை* என்கிறபடியே தெடுக்காலத்திலே க்டல்கொண்டுபோன ஸாந்திபதிபுதர்னையும், * பிறப்பகதத்தே மாண்டெடாழிந்த வின்னைகளை நால்வரையும் * என்கிறபடியே ஜனித்தபோதே பற்றதாயும் காணப்பெறுதபடி நாய்ச் சியார் தங்கள்

ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஆழமுறிக்கக் கைதப்பிப்போய் சுட்டரொளியாய் நின்ற தன் னுடைச் சோதியிலே நிடந்த வைத்தின் பின்னொலையும் அவ்வாவனுபங்களோடே மீட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாப்போலே அரியன செய்தும் அடியார் விரும்பின வற்றைத் தலைக்கட்டுவென்; ஸத்ய ஸங்கல்பஞ்சக்யாலே, உத்தாநபாத புத்ரனுண த்ருவனுக்கு ஸ்வர்க் கோகத்தினுடைய மேலெல்லையிலே அழர்வமாயிருப்பதொரு ஸ்தானத்தைக் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே அடியார்களுக்கு முன்பில்லாத வற்றையும் முல்லாடாக்கிக் கொடுப்பார்; இது அழர்வ போக்கியங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்ல அமோக் லங்கல்பஞ்சக்யாலே. [தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலே யிருக்கத் தன்னொலையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி] தங்கள் தய்கள் உடைமையைத் தாங்கள் தாங்கள் எடுத்து விநியோகம் கொள்ளுமா போலே கொள்ளலாம்படி ஆத்மாத்மீயங்களைக் கொடுத்தருள்ளன். இது ஒன்றாரிய ரூணத்தின் காரியம். [அவர்கள் காரியம் நலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்க்ருத்யனுய] அடியார்களின் காரியம் நிறைவேற்றினால் அவர்கள் க்ருதக்க்ருத்யராக்கயன்றிக்கே தான் க்ருதக்க்ருத்யனுனதாக அபிமானிப்பன். இது 'க்ருதி' என்னும் குணத்தின் காரியம். [தான் செய்த நல்லமைகளில் ஒன்றையும் நினொயாதே அவர்கள் செய்த ஸங்க்ருதவுத்தையே நினொத்து], தன் பக்கறிலே 'சரணம்' என்கிற உக்தி மாத்ரமாகிற ஸங்க்ருத லேசத்தைப்பண்ணினால் அவர்களுக்க்ருத்தான் எல்லா நல்லமைகளும் செய்தாலும் சூட அவற்றை ஒன்றையும் நினொயாதே அவர்கள் செய்த ஸங்க்ருத லவத்தையே நினொத்திருப்பன். இது க்ருதஜ்ஜுதா காரியம். [அநாதிஹாலம் வாசதிதய்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி எல்லா தகச்சியிலும் இனியனுய] தெடுங்காலமே பிடித்துக் கொனுத்திக்கிடக்கிற ப்ராக்க்ருத விஷய ரஸங்களை அறவே மறக்கும்படி. ஸ்வரவஸ்துதயிலும் இனியனுயிருப்பன். இது மாதுரியமென் நூர் குணத்தின் காரியம். [பார்மா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கும் புகுவிளைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவள்ளத்தால் நினொயாதே] மக்கள் மிலையியருடனே சூடிவர்த்திப்பாடு புகுங்கள் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணுதாரப் போலே யிருக்குமா போலே அடியார்கள் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவள்ளத் தால் நினொயாதிருப்பன். இது சாதுரிய காரியம். அடியார்களின் குற்றங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்க வல்லவனுக்கையே சாதுரியம். [குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவரோடே மறுதலைத்துத் தின் னியனுய நின்று ரஸநித்து] கொள்ளந்து செய்யவேண்டும்படி தவங்கு அபிமதையாய் சேதந் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுமவளான பெரியபிராட்டி. *தாமரையானாகிலும் சிதருகரக்குமேல் கண்கிறபடி.யே குற்றங்களைக்காட்டினாலும் என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் + என்று அவரோடே மறுதலைத்து நிலைக்கிலையாதே நின்று ரஸநித்து. இது ஸ்வதந்தியமின்னும் குணத்தின் காரியம். [காமிநியுடைய அழுக்குக்கும் கா முகளைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்ய மாக்ககொண்டு] காதலியிங் நிறத்தில் ப்ராவன்யத்தாலே அவனுடம்பிலமுக்கை விரும்பும் காமுகளைப் போலே அடியார்களானவர்களின் பரக்குதி ஸம்பந்தாதிகளான தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுவன். இது ப்ரணயித்வமென்கிற

குணத்தின் காரியம், [அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனுய்] மன மொழி மெய்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேட்ராயிருக்குமவர்கள் திறத்தில்; நீர் ஏறுத மேட்டு நிலங்களிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னை அழைத்து தரிகரணங்களாலும் செவ்வியனுப்ப் போருவன். இது அர்ஜுவமென்னும் குணத் தின் காரியம். [பிரித்தால் அவர்கள் வயஸ்நம் குளப்படியென்னும்படி தானேடு பட்டு] * ஊர்த்வம் மாஸாந் நஜீவிஷ்டே + என்றால் * நல்வேயம் குணமாபி + என்கிறபடியே, உன்னைப் பிரித்தால் அடியார்படும் வயஸ்நமானது, கடல்போன்ற தன் வயஸ்நத்துக்கு ஒரு குளப்படி. மாத்திரமென்னும்படி. தான் கிலேசப்படுவன். இது மார்தவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு] பிறப்பு அறிவு முதலானவற்றால் தண்ணிரப்பாயிருக்கு மவர்களுக்கு அநுகூலமாக ஸர்வோத்தக்ருஷ்டனான தன்னைத் தாழவிடுவன். இது ஸெளசீலிய குணத்தின் காரியம், [அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எனியனுய்] அவதார தகையிலே நவநீத சௌரிய வ்யாஜத்தாலே ஓர் நெடுங்கயிற்றால் ஊரார்களைல் லாருஷ் தாண்வரவோடே நீராவெகுளியனாய்ச் சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப + என்கிற படியே யசோதாதிகளுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எனியனுயிருப்பன். இது ஸெளலப்யகாரியம். [அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்ஸிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸுவிகளையும் விட்டு ஸ்நேநவித்துக்கொண்டு போரும்.] அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாபான பசுவிரங்கி, முன்பு தான் ஸ்நேநவித்துக்கொண்டு போந்த முன்னணைக் கன்றையும், தனக்கு போக்யமான புல்லீஸிட வந்தவர்களையும்கூட மூசிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே வெல்லப்பையன பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேந விஷயமாய்ப் போந்த நிதயஸுரிகளையும் தள்ளிவிட்டு இன்று ஆசரயித்தவர்களை ஸ்நேநவித்துக்கொண்டு போருவன். இது வாத்ஸல்ய காரியம். ... ... (151)

152. இவனே ஸகலஜக்துக்கும் காரணபூரவ்.

152. ஆக இவ்வளவும் “ஜ்ஞான ஶக்த்யாதிகல்யாணகுணகண பூஷித னுய்” என்றது விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி: “ஸகல ஜுகத்ஸர்க்கள் திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றது விவரிக்கத் தொடக்கமாகிறது. [இவனே ஸகல ஜுகத்துக்கும் காரணபூரவன்.] கீழ்ச்சொன்ன விலகஷண ஸ்வருப குணவியிஷ்டனான ஸ்ரீமந்தாராயணனே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி குபங்களான ஸமஸ்த காரியங்களுக்கும் காரணபூரதனுயிருப்பன். ... . (152)

153. கலர் பரமானுவைக் காரணமென்றார்கள்.

154. பரமானுவீல் ப்ரமாண்யில்லாமையாலும், ச்ருதி ஸ்ரோதத்தாலும் அதுசேரது.

153, 154. பெளத்தர் ஆர்ஹதர் வைபோஷிகர் முதலானார் ஈச்வரனை ஜுகத்காரணமென்று கொள்ளாதே பரமானுவை ஜுகத்காரணமாகக் கொள்ளுவர் கள். அது சேரது. ஏனென்னில்; ஜுகத்காரணமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமா

ஜனுக்கள் ப்ரத்யக்ஷைத்தமுமல்லாவல் ஆகமளித்தமுமல்லாமல் அனுமாநத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்த்தால் அது ஆகமவிருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே அனுமாநளித்தமுமல்லாமலிருக்கையாலே பரமானுஸ்த்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமுமில்லாமையாலும், ஈச்வரனினேயே ஜகங்காரணமாகச் சொல்லுகிற க்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும் பரமானுக்கள் ஜகத்காரணமென்பது சேராது. (158, 154)

155. காபிலீ ப்ரதாநம் காரணமென்றுக்கள்.

156. ப்ரதாநம் அசேந மாதையாலும் ஈச்வரன் அவிஷ்டியாதபோது பரிமைக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ரூஷி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

155, 156. இனி, ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வத்தந்த்ரகாரணமென்று சொல்லுகிற காபிலமதம் [அதாவது ஸாங்க்யமதம்] நிராகரிக்கப்படுகிறது. கபிலமத நில்டரான ஸாங்க்யர்கள், மண்ணுக்குவமான பாளைக்கு மண்தானே காரணமாகி ரூபபோலே ஸுத்வ ரஜஸ்தமோமயமாயும் ஸுகதுக்க மேற்றாத்தமகமாயுமிருக்கிற ஜகத்துக்கு குணத்ரயத்தினுடைய ஸாம்யஞபமான ப்ரதாநமே ஸ்வத்தந்த்ரமான் காரணமாயிருக்குமென்று சொல்லுவர்கள்; அதுவும் சேராது. ஏனென்னில், விசித்ர ஜகத்தின் வடிவமாகப் பரிணமிக்கும்தந்தில் இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யமற்ற வஸ்துவாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டித்த போதொழியிப் பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், அவனுடைய அதிஷ்டாந மொழியவும் பரிணமிக்குமாகில் ஸதாஸ்ரஷ்டியோயிச் செல்ல வேண்டுமதெழிய ஸம்ஹந்ருதமாய்க் கிடப்பதென்பது கூடாமையாலே காலபேதத் தால் வருகிற ஸ்ரூஷி ஸம்ஹாரவ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் என்று கொள்க.

157. சேதநலும் காரணமாகமாட்டால்.

158. கம் பரதந்த்ரனுயாய் துக்கியுமா யிருக்கையாலே.

157, 158. அசேநமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பகுத்தை நிரளித்தபின் சேதநனை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளும் பாசுபதாநிமதம் நிரளிக்கப்படுகிறது. ஆகமளித்தலுன ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், ஆநுமாநிகளுன ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், பாசுபதவைசேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன் சேதருவிலே ஒருவனே; *ஹிரண்ய கர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே இத்யாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாரு மூனர். இவனும் சேதநரிலே ஒருவனே. ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் ஜகத்காரணமாவதற்கு யோக்யதையுடையரல்லர்; எத்தாலேயென்னில்; ஜகநாந ஶக்திகளின் ஸங்கோசத்தினுடே தான் நினைத்தபடி ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் கர்மபரதந்திர னுயும், ஆநந்த ஶாலியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே மூன்றைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி துக்கியாயுமிருக்கையாலே, தலையறுப்பாரும் அறுப்புண பாருமாய்க் கொண்டு கர்மபரவஶர்களாயும் துக்கிகளாயுமிருப்பாக்கு ஜகத்ஸ்ரஷ்டி

முதலை வயாபாரம் எங்கானே பொருந்தும். அகர்மவச்யனும் ஆதந்தமயனும் அஸங்குசிதஜ்ஞாந ஶக்திகளுமான ஸர்வேச்வரனுக்கே இது கூடுமென்றதாயிற்று.

158. ஆகையால் சுல்லனே ஜகத்துக்குக் காரணம். .

159. சேதநாசேதநங்களின்டும் காரணமாவதற்கு யோக்யதையில்லை யென்று நிருபிக்கப்பட்டுத் தீர்ந்தபடியாலே முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம். ... . (159)

160. இவன் காரணமாகிறது-அவித்யா கர்ம பரநியோகாநிகளைன்றிக்கே ஸ்வேச்கையாலே.

160. லோகத்திலே அவித்யாகர்மங்களாடியாகவும் பிறருடைய கட்டளை யடியாகவும் காரணமாகை உண்டாக்கப்பாலே அவற்றைக் கழித்து ஸர்வேச்வரன் காரணமாவதற்கு மேறு சொல்லப்படுகிறது. அவித்யாகர்ம நிபந்தனமான காரணத்வம் ஸகல ஜங்குக்களிடத்திலும் காண்பதாரும். அதாவது உலகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க் கொண்டுவருகிற காரணத்வம் விஷயமாக ப்ராவண்யமேறுவான அஜ்ஞானத்தாலும் கருமத்தாலுமன்றே. அதில் ஸாஸ்த்ர வச்யமானவற்றிலுடைய உத்பாதகத்வம் கர்மப்; தாநமாயிருக்கும்; அப்படியல் லாதது அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும் ஒன்றைப்பொன்று விட்டிராது. அதிகாரி புருஷர்களான பிரமன் முதலானுருடைய காரணத்வம் பரநியோகத்தையே பிரதாநமாகக் கொண்டிருக்கும். அவித்யை முதலான அவத்யங்கள் தட்டாத வனுப் தனக்கொரு நியாமகிளின்றிக்கேயிருப்பவனுண ஸர்வேச்வரனுடைய காரணத் வத்திற்கு அவன்தன்னுடைய இச்சையொழிய வேறு மேற்கொள்ளும். ... (160)

161. ஸ்வளங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வகுக்தமற்றிருக்கும்.

161. ஸ்ருஷ்டி முதலானவை இச்சையாலே யானுலும் இதுதான் ஆயாஸ ரூபமாயிருக்குமோவென்னில்; இராது. யத்தந்திரப்பமான காயிகவ்யாபாரத்தாலவன் நிக்கே அயத்தமான மாநஸவ்யாபாரசுபமான ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்தான் அடங்குக்கு அநாயாஸமாயிருக்கும்; நினைந்த வெஸ்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாப் முதலிற் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துஞ்செருமை என்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்லை இங்கு நினைப்பது. ... (161)

162. இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல ஸீலை.

162. அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிறும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுயப் பரிசூணனு யிருக்குமவனுக்கு இந்த வியாபாரத்தினால் ப்ரயோஜநமென்னென்னில். மென்பல்லுயிர்களுமாகிப் பல பல மாய மயக்குக்களால் இன்புறுமில் வினையாட்டுடையான்* என்றும், *நளிர் மாமலருந்தி லீட்டைப் பாஸ்னி விளையாடும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் லீலையாகவே நடக்குமிரு. ஸார்வபெளமாரான ராஜாக் களுக்குச் சூது சதுரங்கமாடுதல் முதலியன போலவும், சிறுவர்களுக்கு மனந் கொட்டகமிழுத்தல் முதலியன போலவுமாகக் கொள்க. ... ... (162)

இங்கே ஒரு சுவகையும் ஸமாதானமும்

ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலீலை யென்று சொல்லி விடலாமோ? * சென்று சென்றுகிலுங் கண்டு சன்மாய்கறிப்பாளன்னரி ஓன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் * என்றும் * உய்யவுலகு படைத்து * என்றும் * விசித்ரா தேவ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும் * என்றும் சேதநருடைய உழூஜிவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதாகச் சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்குப் போக்கு என்? என்று சுவகையுண்டாகக் கூடியது. (இதற்கு ஸமாதானம்) சேதநேஜந ஜீவநமாயிற அதுவும் ப்ரயோஜநமாயிருக்கச் செய்தேயும்: லீஸயே முக்கிய ப்ரயோ ஜநமாயிருக்கும். நினைத்தபடி செய்யவெல்ல சக்திமானுன ஸர்வேச்வரன் ஸ்கலாதி: மாக்களோயும் சுதாலத்திலேயே முக் கீ பெறுவிக்க ஸ்லவானுயிருக்கச் செய்தேயும் எர்வாத்தமநா ஸ்வாதிநரான ஆத்மாக்களோ கருமத்தை வ்யாஜநமாக்கிக் கைகழிய விட்டு சாஸ்த்ரமியாக்கறாயிலே வர்வார அங்கீகிப்பே. வென்றிருக்கிற விது லீலா ரஸத்தில் விருப்பத்தாலேயன்றே. லீலா விடூதியென்றே இதற்குப் பெயராயுமிரா மின்றதே. ஆக இவ்விடூதியில் லீஸயே ப்ரசர ப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகை யாலே ப்ரஹ்மஸ்த்ரகாராதிகளெல்லாரும் ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் லீலையோகச் சொன்னவிது பொருந்து மென்க.

163. ஆலை, வம்சுயார்த்திய லீஸ ரீஸப்பாடு வென்னில்?

164. வம்சுயந்தாலும் லீஸயாக்கயாலே துசியாது.

163, 164. இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது லீலாச்ததமாகவானால் ஸம்ரூர தாசயில் லீலை குகீஸ்யாட்டாவென்னில், மணற் கொட்டகமிழைத்து லீலையாடுகிற சிறுவர்களுக்கு இழைத்த கொட்டகத்தை அழித்துப் பொக்குக்கதானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே ஸ்ருஷ்டித்த ஜகத்தை ஸம்ரஹிப்பதுதானும் ஸ்ருஷ்டி போலவே லீலையா யிருக்குமாதலால் அப்போதும் லீலை குகீஸ்யாது. ஆக, இவ்வள வாலும் சொல்லிற்றுயிற்று-சக்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணமென்றும், பரமாஜுவோ ப்ரதாநமோ ப்ரஹ்மருத்ராதி சேதநூக்கேர காரணமாக மாட்டார்களென்றும், ஸர்வேச்வரன் காரணமாகிறதும் வேறு ஹேதுக்களாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலேயென்றும், ஸங்கலப மாத்ரத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் அநுயாஸமாயிருக்குமென்றும், இது தனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலை யென்றும் (சொல்லி நின்றது). (163, 164)

165. இவன் தனே, ஜகத்தாய்ப் பரிசைக்கயாலே உபாதநமாயிருக்கும்.

165. சக்வரன் ஜகத்தானமாமிடத்தில் நிமித்தகாரண மாத்ரமன்று. உபாதந காரணமும் இவனே யென்கிறது. உலகில் ஒரு காரியம் உண்டாக வேணுமானால் அதற்குக் காரணமிருந்து தீரவேற்றும். அந்த காரணம் நிமித்த காரணமென்றும் உபாதந காரணமென்றும் ஸஹகாரி காரணமென்றும் ஸுவகை யாயிருக்கும். அதில் உபாதநகாரணமாவது—கார்யக்குபேண விகாரப்படுகைக்கு உரித்தான வஸ்து. (பாணைக்கு மன்; வஸ்தரத்திற்குப் பஞ்ச என்று காணக) அந்த உபாதந வஸ்துவை கார்யக்குபேண விகாரப்படுத்தவெல்ல கர்த்தாவை நிமித்த காரணமென்கிறது. (பாணைக்குக் குயவன்: வஸ்தரத்திற்கு நசவுகாரன்—என்று

காண்க.) இனி ஸஹகாரி காரணமாவது—காரியமுண்டாகைக்கு உபகரணமான வஸ்து. பாஜினாக்கு சக்கரம் தடி முதலியன; வஸ்தற்தத்திற்கு தூரி, வேமாதிகள் காண்க.) கடப்பாதிகளாகிற கார்யவர்க்கங்களுக்கு ஏற்படுகிற காரணங்கள் வெவ் வேறுபட்டிருக்குமாயிற்று. இப்படியல்லாமல் ஜகத்தாகிற காரியத்தின் உத்பத்தி யில் ஈச்வரனே மூவகைக் காரணமாயுமிருப்பன். எங்குனேயென்னில்; * பற்று ஸ்யாம் + என்கிற ஸங்கீஸ்ததோடே கூடி. நின்று நிமித்தகாரணமாயும். நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தல்லாதபடி தன்னுடனே சூடிக் கீடக்கிற ஸங்கம சிதசித விசிஷ்டஞ்சுயக்கொண்டு உபாதாநகாரணமாயும், ஓஞானம் சக்தி முதலியவற்றேரூடு கூடினவானுயக்கொண்டு உபாதாநகாரணமாயுமிருப்பன். ஆகையாலே உபாதாந காரணமும் இவனே யாவன். கீழே நிமித்தகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஈச்வரனே இவனென்பதற்குப் பொருள்; சேதநாசேதநங்களிடையிலும் அப்ருதகளித்த விசே ஷணமாயக்கொண்டு தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தப்பூதமாய்படியிருக்கை யாலே தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. ... (165)

166. ஆனால், நிஃவிகாரனென்னும்படி யென்னென்னில்?

167. ஸ்வருபத்துக்கு விகாரமில்லாயையாலே.

166, 167. தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமாகில் இவ்வீச்வரனை விகார மற்றவனென்று சாஸ்தரங்கள் சொல்லியிருப்பது எங்குனே பொருந்து மென்னில்; தன்கு பொருந்தும். சேதநாசேதநங்களாகிற விசேஷணங்களோடு விசிஷ்டஞ்சு தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமிடத்தில் விசேஷப்பான ஸ்வருபத்திற்கு விகார மில்லாயையாலே, விகாரமற்றவனென்னக் குறையில்லை. ... (166, 167)

168. ஆனால், பரினும் முண்டாம்படி யென்னென்னில்?

169. வீசிஷ்டமிக்கேள்வி ஸ்வருகமாக.

168, 169. ஸ்வருபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் இவன் தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறுனென்ற பரினுமை இவ்னுக்கு உண்டாம்படி எங்குனேயென்னில், தன்கை விட்டுப் பிரியகில்லாத விசேஷணாத்வாரா பரினுமை முண்டாகின்றதத்தைன், அப்ருதக எத்தமான சேதநாசேதநரூப விசேஷணாத்வாரா பரினுமைமுண்டாகின்ற தென்றதாயிற்று. ... ... (168, 169)

170. ஒரு சீலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸ்வசக்திக்குக் கூடாதெழுயாதிரே.

170. இப்படி ஸ்வருபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கேயிருக்க, தனக்கு சரீரஷுத விசேஷண ந்தவாரா கார்யவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் இவனே உபாதானமாகை கூடுமோவென்னில், சிலந்திப்பூச்சியின் தன்மையை யறிபவர்கள் இங்ஙனம் சங்கிக்க இடமில்லை. அல்லப் சச்தியுள்ள லிலந்திக்கு ஸ்வருப விகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தன் சரீரமாகிற விசேஷணாத்தின் வழியாக நூல்திரளாகிற கார்ய ஜாதத்திற்குத் தான் உபாதானமாம்படி யுண்டான ஸ்வபாவமானது “பராஸ்ய சக்தி” விவிததைவு ச்ருயதே” என்று ஒத்தப்படுகிற ஸ்வசக்தி யுக்தனான ஸ்வேச வரனுக்குக் கூடாமையில்லையே. இந்தச் சிலந்தி ந்தநஷ்டாந்தம் வேதாந்தங்களிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதன்றே. ... ... (170)

171. சுச்வரவி ஸ்ரூஷ்டிக்கையாவது அசித்தைப் பரினாமிப்பிக்கையும், சேதனதுக்கு ரீரேந்தியங்களைக் கொடுத்து ஒருஞ் விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

171. ஜகத்துக்கு மூலகைக் காரணமும் சுச்வரனே யென்னுமிடம் ஸாதிக் கப்பட்டது கீழ். தன்னைப்போலவே நிதய வஸ்துக்களாக சாஸ்தரங்களில் ஒதப் பட்டுள்ள அசித்தையும் சித்தையும் சுச்வரன் ஸ்ரூஷ்டிக்கிறுனைன்பது எப்படி? என்னும் மாகாங்களையிலே சொல்லப்படுகிறது. அசித்தைப் பரினாமிக்கச் செய்தையும் சேதனதுக்கு சரீரத்தையும் இந்தியங்களையும் கொடுத்து ஒருஞ்விகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமே யாயிற்று ஸ்ரூஷ்டிக்கையாவது. .... (171)

172. ஸ்திரிப்பிக்கையாவது ஸ்ரூஷ்டியான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு நீநீலபோலே, அனுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்ற லாவு ரதங்களையும் பண்ணுகை.

172. ஸ்ரூஷ்டிஸ்திரி ஸம்ஹாரங்களென்கிற அடைவில் ஸ்ரூஷ்டிக்கு அடுத்தது ஸ்திரியாகையாலே ஸ்திரிப்பிக்கையாவது என்னென்னில்; ‘தன்னுலே ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களிலே’ யீருக்கு ரகந்தாய்க்கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலை போலே அவற்றை ரகநிப்பதற்கு அநுகூலமாக உள்ளே பிரவேசித்து நின்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றவாறு ஸ்வரகைகளிலோயும் பண்ணுகை.

173. ஸம்ஹாரிக்கையாவது அவிநீதனு புத்திலைப் பிழா விளக்கிட்டு வைக்குமா போலே, விவய ந்தாங்களிலே கைவளருகிற கரணங்களைக் குலித்திட்டு வைக்கக்.

173. இவி ஸம்ஹாரிக்கையாவதென்னென்னில்; தன்னை வழிபட்டு உய்வதற் குறுப்பாகத் தான் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையங்கிக்கே விவயாந்தர ப்ரவணங்கும் போகப்படுக்கவாறே, விறி நிலேதங்களுக்கு உட்பட்டு ஒடுங்கி வர்த்தியாமல் மனம் போனபடி நிரியும் மகனை விதிபர்னுன தந்தையான வன் ஒரு வியாபாரத்துக்கும் உரியன்ஸ்லாதபடி விலங்கிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமா போலே; விவக்யாந்தரங்களிலே அதிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணகளேபரங்களைக் குலித்து ஒடுக்கியிட்டு வைக்கக். .... (173)

174. இம்முள்ளும் தவித்துவியே நாலு ப்ரசாரமயிருக்கும்.

175. ஸ்ரூஷ்டியில், ப்ரஸ்மாவுக்கும் ப்ரஜபதிக்குக்கும், காலத்திற்கும், ஸகல ஜூஷ்டுக் களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் : ரஜோகுஷத்தோடே கூட ஸ்ரூஷ்டிக்கும்.

176. ஸ்ரீநியீல், வீஷ்வாசி ருடைபண அவதித்து, மந்வாதிபுகே சாஸ்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நல்வழிகாட்டி காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் வைத்துக்கூத்தோடே கூட ஸ்திரிப்பிக்கும்.

177. ஸம்ஹாரத்தில் குத்தனுக்கும், அக்ந்யந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும், ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், தமே குணத்தோடே கூட ஸம்ஹாரிக்கும்.

174—177. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரூஷ்டி ஸ்திரி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே நாலுபடிப்பட்டிருக்கும். பதினுள்கு லோகங்களையும் படைக்குமல மூலம் ஸமாஷ்டி புருஷங்கள் பிரமனுக்கும், அவனுலே ஸ்ரூஷ்டிக்கப்பட்டு நிதய

ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யுமவர்களான தர ப்ரஜாபதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்றி யமையாததான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொட்டு உத்பாதகங்களான ஸ்கல ஐந்துக் களுக்கும் அந்தராத்மாய் ப்ரவ்யூந்தி ஹேறுவான ரஜோ கணத்தோடே கூடி பிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கை—ஸ்ருஷ்டியில் நான்கு ப்ரகாரம், “மத்யே விரிஞ்சுச்கிரிசம் ப்ரதமாவதாரா!” என்கிற விஷ்ணுவவதாரம் தொடக்கமாக என்றின்ற யோவியு மாயிப் பிறந்தாய்க் என்கிறபடியே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி மறு யாழ்ஞ வல்க்யபராஶர வால்மீகி ஶௌநாதாதிகன் முகமாக ஸ்மிர்நதிதிறைஸ் புராணங்களாக நூல்ஸ்தரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து சேதநர்கள் தப்பு வழிகளில் ப்ரவர்த்தியாமல் ஈடேறுகைக்குறுப்பான நல்வழிகளைக்காட்டி, ரகந்தேனுபோகியான காலத்துக்கும், ஸேகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ராணுகமான ஸ்வாத்திரங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸத்வகுணத்தோடு கூடிபிருந்து ஸ்திதிப்பிக்கை இதில் நான்கு ப்ரகாரம். ஸம்ரூபிப்பவர்களில் தலையான ருந்துக்கும், அவாற்ற ஸம்ரூபர் காந்தாக்களான அக்கியமன் முதலானவர்களுக்கும் ஸம்ரூபரத்திற்குரிய காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று நாசகமான ஸ்கல பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயி, கண்பாராமல் செய்கைக் குறுப்பான தயோகுணத்தோடே கூடிக்கொண்டு ஸம்ரூபிக்கை—இதில் நான்கு பிரகாரம்.

...   . (174—177)

178. சிலரை ஸாகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் சுச்வரனுக்கு வைதும்பய நெர்க்குண்யங்கள் வராரதோ வென்னில்?

179. கீர்மதியாகச் செய்கையாலும், மன்றின்ற ப்ரகாரையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பன்னும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரானுய்க் செய்கையாலும் வாராது.

178, 179. சுச்வரன் விஷும ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாகக் காண்கை யாலே அது அடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக்கூடிய சாங்கை பரிநூரிக்கப் படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில் ஸ்வாத்மாக்களையும் ஒரே படியாக வல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி விபாகம் பண்ணிச் சிலவாத்மாக்களை ஸாகிகளாகவும் சிலவாத்மாகளை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸ்வஸ்மனு கவும் பரமதயானுவாகவும் செரல்லப்பட்டிருக்கு மீச்வரருக்கு எல்லார் திறத்திலும் ஒத்திராமையாகிற வைதும் யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸலூரின்னுறுத்வமாகிற க்ருபப யில்லாமையும் வாராதோவென்னில்; வாராது. சிலரை ஸாகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற விது—விஷும ஸ்ருஷ்டிக் க்ருப்பான சேதநருடைய கருமதியாகச் செய்கையாலும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது—ரோக ஹேறுவான மன்னினை விரும்பித்தின்ற ப்ரகாரையை மேலே நின் நுத்பதி நாக்கிலே குறியிட்டு மன்னின்ன அஞ்சம்படி பண்ணும் உதிதபராயான பாதாவைப்போலே, இவர்கள் மேல் துக்க ஹேறுவான தாருமங்களைப் பண்ண அஞ்சம்படி நிதபரானுய்க் செய்கை யாலும் வைத்துமயிய ஈர்க்குண்யங்களிரண்டும் இவனுக்கு வாராது. (178, 179)

180. இவன்குள் “முந்திருாலம்படைத்த வெம்புரிமிவன்னை” என்கிறபடியே; ஸவிக்ரூஹலுயுய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டியாதிக்கைப் பண்ணும்.

180. இந்த ப்ரகரணத்தின் முதல் குரிஜீயில் “ஸ்கல ஐகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ரூபர் காந்தாவாய்” என்ற விழேவூணம் இவ்வளவும் உபயாதிக்கப்பட-

து. இனி “விலைஞன விக்ரஹ யுக்தனுய்” என்ற விசேஷணம் உப்பாதிக்கப் படுகிறது. இடையில் இரண்டு விசேஷணங்களைப் பொதுப்படுத்து அவற்றில் விசேஷ வகுத்துப்பய மின்ஸியென்பதுபற்றி. இப்படி ஜகத்ஸ்ரங்கடி முதலானவற்றுக்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட விச்வரன் “முந்தீரி ஞாலமி பண்டத்த எம் முகில் வண்ணனே” என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயுளின்படியே விக்ரஹத் தோடே கூடினவனுப்புக் கொண்டு ஸ்ரங்கடி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் முன்கொறுயிம் பண்ணுவன். ...   . (180)

181. விக்ரஹம்தாவ் ஸ்வருப குணங்களிலும் காட்டில் அத்யந்தாபிமதயை, ஸ்வருபமாய், நித்யமாய், ஏகருபமாய் குத்தலத்வாத்மகமாய், சேதந் தேஹம் போலே ஜுஞானமயமான ஸ்வருபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே, மரணிக்கக் கூப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற்போலேயிருக்க, போன்னுருவான நியாதம் ஸ்வருபத்திற்கு ப்ரகாசமாய், நிவநிக ஜேஜோருபமாய், ஜோனுமர்யாத கல்யாணகுண கண நிதியாய், யோதித்யேயமாய், ஏகநாத மோஹநமாய், மைஸ்தபோக வைராக்ய ஜநகமாய் நித்யமுக்தாதுபாவ்யமாய், குவத்தடம் போலே ஸகல தாபஹுயமாய், அநந்தாதுதா கந்தமாய் ஸ்வாந்தகர்யம், ஸ்வாபார்யமாய் அந்தர் பூஷணபூஷிதமாயிருக்கும்.

181. இனி விக்ரஹத்தினுடைய வைலைஞனங்யம் விஸ்தரித்து உபயாதிக்கப்படுகிறது. [விக்ரஹமந்தான் ஸ்வருபகுணங்களிலும் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்] ஆணந்தமயமான ஸ்வருபமும் ஆஜாந்தாவஹுமான குணங்களும் போலவுள்ளாமல் எல்லைக்கடந்த ஆணந்தாவஹுமாயிருக்கையாலே அவற்றிற் காட்டிலும் மிகவும் அபிமதமாயிருக்கும்

(ஸ்வாநுரூபமாய்) சில அநுரூபமல்லாமலிருந்தாலும் அபிமதமாயிருக்கும்; சில அநுபிமதமாயிருந்தாலும் அநுரூபமாயிருக்கும்; அவைபோலன்றிக்கே தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கும்.

[நித்யமாய்] ஸ்வருபம் போலவும் திருக்குணங்கள் போலவும் உற்பத்தி விநாசங்களின்றியே யிருக்கும்.

[ஏகருபமாய்] வருத்திஷ்யாதி விகாரங்களின்றியே ஒருபடிப்படித்திருக்கும். ஸ்வத்தைக்குப்போய் என்கிறபடியே.

[குத்தலத்வாத்மகமாய்] இதர குணக் கலப்பில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆழரமாயிருக்கிற அப்ராக்குதத்ரவ்யமே வடிவாயிருக்கும்.

[சேதந தேஹம்போலே ஜுஞாநமயமான ஸ்வருபத்தை மறைக்கவேண்டிக்கே மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற் போலேயிருக்கப் போன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வருபத்திற்கு ப்ரகாசபோயி சுத்த ஸத்வத்மகமாகையாலே முக்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான சேதந தேஹம்போலே, ஜுஞாநமயத் ஜேஜோருபமான ஸ்வருபத்தைப் புறந்தோற்றுதபடி மறைக்கையன்றிக்கே, மரணிக்கத்தைச்

செப்பாகச் சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாபோலே * என்னும் பொன்னூரு வாய் * என்கிறபடியே ஸ்ப்ருஹணீயதயா பொன்னூருவென்று சொல்லப்படுமதான் திவ்யாத்ம ஸ்வருபத்துக்குத் தான் ப்ரகாச கமாயிருக்கும்.

[நிரவதிக் தேஜோருபமாய்] நிதய முக்தீகளின் விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஒரே ஜாதியான த்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தே, ஏகஜாதீய த்ரவ்யாத்மகமான தக்யோத சீர தேஜஸ்ஸிற் காட்டில் ஆநிதய சீரத்திற் குண்டான தேஜஸ் ப்ரபாவும் போலே இவை பரிச்சிந்ந தேஜஸ்ஸாம்படி தான் அபரிச்சிந்ந தேஜஸ்ஸை வடிவாக வடைத்தாயிருக்கும். † கந்தயோதம்—மின்மினி.]

[ஸெள்ளுமார்யாதி கல்யாணகுண நிதியாய்] ஸெள்ளுமார்யம் ஸெள்ளத்தரீயம் ஸாவண்யம் ஸெளைகந்தயம் யெளவனம் முதலான கல்யாணகுண ஸமூஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கும்.

[யோகித்யேயமாய்] பகவத்த்யாந பரரான பரமயோகிகளுக்கு சபாச்ரயமாய்க் கொண்டு எப்போதும் தயர்நவிஷபமாயிருக்கும்.

[ஸ்கலஜநமோஹநமாய்] அஜ்ஞர் ப்ராஜ்ஞர் என்கிற வாசியின்றிக்கே ஸ்கல ஜனங்களையும் தன் வைலக்ஷனீயத்தாலே பிச்சேற்றுமதாயிருக்கும்.

[ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாய்] தன் வைலக்ஷனீயத்தைக் கண்ட வர்களுக்கு தன்னில் வேறுபட்ட ஸ்கல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுக்குமதாயிருக்கும்.

[நிதய முக்தாநுபாவயமாய்] அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநாதி குணங்களை யுடைய ரண நிதயராலும் ஸெதாபச்யந்திப்படியே அநவரதம் அநுபவிக்கப்படுமதாயிருக்கும்.

[வாசத்தடம் போலே ஸ்கலதாபறநரமாய்] “கன் கைகால் தூய செய்ய மலர்கள்! சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா சாயல் சாமத் திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநின் வாசத்தடம் போல்வருவானே!” என்று ஆற்வார் வருணித்தபடியே திவ்யாவயவங்களும் திருமேனியுமான சேர்த்தியாலே பரப்பு மாறத் தாமரைழுத்துப் பரிமளம் அலையெறியா நிற்பதொரு தடாகம்போலே யிருக்கையாலே தன்னைக் கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக நாநாவித தாபத்தோடு விரறுத்தாபத்தோடு வாசியற ஸ்கல தாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கும்.

[அநந்தாவதாரகந்தமாய்] * எந்தின்ற் யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயென்று சொல்லப்படுகிற எண்ணிறந்த அவதாரங்களும் அப்ராக்குத திவ்ய ஸம்ஸ்தா நத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிகொண்டு தீபாதுத்தபந்நப்ரதீபம் போலே வருகிறவை யாகையாலே அவையெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருக்கும்.

[ஸர்வரக்ஷகமாய்] ஜச்வர்யார்த்திகள் கைவல்யார்த்திகள், பகவச்சரணைர்த்திகளில் உபாஸகர் ப்ரபந்நர் அநுபவ கைங்கரியபரர் நிதயமுக்தர் என்கிற வாசியற ஸ்வரவருக்கடியும் அநிஸ்ட நிவருத்தி இஸ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தோடு கூடியாகையாலே சல்லார்க்கும் ரகந்தமாயிருக்கும்.

[ஸ்ரீவாச்சரமாய்] உபப விபூதிக்கும் அந்தியமாயிருக்கும்,

[அல்லத்ரபூஷ்ணை பூவிதமாய் இருக்கும்] கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீவாச்சரியத்வ ஸுசகமாய் அல்லத்ரபூஷ்ணைத்யாயத்தில் சொல்லுகிறபடியே விபூதிக்கு அபிமாநிகளான திவ்யாயுதங்களாலும் நிவ்யாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும். ஆக, ‘விக்ரஹந்தான்’ என்று தொடங்கி இவ்வளவாலும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹந்ததி னுடைய வைலக்ஞன்யம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று. ... (181)

182. ஈச்வர ஸ்வரூபநான், பரத்வம், ஸ்ரூஹம், விபவம், அந்தியமித்வம், அங்கவதாரோன்றுஅஞ்ச ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

182. இந்த ப்ரகரலைத்தின் முதல் குர்ஷோயில் “விலக்ஞன விக்ரஹ யுக்த னுய்” என்றது கீழே உபபாதிகப்பட்டதாயிற்று. இந்த விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்தமான ஈச்வரனுடைய பரத்வாதிபஞ்ச ப்ரகாரத்தையும் இனி தனித்தனியே விவரிக்கவேண்டும் அதனுடைய ப்ரஸ்தாவப் பிங்குச்செய்யப்படுகிறது. ஈச்வர ஸ்வரூபமானது பரத்வமென்றும் விழுஹமென்றும் விபவமென்றும் அந்தர்யாமித்வமென்றும் அங்கவதாரமென்றும் அஞ்ச ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். திருவாய்மொழியில் “வினாமீதிருப்பாய் மிலமேல் நிறுய் கடல் சேரிப்பற்பு, மன் மீதுமில்வாய் இவற்றுள்ளங்கும் மறைந்துறைவாய்” (ச-ஒ.ப) என்கிற பர்கரத்தில் இவ்வைந்து ப்ரகாரங்களும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது கால்க. .... (182)

183. அதில் பரத்வாவது—அகாலகால்யமான நலைந்தமில்லதோப் தட்டிலே நீத்யழுக்கங்கு போக்யலும்க் கொண்டுடூந்தகுவியிருக்கு மிருப்பு.

183. பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம்யாச்சாவதாரங்களைன்கிற ஜந்தினுள்ளும் பரத்வமாவது. * ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு: * யத் காலாத் அபசேஸியம் * இத்யா திப்படியே காலத்தாலாகும் பரினுமமில்லாத தேசமா யிருப்பதாய், * நலமந்தமில்ல தேர் நாடுக என்னுமப்படியே ஆணந்தம் அளவிற்கிறுக்கும் நாடாகிய நீலவகுண் டத்திலே * அயர்வருமர்களான அநந்த கருட விழுவக்ஸேநாதி நிதயஸுரி களுக்கும், சேறு உழுவின மாணிக்கம்போன்று நிவருத்த ஸம்லாராக்களான முக்தர் களுக்கும் அறுபவ விவையழுதனுயிக் கொண்டு உழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு. (183)

184. வழுஹமாவது-ஸ்ரூஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராத்தமாகவும் ஸம்லாலம்ரக்ஞனுற்ற மாகவும் உபாஸ்காதுக்ரஹாத்தமாகவும் ஸங்கீதனை ப்ரத்யுமந அரிகுதை ருபேண நீங்கும் நிலை.

184. இனி வழுஹமாவதென்னென்னில்; வழுஹத்துக்கு விநியோகம் ஸீலாவிபூதியிலாகையாலே இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ரூஷ்டியென்ன ஸ்திதியென்ன ஸம்ஹாரமென்ன இவற்றை நிர்வாகிக்கைக்காகவும், புகுசாக்களான ஸம்லாரி களுக்கு அநிஷ்ட நிவாரணமும் இவ்தாப்ரபணமுயாகிற ரகஞனாம் செய்கைக் காகவும், முமுகஷாக்களாய் உபாஸிக்குமவர்கள் ஸம்லாரத்தை விட்டொழித்துத் தன்னை வந்து சேவதற்குடலான அதுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகைக்காகவும் ஸங்கர ஷனை ப்ரத்யுமந அநிருத்தர்களாய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலை. இதில் இன்ன

வழூறுத்தாலே இன்னது செய்யுமென்னுமிடம் மேல் உபாதனத்திலே கண்டு கொள்வது. .... (184)

185. பரதாத்தில் ஜ்ஞாநாத்தினராம் பூர்ணமாயிருக்கும், வழூறுத்திவிள்வின்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

185. மேலே நிருபித்த பரவழூறுங்களிரண்டுக்கும் தன்னில் விசேஷமே தென்னச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவ ரூபமான பரதவத்தில் ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஜூச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷங்களுதை ரூபமான வழூறுத்தில் ஒவ்வொரு மூர்த்தியில் இரண்டிரண்டு குணமே ப்ரகாசமாயிருக்கும். .... (185)

186. அதில் ஸங்கர்ஷனார். ஜ்ஞாநபலக்கவிரண்டோடு கூடிடீவதத்தையை யந்திடுத்து அதை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவெகித்து. பரதயும்நவஸ்ததையையும் பஜித்து, சாஸ்தர ப்ரவர்த்தததையும் ஜகத்ஸம்ஹாரததையும் பண்ணாக்கடவராயிருப்பர்.

187. ப்ரதயும்ந ஜூச்வர்யவிரயாஸ்விரண்டோடும் கூடி மநஸ் தத்வத்தை யந்திடுத்து. நீர்மீபாடைசத்தையும் மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணாக்கடவராயிருப்பர்.

186, 187. இனி இந்த ஸங்கர்ஷனை பாத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிற மூல ரிடத்திலும் விளங்காநின்ற குண விசேஷங்களும், இவர்கள்தாம் இன்னின்ன கருத்யங்களுக்குக் கடவர்களா யிருப்பாக்களைப்பதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. வழூறுத்தரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷனார் ஸர்வகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தக்கபடி ஜ்ஞானம் பலம் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுகூடி, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவதத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அந்த அதிஷ்டாந விசேஷத்தாலே இத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் நாமரூப விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து ப்ரதயும்நவஸ்ததையையும் அடைந்து வேதம் முதலிய சாஸ்தரங்களின் ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரததையும் பண்ணாக்கடவராயிருப்பர். ப்ரதயும்நரி தம் செயலுக்குத் தக்கபடி ஜூச்வர்யம் வீர்யம் என்னுமிரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜ்ஞாநப்ரஸரணாத்வாரமான மநஸ் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, சாஸ்தராரத்தங்களின் அருஷ்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய பூதேசத்தையும் மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணாக்கடவராயிருப்பர். மநுசதுஷ்டயமாவதென்? அது தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டி யாவதென்? என்னில்; அது விளக்கவக்ஸேந ஸம்ஹாரிதையில் ப்ரக்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கமீ வருமாறு:—முகம் பாஹு ஊரு பாதம் ஆகிற அவயவங்களில் நின்று முண்டாகி மிதுநமாயிருக்கிற ப்ரஹும கூத்ரிய வைசய குத்ர சதுஷ்டயம் மநுசதுஷ்டயமெனப்படும். இந்த மநுக்களிடத்தினின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு தனித்தனியே வர்ண பேதத்தாலுண்டான் மாதவசதமும்; அப்படியே ஸத்ரீபுருஷ மிதுநங்களாய்க்கொண்டு அந்த மாதவர் பக்கல் நின்றுமுண்டான வாணவரும், அவர்கள் பக்கல் நின்று முண்டான மநுஷ்ய ரூபமாய்க்கொண்டு சுத்த ஸாத்திவர்க்களாய்ப் பரமைகாந்திகளாய் எவ்வித

மான பலளையும் விரும்பாமல் பகவத்ஸமாராதனமென்கிற ப்ரதிபத்தியோடு கரும்பக்ளை யனுட்டிப்பவர்களாய் வேதாந்தத்திலுக்க முடியவர்களாய் த்வாதூஷாஷி மெந்தரத்தை முன்னிட்டு அத்யாத்மசிந்தை பண்ணுமவர்களாய் முடிவில் எம் பெருமாளையே அடைபவர்களாயிருக்கு மவர்களின் வகுப்பு சுத்தவர்க்கமெனப்படும். ஆக மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரத்யுமநர் பண்ணுவைரன்றதாயிற்று. .... (186, 187)

188. அநிருத்தர், சக்தி தேஜஸ்ஸுக்கவர்யன்டோடு கூடி ரவனைத்துக்கும், தத்தவற்ஞாந ப்ரதாந்த்துக்கும் காலில்குட்டிக்கும், யிரவ்ஞுட்டிக்கும் கடவரயிருப்பர்.

188. அநிருத்தர் ஸர்வகுணங்களோடு கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குந் தகுதியாக சக்தியும் தேஜஸ்ஸுமாகிற இரண்டு குணங்களோடுதேகூடி ஜகத்ரணைத்துக்கும் உஜ்ஜீவந மேற்குவான தத்தவற்ஞானத்தை, கொடுப்பதற்கும் தருடிமுதலாக தவிப்ரார்த்த மளவான காலத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கும், கீழே ப்ரத்யுமநந்தைய செயலாகச் சொல்லப்பட்ட சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கும், நேர்மாருண மிச்ரவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவரயிருப்பர். மிச்ரவர்க்கமாவது, ப்ராஹ்மணதீவர்னங்களிலே பிறந்தவர்களாய் ரஜோகுணம் மிக்கவர்களாய் வேதத்தின் தீர்மானங்டத்தில் ஊன்றினவர்களாய் ஸர்வேச்வரரை யொழிந்தவர்களை ஆராதிப்பவர்களாய் பகவானை நிந்திப்பதுஞ் செய்து பகவத்ஜ்ஞாந பக்திகளில் அந்வயயின்றிக்கே ஸ்வர்க்காதிகளிலே ரமியா நின்றூகொண்டு ஸம்ஸர மர்க்கத்தலேயே திரியுமவர்களின் வகுப்பு. .... (188)

189. விபவர், அநந்தராய் கேள்வ முக்கிய பேதத்தாலே பேதத்திருக்கும்.

189 ஆக வழிமூலத்தின்படி உபாதிக்கப்பட்டு முடிந்தது கீழ்; இனி விபவத்தின்படி விரிவாக உபாதிக்கப்படுகிறது. விபவமானது எண்ணித் தலைக்கட்ட வொண்ணுதைபடி அநந்தமாய் கெளனை மென்றும் முக்கியமென்றும் இருவகையாயிருக்கும். கெளனை மென்பது தாழ்ந்தது, முக்கியமென்பது க்ரேஷ்டமானது, இதர ஸஜாதீயமாய்க்கொண்டு ஆங்கிப்பவிக்கைதான் விபவமென்பது. இதில் ஆவேசாவதாரம் கெளனை மென்றும், ஸாங்கி தவதாரம் முக்கியமென்றும் சொல்லப்படும். ஆவேசமானது ஸ்வருபாவேசமென்றும் சக்த்யாவேசமென்றும் இருவகைப்படும் ஸ்வம்மானருபத்தாலே ஆவேசசிக்கை ஸ்வருபாவேசமாகும். பரசுராமதி களான சேதநந்தைய சிரிங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்து நிற்கக் கூடாது. சக்த்யாவேசமாவது கார்யத்தின்போது விதிசிவாதிகளான சேதர் பக்கலிலே சக்திமாற்திரத்தினால் ஸ்புரித்துநிற்கக் கூடாது. .... (189)

190. மறுவியத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்தாவரத்வம்போலே கேள்வதற்கும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வருபேணவர்தார்.

190. இனி, முக்கிய விபவத்தோடு கெளனைவிபவத்துக்குண்டான ஸாம்யமும் கைஷம்யமும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன; ராமக்குஷ்ணத்வாதியான மநுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்யக்த்வம், தண்டக்கரண்யத்திலே குப்ஜார்மாக (மிகச் சிறிய மாமரஷாக) அவதரித்ததாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்தாவரத்வமுமாகிற

இவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆலோசுபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலேவந்த தெவி: கிறவிது ஸாம்யம். அப்ராக்குதமாயிருந்துள்ள அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததல்லதும் கூவநாம்யம். .... (190)

191. அதில் அப்ராக்குத விக்ரஹங்களுமாய், அஜுத்தல்பாவங்களுமாய், தபாதுத் பந்தப்ரதிப்போலே யிருக்கக்கூடவதான முக்க்ய ப்ராதுப்பாவங்களெல்லாம் முழுஷாக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்.

192. வீதி சில பாலக ஸ்யாஸ ஜாமதக்ஞ்யாஸ்ஜாந நீத்தேசாதிகளாகிற கௌண பாதுப் பாலங்க சொல்லம் அறங்கர யுக்த ஜீவங்களை யதிவிடத்து நிற்கையாலே, முழுஷாக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்கள்.

191, 192. இன்னது உபாஸ்யம், இன்னது அநுபாஸ்யம் என்று பகுத்துத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இரண்டுக்கு முன்டான விசேஷம் காட்டப்படுகிறது. உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்க்கண்ட தீர்த்தியானாலே அப்ராக்குத விக்ரஹங்களுமாய், அஜுத்தவம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேசுவரத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்களை விடாதவையுமாய், அதை தீபத்தில்நின்று முன்டான ப்ரதிபம் தனக்குக் காரணமான தீபத்தி நூட்டய ஸ்வபாவங்களையுடைத்தாயிருக்குமாபோலே தன் காரணமான மூர்த்தி யோடு துல்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற முக்க்ய ப்ராதுப்பாவங்களெல்லாம் முழுஷாக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும். ஸ்ரங்கி கர்த்தாவான பிரமனும், ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான பிரிபாவகர்களும், வேதங்களைப் பகுத்த வியாஸனும், துட்டஷைத்ரிய நிறஸநம் பண்ணினை பரக்ராமனும் ஜகத்ரகார்களில் ப்ரமித்தனயிருந்த கார்த்த வீர்யார்ஜூநனும், ஓதார்யத்தில் புகழ்பெற்ற விததோனும், மற்றும் குத்தல் முகசுந்த ப்ரப்ருதிகளுடோகிற கௌணப்ராதுப்பாவங்களெல்லாம்—ஸ்வாதந்த்ரிய சூபமான அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை கார்யாத்தமாக ஆவேஶமுகத்தாலே அதிவிடத்து நிற்கையாலே புகுஷாக்களாயிருப்பாக்கொழிய முழுஷாக்களுக்கு உபாஸ்யங்களன்று. .... (191, 192)

193. நீத்யோதீத சாந்தோதீத பேதமும் ஜூக்ரத்தலம்ஜூக்ரதியான சாதுராத்தலமும் கேவாதி மூர்த்தமும், ஏட்திம்தபேத பிந்தமான பத்மநாபதி விபவமும், உபேத்தர திவிக்ரம ததிபக்தலமாய்க்வெந்தாராயான ஹரி க்ருஷ்ண மத்திய கூம்ய வராஹாத்யவதர விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்கள் க்ருத்ய ஸ்தாநாதபேதங்களும் துரவதாங்களுமாய், குந்யதமங்களுபா யிருக்கையாலே சாந்தலுமிருக்கேயும்.

193. ஆக, விபவங்கள் அனந்தமென்னுமிடமும். அதில் கௌணமுக்க்ய விபாகமும், அந்த கௌண முக்க்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விசேஷமும் பேசப் பட்டன கீழ்; இனி கீழ்க்கொள்ள பரவ்பூதமாகவிலும் முக்க்ய விபவங்களிலுமென்டான அவற்றிதர பேதங்களும் அவற்றினுடைய புஜ ஆயுதவர்களுதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் சொல்லாமைக்கு மேது இரண்டு; அவை யெல்லாம் சொன்னாலும் ஒருவர்க்கும் க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் எளிதாயிராமையும், அவதார ரஹஸ்யங்களாகையாலே மிகவும் குற்றங்காயும். .... (193)

191. அங்காங்களுக்கு ஹேது-இச்சை. 195. பலம்-ஸாது பந்தானுத் த்ரயம்.

194, 195. உலகத்தில் ஜூன்மங்களுக்கு ஹேது புண்யபாபுப கருமங்களாயன்றே விருப்பது; பகவானுடைய அவதாரத்துக்கு ஹேது ஏதென்னில்; இப்படியவதறிப்போமென்றும் ஸ்வேச்சை யொறிய வேலெரு ஹேதுவில்லை. அவதாரத்திற்குப் பலனே வென்றால், *பரித்ரானுய ஸாதுநாம் விநாசாய சதங்கருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநாத்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே என்று அவன் தானே அருளிசெய்தபடியே, தன்பக்கல் அங்பு முன்டவராய் பகவதநுபவத்தாலன்றித் தரிக்கீல்லாதவர்களாய், தள்ளினாக காணவேணு மென்று ஆழசப்பட்டிருக்குமவர்களான ஸாது ஜூன்களை, தன்னுடைய ரூபசேஷன்தங்களைக் காட்டி யும் ஸஸ்லாபாதிகளைத் தந்தும் ரக்ஷிக்க யும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான துஞ்சிகளை நசிப்பிக்கையும், சாந்திமாய்க்கிடக்கிற ஸ்வாராதன ரூபமான வைதிக தருமத்தை ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்முன்றுமே பலன். .... (194, 195)

196. பலப்ரயாவங்களிலும் ப்ரகுபாபாதிகளாலே பிறந்துள்ளைக்கயாலே, அவதாரம் கண்டு ஹேது கம்யாக வீண்டாலே வென்னில்.

197. அவைதன்னிலே கூபம் ஸ்யாஸும்; அவதாரம் ஜூஶ மென்று பந்தானுத்து.

196, 197. இதிஹாஸபுராணங்களான பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ரகுபாபம் முதலானிவர்றுலே பிறந்தானுகச் சொல்லுகையாலே அவதாரத்திற்கு ஹேது இச்சையென்று எப்படி சொல்லலாம்? தாழமே அவதார ஹேதுவாக வேண்டாலோ வென்னில்; வேண்டா: அந்த இதிஹாஸ புராணங்கள் தன்னிலேயே சாபம் வியாஜமாத்ரமென்றும் அவதாரம் இச்சையால் வந்ததுத்தனியென்றும் சொல்லி வைத்திருப்பது காணலாம். .... (196, 197)

198. அந்த்யாமித்வமாவது - அந்தப்ரயிய நியந்தாவா யிருக்கை.

198. விபவம் உபபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அந்த்யாமித்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. அந்தப்ரயிணிட்டச் சால்தா ஜாநாம் + இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சேதநர்க்குள்ளே பிரவேசித்து ஸகல ப்ரவருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்த்யாமித்வமாம். .... (198)

199. ஸ்வீகா நாக ப்ரவேசாதி ஸ்வாவஸ்தகல்லும் ஸகல சேதங்கும் துணியாம், அவர்களைவிட்டதே நீர்மிர நிலைக்கு மேலே கபார்யாயான நிருயேவியேடே கூடுக்கொன்று அவர்களுக்கு நீயையனுக்கக்கூடவும், அவர்களை கீங்கைக்காக வும், பந்து புதனுயக்கொன்று ஓருதய கமலக்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு.

199. அந்த்யாமித்வமானது ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வருபத்தாலே வியாபித்து நின்று நியமிப்பதாயும், விக்ரஹத்தோடே கூடியிருந்து ஸ்ருதயத்திலே வியாபித்திருந்து நியமிப்பதாயும் இருவகைப்பட்டிருக்கியைலே இவ்விருவகையும் நிருபிக்கப்படுகிறது. புண்யமடியாக ஸ்வர்க்கத்தைப் ப்ரவேசிக்கையும், பாபமடியாக

நரகத்தை ப்ரவேசிக்கையும், இரண்டுமெடியாகக் கருக்குழியிலே பிரவேசிக்கையும் முதலான எல்லாவவஸ்தைகளிலும் எல்லாச் சேதநர்க்கட்கும் *இராமடழுட்டுவாரைப் போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே துணையாய் அவர்களை ஒருக்காலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே * அங்குஷ்டவாற்றி புருநோ ஒழ்யோதிரிவாதுமக: ஏன்றும், *நலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுஸ்லேகேவ பாஸ்வரவு * என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சோதியுருவாய், சாமளமான தன்னை முட்டாக்கிடும்படி செம் பொனே நிகழுகிற புகராலே நிலமேகத்தை விழுங்கின மின்னற்கொடிபோலே யிருக்கையாலே புறம்பே பரந்து திரிகிற மஶஸ்தை அதில் நின்றும் பற்றற்றுத் தன் பக்களிலே ப்ரவணமாக்கிக்கொள்ளும்படி சுபாச்சரயமான திருமேனியோடே அந்த சேதநர்க்கு தியானிக்கவேணுமென்று குசி பிறந்தபோது தியானிக்க வரியனுகைக் காகவும், புத்தி முதலானவற்றுக்கு நியாமகனுய்க்கொண்டு அவர்களை ரகுதிக்கைக் காகவும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்காலே உறவினானுய்க்கொண்டு இற்குதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு. ... ... (199)

200. அர்ச்சாவதாரமாவது “நாருகந்துதெவ்வுருவம் தீவ்வுருவம்” என்கிறபடியே சேதநர்க்கபிமதமான ந்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள் போலன்றிக்கே தேச காலதிகாரி நியமயில்லாநபடி ஸந்தீபன்னி அபராதங்களைக் காணுக்கள்ளிட்டு அர்ச்சகபரந்த்ரமான ஸமஸ்த வியாபாரங்களையு முடையனுய்க்கொண்டு, சோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஏழுந்தருளி நிற்கும் நிலை.

200. ஆக அந்தர்யாமித்வமுபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அர்ச்சாவதார முபாதிக்கப்படுகிறது. உதமருகந்த தெவ்வுருவமவுந்தானே* என்கிறபடியே ஆஞ்சிரிதரான சேதநர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ணரஜுதசிலாதிகளான ஏதேனுமொரு தரவ்யத்திலே அபோத்தை மதுரை முதலான தேச நியமயில்லாதபடியும், பதினே ராயிரமாண்டு நூறுண்டு என்றாலும் போலே யுண்டான காலநியமமில்லாதபடியும், தசரதபுத்ரத்வ வஸாதேவாத்மஜத்வாதி நிர்ப்பந்தங்களில்லாதபடியும் (ராமக்குஞ்சனுதி விபவவிசேஷங்கள் போலல்லாமல்) எந்த இடத்தில் விருப்பமே அந்த இடத்தில் அர்ச்சகருடைய அபேக்ஷாகால மொழியத் தனக்கென்றுக்கொலை அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்தீபன்னி ஸ்வவஸ்தியின்ஜனுவாகையாலே அவர்வர்கள் செய்யுமபராதந் களைக் காணுக்கப்பணிட்டு, அர்ச்சகபராதீனமான ஸ்நான அஶநாதி ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையு முடையனுய்க்கொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரமாம். .... (200)

201. ருசிஜநகத்வமும் கபாச்சரயத்வமும், அசேவுலேக சர்வைத்வமும் அநுபாவ்யத்வமு மெல்லம் அர்ச்சாவதாரந்திலே பரிபூர்ணம்.

201. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வம் முதலான குணாழுச்ததி செல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீவசநாட்டுணாத்தி: (40), “இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால்

திருத்தவொன்னுதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராயப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்கியத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவுதாய்*, என்றஞ்சிசெய்த படியே ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுவிற் ச்சுதி ஸ்ம்ருதி முதலான ஈரஸ்தரங்களானவை அகுசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய பொல்லாங்குகளையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய நலன்களையும் உபதேசித்தாலும் அவற்றுலே இதர விஷயங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்திலே முகம் வைக்க இசையாதே வர்த்திக்கும் சேதநர்க்கு வைமுக்கியத்தை மாற்றித் தன்வடிவழகு முதலான வற்றுலே சித்தாபறஹராம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோமென்றிருக்கு மிருபபைக் குலைத்துத் தன் பக்களிலே ருசியை ஜூநிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்த பின்பு தன்னை பஜுக்குமுவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி சுபாச்சரயமாயிருக்கையும், அவ்வளவேயன்றியே தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணதோஷ நிருபணம் பண்ணுதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் ஈரண்யமாயிருக்கையும், வைலகங்கண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு காண்ணமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றிருன்றினைக் காஞ்சுவே* என்னும்படி அநுபாவ்யமாயிருக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிமுரணமாயிருக்கும். .... (201)

202. ஸ்வஸ்வாயி பாவத்தை மாருடிக்கொண்டு ஆஜ்ஞாகுப் போலேயும் அக்கதரைப் போலேயும் அவ்வதந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும், அபா காருண்யபரவுகளுய்க்கொண்டு ஸ்வாபேந்தரங்களையுள் கொடுத்தாலும்.

பின்னொலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஈசுவரப்பிரகாரணம் முற்றிற்று.

தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

202. இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்தின் குணமிகுதியைக் கூறி இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகிறது. ஸ்வஸ்வாயி பாவத்தை மாருடிக்கொள்வது அர்ச்சாவதாரத்திலே விசேஷம். அதாவது, சேதநன் உடைமையாயும் தான் உடையவனுயிருக்குமிருப்பு ஸ்யவஸ்திதமாயிருக்கச் செய்தேயும் இவன் தன்னுடைமைகளைக் கணக்கிடும்போது தன்னையும் கணக்கிடும்படி அவனை ஸ்வாமியாகவும் தன்னை ஸொத்தாகவும் தன்னிச்சையாலே மாருடிக் கொள்வது. அதற்கு மேலே அஜ்ஞாரைப்போலேயும் அஶக்தரைப்போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயுமிருப்பது மற்றிருக்கு விசேஷம். அதாவது, ஸ்வாஜ்ஞானுயிருக்கக்கச் செய்தேயும் ஒன்றுமறியாதவன் போலவும், ஸர்வசக்தியுக்தனுயிருக்கக்கச் செய்தேயும் தன்னைத் தான் ரகவித்துக்கொள்ளமாட்டாத அச்கதரைப் போலேயும், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கச்செய்தேயும் தனக்கென்ன வொரு முதல்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயிருப்பது, ஆக இங்ஙனோயிராநிற்கச் செய்தேயும் விழுக்கரையும்பட விடமாட்டாதபடி கரைப்புரண்டு செல்லுகிற காருண்யமிட்ட வழக்காய்க் கொண்டு கண்கொடுத்தல் மக்கள் கொடுத்தல் முதலாக மோகாஷமளித்தலாவாக அதிகாரானுகுணம் சேதநர்க்கு ஸகலாபேசுத்தினையும் கொடுத்தாலும்.

ஆக, எஃபெருமானுடைய ஸ்வருபமாவலகஷண்ய மென்ன, அந்த ஸ்வருபத் தையும் நிறம்பெறுத்தவல்ல குணவைவலகஷண்ய மென்ன, அந்த குணங்களடியாக அவன் பண்ணும் ஸ்ரூஷ்டி முதலான வியாபாரங்களென்ன, அப்படி காரணமாத ஞனவனுடைய ஸர்வ ஸமாச்சரயணீயத்வமென்ன, அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரத்தவ மென்ன, காரணத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான விவகாஷன விக்ரஹ யோகமென்ன, அந்த விக்ரஹ வைவக்ஷன்யத்திற்குத் தகுதியான ஸக்ஷமிபூமிநீராநாயகத்வ மென்ன, அந்த விக்ரஹ யோகமடியாக வந்த பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரமென்ன ஆகிய இவற்றைக் கூறி ஈச்வரதத்வம் தலைக்கட்டிற்றுயிற்று. .... (202)

பிள்ளை லோகாசார்யருளிச் செய்த தத்வத்ரபத்தில்

�ச்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அள்ளங்கராசாரியர் ஸ்வாமி தொகுத்த

மாழுளிவன் திவ்யஸுக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

தத்வத்ரய ஸாரார்த்ததீபிகை

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.